

Vụ Bí Ẩn Hòn Đảo Bộ Xương

Contents

Vụ Bí Ẩn Hòn Đảo Bộ Xương	1
1. Coi chừng! Dừng Lại! Hãy Thận Trọng! Tiến Tới!	2
2. Một Vụ Điều Tra Mới	2
3. Cách Đón Tiếp Bất Ngờ	3
4. Hồn Ma Xuất Hiện	7
5. Trên Đảo Bộ Xương	10
6. Đầu Lâu Biết Nói	12
7. Đồng Tiền Vàng	15
8. Mối Nguy Hiểm Dưới Nước	17
9. Dừng Nói Cho Ai Hết!	19
10. Những Nghi Ngờ Cửa Bà Barton	21
11. Thảm Họa	24
12. Lời Cảnh Báo Dành Cho Hannibal	25
13. Một Phát Hiện Đáng Ngạc Nhiên	28
14. Hang Động Bí Mật	31
15. Tình Thế Nguy Kịch	33
16. Babal Suy Nghĩ Nhanh	36
17. Hannibal Làm Rõ Vụ Bí Ẩn Thứ Nhất	39
18. Bob Và Peter Lâm Nguy	45
19. Xuất Hiện Bất Ngờ	49
20. Báo Cáo Ông Hitchcock	52

Vụ Bí Ẩn Hòn Đảo Bộ Xương

Giới thiệu

Lời cảnh cáo này dành cho bạn, nếu bạn tính bạn hay sợ hãi, nếu bạn thường cắn móng tay khi phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-hon-dao-bo-xuong>

1. Coi Chờng! Dừng Lại! Hãy Thận Trọng! Tiến Tới!

Lời cảnh cáo này dành cho bạn, nếu bản tính bạn hay sợ hãi, nếu bạn thường cắn móng tay khi phải đối phó với nguy hiểm, phiêu lưu hay bị hời hợt. Nhưng nếu ngược lại bạn thích những câu chuyện pha một chút sợ hãi, một chút nguy hiểm... thì bạn cứ đọc tiếp!

Thật vậy, đây là cuộc phiêu lưu thứ năm mà tôi viết lời tựa cho Ba Thám Tử Trẻ. Điều duy nhất mà tôi có thể nói, là ba bạn chưa bao giờ rơi vào một tình thế nguy hiểm như thế này. Tôi không ép bạn tin lời tôi: bạn hãy đọc quyển sách này và tự đánh giá lấy!

Nếu bạn chưa có dịp làm quen Ba Thám Tử Trẻ, thì xin giới thiệu ba bạn này tên là Hannibal Jones, Peter Crench và Bob Andy, cả ba sống ở thành phố nhỏ Rocky, bang California, phía nam bờ biển Thái Bình Dương, cách Hollywood vài kilômét.

Cách đây không lâu, nhóm bạn này đã thành lập nhóm Ba Thám Tử Trẻ, để khám phá những bí ẩn mà mình gặp phải. Cho đến nay, ba bạn đã thành công mỹ mãn.

Hannibal Jones, thám tử trưởng, là đầu não của ê-kíp này. Peter Crench, thám tử phó, là một cậu thiếu niên cao lớn có cơ bắp, một lực sĩ rất cừ. Còn Bob Andy, chăm học nhất trong cả ba, thì phụ trách lưu trữ và nghiên cứu.

Còn bây giờ, thì xin mời! Bạn hãy lật sang trang, và đến hòn đảo Bộ Xương cùng Ba Thám Tử Trẻ!

ALFRED HITCHCOCK

2. Một Vụ Điều Tra Mới

- NÀY, CÁC CẬU lặn có giỏi không? - Alfred Hitchcock hỏi.

Nhà đạo diễn lừng danh ngồi sau bàn làm việc thật rộng trong văn phòng ở Hollywood. Đối diện ông là Ba Thám Tử Trẻ: Hannibal Jones, Peter Crench và Bob Andy. Cả ba vểnh tai lên khi nghe câu hỏi này. Người trả lời là Peter:

- Dạ thưa bác, tụi cháu vừa mới thi phần thực hành xong. Hôm kia, thầy hướng dẫn đã đưa tụi cháu ra biển lặn rồi cấp giấy chứng nhận cho tụi cháu.

- Tạm thời chúng cháu chưa có kinh nghiệm lắm - Hannibal nói thêm - Chúng cháu có mặt nạ và chân nhái. Còn để lặn lâu dưới nước, chúng cháu thuê bình khí nén và máy thở.

- Tốt quá! - Alfred Hitchcock tuyên bố - Tôi nghĩ các cậu đúng là loại người tôi cần cho công việc này.

- Công việc à? Có phải ý bác nói là một cuộc điều tra về một vụ bí ẩn nào đó không?

Ông Hitchcock gật đầu khi Bob đặt câu hỏi.

- Đúng - Ông trả lời. - Và sẽ phải đóng kịch một chút nữa.

- Đóng kịch ă? - Peter hỏi lại, giọng hơi ngập ngừng - Nhưng, thưa bác, tụi cháu đâu phải là diễn viên, chỉ có Babal được lên truyền hình ba bốn lần, nhưng là lúc còn bú sữa!

- Không cần phải là diễn viên chuyên nghiệp - ông Hitchcock cam đoan - Người ta chỉ yêu cầu ba cậu thiếu niên nhập vai của chính mình một cách tự nhiên. Peter à, chắc cậu biết rằng ba của cậu hiện đang ở miền đông Hoa Kỳ, cùng đạo diễn Roger Denton, và đang làm một bộ phim trình thám có tựa là Thách thức cái chết.

- Dạ phải, thưa bác.

Thật vậy, ba của Peter là chuyên gia kỹ xảo điện ảnh, và do yêu cầu công việc, ông phải đi khắp nơi.

- Dạ phải, hiện ba cháu đang ở Philadelphie.

- Sai! - ông Hitchcock đáp, và có vẻ thích thú khi thấy Peter ngạc nhiên - Hiện, ba của cậu đang ở trên một hòn đảo ngoài khơi bờ biển đông nam Hoa Kỳ và đang tham gia trùng tu một khu công viên giải trí cũ, nơi phải quay những cảnh cuối cùng cho bộ phim. Đảo này tên là hòn đảo Bộ Xương.

- Hòn đảo Bộ Xương! Ôi! - Bob thốt lên - Nghe y như sào huyệt hải tặc!

- Đúng, xưa kia, đây là hang ổ của bọn hải tặc - đạo diễn trả lời - Hòn đảo Bộ Xương... Phải, đó là một cái tên nghe kỳ lạ và rùng rợn! Nghe nói đảo có ma. Thỉnh thoảng người ta vẫn còn tìm thấy vài khúc xương trong cát. Đôi khi, lúc biển động dữ dội, các ngọn sóng đào ra một đồng tiền vàng cũ trên bờ... Nhưng coi chừng! Đừng có mừng vội, tôi xin nói rõ là trên đảo không có kho báu. Hoàn toàn chắc chắn. Cũng có thể còn vài mảnh, rải rác dưới đáy vịnh, nhưng trên hòn đảo Bộ Xương, thì không còn gì hết.

- Và bác đề nghị chúng cháu đến đó à? - Hannibal vồn vã hỏi - Bác nói có một vụ bí ẩn cần làm sáng tỏ, đúng không ạ?

- Đường như thế - ông Hitchcock vừa trả lời vừa chống cùi chỏ lên bàn, chắp mười đầu ngón tay lại với nhau - Peter à, ba của cậu cũng như vài nhân viên khác của hãng, đến ở trong một thành phố nhỏ trên đất liền, và tuyển những người thợ địa phương để sửa chữa một công viên giải trí nằm trên đảo. Phần lớn bộ phim đã quay xong ở Philadelphia rồi, còn những đoạn cuối cùng phải được quay trên đảo. Mà cả nhóm làm phim luôn gặp rắc rối nghiêm trọng. Thiết bị nhiều lần bị lấy cắp, và thậm chí có một đêm, tàu bị phá hư nữa. Nhóm làm phim có thuê người tại chỗ làm bảo vệ nhưng các hành động phá hoại không chấm dứt, mà chỉ bớt đi.

Hòn đảo Bộ Xương là một nơi rất đẹp, biển xung quanh không sâu lắm, nên anh Roger Denton đã nghĩ rằng, trong khi làm việc trên đảo, trợ lý của anh ta, là Harry Norris, có thể thực hiện một khúc phim ngắn về ba cậu thiếu niên đang nghỉ hè, lặn xuống biển tìm kho báu bị chìm đắm.

- Sáng kiến hay quá! - Hannibal đồng tình.

- Khúc phim này sẽ không tốn bao nhiêu tiền. Các cậu có thể là ba diễn viên trong phim, và khi rảnh rỗi, các cậu sẽ đi dạo xung quanh thành phố để tìm những chỉ dẫn về những vụ trộm cắp bí ẩn này. Tất nhiên là việc các cậu là thám tử sẽ được giữ bí mật, và sẽ không ai nghi ngờ các cậu.

- Cháu thấy tuyệt quá! - Bob háng hái kêu lên - Với điều kiện gia đình cho phép tụi cháu đi!

- Tôi chắc chắn gia đình sẽ cho phép, vì ông Crensch sẽ có mặt ở đó cùng các cậu - ông Hitchcock tuyên bố - Tất nhiên, có thể là bí mật đó thật ra không phải là gì hết, nhưng xét theo những thành công vừa qua của các cậu, thì các cậu có khả năng lớn hơn bất kỳ một ai để phát hiện xem có điều gì khả nghi không.

- Bao giờ tụi cháu đi ạ? - Peter hỏi.

- Ngay khi tôi sắp xếp xong với ông Denton và ba của cậu, Peter à - ông Hitchcock trả lời - Các cậu hãy về nhà xếp hành lý và chuẩn bị sáng mai bay đến miền đông. Bob này! Cậu phụ trách về nghiên cứu và lưu trữ, có lẽ cậu thích xem qua những bài báo về hòn đảo Bộ Xương này: đảo được phát hiện như thế nào, hải tặc dùng đảo làm sào huyệt, và nhiều thông tin lý thú khác. Cậu hãy làm quen với những vấn đề đó trước đi. Chuyến đi sẽ là một kinh nghiệm hay cho các cậu.

3. Cách Đón Tiếp Bất Ngờ

- NHÌN KÌA! Hòn đảo Bộ Xương! - Bob Andy la lên.

- Đâu? Cho mình xem với - Hannibal và Peter cúi người qua Bob để nhìn qua cửa sổ máy bay.

Máy bay đang từ từ hạ độ cao xuống phía trên một cái vịnh dài hẹp giữa hai bờ dốc đứng Đại Tây Dương. Bob dùng tay chỉ một hòn đảo nhất nằm gần như ngay dưới máy bay.

- Mình nhận ra đường viền của đảo, theo những bản đồ mà bác Hitchcock đưa cho bọn mình - Bob nói.

Ba bạn tò mò nhìn hòn đảo. Cách đây hơn ba trăm năm về trước, hòn đảo Bộ Xương là sào huyệt hải tặc. Mặc dù ông Hitchcock đã khẳng định với ba bạn rằng không có kho báu bị chôn giấu, nhưng có thể ông làm. Dù sao, hòn đảo như đang che giấu một bí ẩn nào đó, và ba thám tử sẽ tìm mọi cách để làm sáng tỏ.

Một hòn đảo khác, nhỏ hơn đảo đầu tiên, vừa mới xuất hiện.

- Chắc đảo này là đảo Con Chó - Hannibal nói.

- Còn kia là đảo Xương Ngón - Peter nói thêm và chỉ một dãy đá ngầm hẹp kéo dài giữa đảo Con Chó và đảo Bộ Xương.

- Nhìn kìa! - Bob nói tiếp - Đúng là đảo Con Chó, nó giống hình dạng một chú chó đang nằm nên mới có tên như vậy.

- Hy vọng chúng ta cũng sẽ được thám hiểm đảo Con Chó - Hannibal nói - bởi vì mình rất muốn xem mạch nước phun cách quãng. Bài báo mà bác Hitchcock đưa cho chúng ta đọc kể rằng khi thời tiết xấu, sóng biển luồn vào một đường hầm dưới đất và bắn ra trở lại thành mạch nước phun qua một cái lỗ trên đỉnh đá, y hệt như một con cá voi phun nước qua lỗ mũi.

Khi máy bay hạ độ cao, ba cậu nhìn thấy một thành phố khá lớn xuất hiện. Đó là Melville, gần đó có sân bay. Vài phút sau, ba cậu tháo dây an toàn, trong khi máy bay dừng lại trước một tòa nhà ở sân bay.

Cả ba bước xuống cầu thang và hướng về phía một nhóm người đang đứng chờ sau hàng rào.

- Không biết ba cậu có ra đón bọn mình không? - Bob nói với Peter.

- Ba mình nói là sẽ cố gắng - Peter trả lời - nhưng nếu không có thời gian, ba sẽ nhờ một người ra. Mình không thấy ba đâu hết.

- Ủa! Hình như có người đang tìm bọn mình - Bob hạ giọng xuống nói nhỏ, trong khi một người đàn ông thấp bé, tròn quay như quả bóng, mũi đỏ trông không mấy thiện cảm, đang tiến nhanh về phía ba bạn.

- Xin chào! - Người lạ nói - Chắc tụi bay là thám tử từ Hollywood đến hả? Có người nhờ tao ra đón tụi bay... - Hắn lần lượt nhìn từng thám tử bằng cặp mắt láu cá. Trông tụi bay không giống thám tử thật - hắn nói thêm - tao tưởng tụi bay già hơn.

Hannibal xẵng giọng trả lời:

- Chúng tôi đến đây đóng phim. Tại sao ông lại nghĩ chúng tôi là thám tử?

Gã đàn ông nháy mắt đầy ý nghĩa.

- Chuyện mà tao không biết, thì không nhiều đâu! - Hắn cười và nói - Bây giờ, tất cả đi theo tao, xe tao đậu đằng kia. Một chiếc xe khác sẽ đến lấy hành lý của tụi bay, cùng một đồng hồ gọi từ Hollywood đến bằng chuyến máy bay này. Cốp xe tao không chứa hết nổi.

Hắn quay gót, bước qua hàng rào, dẫn ba bạn đến một chiếc xe cà tàng.

- Leo lên đi! - hắn nói - Đi đường cũng phải nửa tiếng, có lẽ ta sẽ không thoát nổi một cơn bão lớn đâu.

Bob ngược mắt nhìn trời. Tuy mặt trời vẫn chiếu sáng, nhưng những đám mây đen to, gần đường chân trời, đang tiến gần lại.

Thỉnh thoảng, có tia chớp sáng lóe lên. Đúng, dường như sắp có bão, và không phải một cơn bão bình thường.

Gã đàn ông ngồi vào tay lái, và xe rời khỏi sân bay, chạy về hướng bắc.

- Xin lỗi, thưa ông... ờ ờ... - Hannibal bắt đầu nói.

- Cứ gọi tôi là Sam - gã đàn ông trả lời - Mọi người gọi tôi là Sam.

Nói xong, hắn đạp bàn đạp tăng tốc. Mặt trời vừa mới biến mất sau một đám mây, bầu trời đột ngột tối sầm lại.

- Xin lỗi ông Sam - Hannibal nói tiếp - ông có làm việc cho hãng phim không?

- Làm không thường xuyên - Sam đáp - Nhưng tao nhận lời đi rước tụi bay, vì người ta nhờ... Ê kìa! Nhìn cơn bão đang tới kìa! Nếu nó chịu hiện hình, thì con ma ngựa gỗ sẽ thích đêm nay đây! Tao, thì không đời nào chịu ở qua đêm trên hòn đảo Bộ Xương!

Bob cảm thấy ớn lạnh xương sống vì kích động. Theo truyền thuyết, nghe nói con ma là Sally Farrington, một phụ nữ xinh đẹp nhưng ngớ ngẩn; hai mươi lăm năm về trước cô đang đi một vòng ngựa quay... Một cơn bão ập xuống, người ta buộc phải ngừng vòng quay. Tất cả mọi người chạy đi trú bão, trừ Sally Farrington. Cô không chịu leo xuống ngựa gỗ và tuyên bố rằng cơn bão khủng khiếp cũng không ngăn cản nổi cô đi cho hết vòng ngựa quay!

Đúng lúc người điều khiển vòng ngựa gỗ quay đang tranh luận với cô, thì sét đã đánh vào trụ giữa của vòng quay, khiến Sally Farrington chết ngay tại chỗ.

Lời nói cuối cùng của cô là: “Tôi không sợ bão! Tôi muốn đi cho hết vòng, ngay cả nếu như đây là việc cuối cùng mà tôi được làm khi còn sống!”.

Mọi người thừa nhận rằng, Sally, do bất cẩn, đã có lỗi trong tám thảm kịch này. Nhưng không ai ngờ nổi chuyện xảy ra tiếp theo đó. Vài tuần sau, vào một đêm mưa, khi công viên đóng cửa và vắng người, nhiều người dân Cảng cá thấy đèn vòng quay sáng lên. Gió mang đến tai họ khúc nhạc ngựa gỗ.

Ông Wibur, chủ công viên, nhảy xuống xuống và ra đảo cùng vài người nữa. Khi đến gần đảo, họ nhìn thấy một bóng mặc đồ trắng treo lên một con ngựa gỗ sơn.

Rồi đột ngột đèn tắt đi, nhạc ngừng. Vài phút sau, khi mọi người đổ bộ lên đảo, thì công viên hoang vắng. Nhưng dưới đất, bên cạnh vòng quay, họ lượm được một chiếc khăn tay có thêu hai chữ S.F nên đoán chiếc khăn là của Sally Farrington.

Cơn sợ hãi lan truyền khắp thành phố. Người ta kể rằng hồn ma của Sally hiện về để đi cho hết vòng quay bị gián đoạn. Công viên giải trí nhanh chóng nổi tiếng là chỗ có ma. Nhiều người không dám tới nữa, rồi sang năm sau khu công viên đóng cửa luôn. Tuyến đường xe lửa có nhiều thắng cảnh, vòng quay lớn, vòng quay ngựa gỗ - tất cả bị bỏ sứt rỉ và hoang tàn, trong khi năm tháng cứ trôi qua.

Nhưng truyền thuyết về con ma Sally Farrington vẫn dai dẳng. Nhiều người dân đánh cá khẳng định có nhìn thấy cô đi lang thang quanh đảo, vào những đêm trời bão. Suốt những năm vừa qua, con ma cũng đã được nhìn thấy, thường là do hai người hay hơn. Dân chúng tin rằng hồn ma của Sally Farrington buộc phải ở trên đảo đến khi nào cô đi xong vòng quay tai họa của mình. Mà bây giờ, khi mà vòng quay không chạy được nữa, cô sẽ chờ đợi mãi.

Do vậy mà đảo Bộ Xương đã bị bỏ hoang. Mà cũng không có lý do gì để đến đó - vì công viên giải trí đã bị đóng cửa - ngoại trừ để đi pích-ních vào mùa hè. Nhưng người đến cắm trại rất hiếm, do đảo có tiếng xấu.

- Tao nghe nói - Sam la với ra phía sau - bọn làm phim đang sửa ngựa gỗ. Chắc là con ma của Sally sẽ mừng lắm! Nếu vòng quay chạy trở lại, nàng sẽ đi hết được vòng quay!

Hắn cười khúc khích. Sau đó, vì gió bão thổi trực diện vào mặt, hắn tập trung lo lái xe.

Xe chạy qua một vùng giống như đầm lầy và hoang vắng. Sau nửa tiếng, đến khúc rẽ. Con đường chính quẹo sang bên trái, và dưới ánh đèn pha, ba thám tử nhìn thấy một biển hiệu chỉ sang bên trái và đề: Cảng cá. Ba cậu ngạc nhiên thấy Sam quẹo sang phải, theo con đường không có mũi tên.

- Bảng nói rằng Cảng cá ở bên kia mà! - Peter nhận xét - Ông Sam ơi, tại sao chúng ta lại đi đường này?

- Không thể làm khác được! - Sam trả lời - Lại có rắc rối mới nữa... ông Crentch yêu cầu tụi bay ra đảo gặp ông ngay, trước khi về chỗ bà Barton, trong thành phố, ngủ.

- À, hiểu rồi - Peter nói ngắn gọn

Nhưng cả ba tự hỏi không biết là loại rắc rối nào. Có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra không?

Sau khi chạy khoảng hai ba kilômét trên con đường gập gềnh, cuối cùng chiếc xe dừng lại. Đèn pha xe chiếu sáng một bến tàu đổ nát, ở đó có buộc một chiếc thuyền đánh cá nhỏ.

- Nào! Xuống đi! - Sam hét to - Nhanh! Sắp bão rồi!

Ba bạn đặt chân xuống, hơi ngạc nhiên khi thấy rằng hăng phim không có phương tiện liên lạc với đảo tốt hơn chiếc thuyền này. Nhưng có lẽ đây là tàu đánh cá của Sam.

- Nhưng còn hành lý, có đem theo không? - Hannibal hỏi, khi Sam đến.

- Không phải lo cho hành lý của tụi bay - Sam trả lời - Đi! Leo lên tàu đi! Chúng ta còn phải vượt biển khá lâu đây!

Ba cậu làm theo, Sam cúi xuống máy nổ, ấn nút đề. Một lát sau, cả nhóm ra đi trong lúc biển động, ba bạn cố gắng bám cho chắc, trong khi thuyền cứ tròn trành, tròn trành.

Rồi mưa xuống. Lúc đầu chỉ có vài trận mưa, pha những hạt mưa đá nhỏ xíu. Sau đó mưa như trút nước. Ngồi chồm hổm dưới một tấm bạt mỏng manh, ba thám tử ngay lập tức ướt như chuột lột.

- Ông Sam ơi! Chúng tôi cần áo mưa! - Peter la lên lúc tạm lặng - Nếu không chúng tôi sẽ bị uống nước trong tàu của ông mất!

Sam cười phá lên. Hắn chặn cần bánh lái ra mở một cái rương lấy bốn cái áo mưa vàng, rồi sau khi mặc một cái vào, hắn ném ba cái kia cho ba thám tử.

- Này! Mặc vào đi! - Hắn nói- Tao dùng khi đi đánh cá đó!

Áo mưa của Hannibal quá chật nên cậu không cài nút lại được, còn áo của Bob rộng thùng thình. Nhưng cũng giúp chống mưa được chút ít.

Sam cầm cần bánh lái trở lại. Bây giờ tiếng sấm vang lên liên tục. Chiếc thuyền nhỏ nhảy chồm chồm trên các ngọn sóng cao và ba cậu luôn sợ tàu bị lật.

Sau một chặng đường dài tưởng như bất tận, ba cậu đã nhìn thấy đất liền phía trước, dưới ánh sáng các tia chớp, và rất ngạc nhiên, khi Sam lái tàu đến gần một kè đá ăn ra biển.

- Nhảy xuống đất đi! - Sam hét lên. - Nhanh lên!

Ngạc nhiên đến độ không kịp hỏi một câu cả nhóm nhảy từ tàu xuống kè đá.

- Còn ông không xuống sao, ông Sam? - Hannibal hỏi to, khi thuyền đang bỏ đi.

- Tôi không thể - Sam đáp - Tụi bay cứ đi theo con đường mòn đến trại!

Hắn cho tàu chạy hết tốc lực, rồi chiếc thuyền biến mất vào màn mưa.

Ba cậu cố tìm con đường mòn dưới trời mưa xối xả.

Đột nhiên, Bob nghe một tiếng động kỳ lạ, giống như tiếng của một con thú khổng lồ phà ra một luồng hơi khàn khàn:

“Ừừừừừ - uních! Ừừừừ - uních!”

- Cái gì vậy? - Bob hỏi - Nghe kìa!

Tiếng động kỳ lạ lặp lại: “Ừừừừừ - uních! Ừừừừ - uních!”

- Trên đảo này có cái gì rất kỳ lạ - Hannibal tuyên bố - Ta hãy lợi dụng tia chớp sắp tới để cố gắng xem đó là gì.

Cả ba nhìn về hướng sâu trong đất liền. Đột nhiên, một loạt tia chớp làm cho bầu trời sáng lên. Nhờ ánh sáng, ba cậu nhìn thấy mình đang ở trên một hòn đảo quá nhỏ để có thể gọi là đảo Bộ Xương được.

Hòn đảo này có những khối đá rải rác, giống như cái khối u ngay giữa, trên đó có vài bụi cây con cằn cỗi. Ba thám tử không thấy đường mòn, cũng không thấy trại đâu hết. Và trước khi trời tối lại, cả ba nhìn thấy một chùm nước bắn ra ngay đỉnh khối u nhô lên, đồng thời lại nghe tiếng “Ừừừừừ - uních! Ừừừừ - uních!” nữa.

- Mạch nước phun, do nước chảy xiết qua đường hầm dưới đá! - Hannibal hét lên - Bây giờ, mình hiểu rồi! Hắn không chở chúng ta đến đảo Bộ Xương... mà đến đảo Con Chó!

Trong bóng tối, ba cặp mắt nhìn nhau, rùng rờ.

Vì một lý do mà ba cậu không biết, Sam đã bỏ họ lại trên đảo Con Chó, ngay giữa đêm, dưới trời mưa bão. Và ba thám tử không có cách nào để thoát khỏi đó hoặc kêu cứu.

4. Hồn Ma Xuất Hiện

HANNIBAL, Bob và Peter ngồi núp dưới một khối đá nhô ra. Chỗ đó không khô lắm, nhưng dù sao vẫn là một nơi trú ẩn tạm chống mưa chống gió. Suốt vài phút, ba bạn đã đi lang thang trên đảo nhỏ, đủ để nhận thấy rằng đó chỉ có thể là đảo Con Chó, rằng hoàn toàn chỉ có mình ba người trên đảo và không có chiếc tàu nào. Ba bạn đã đến gần hơn mạch nước phun kỳ lạ bắn ra ngay giữa một khoảng trống bằng phẳng, cách đỉnh khối đá không xa. Hannibal, mà tính tò mò không bao giờ nguôi, giải thích rằng có lẽ có khe nứt trong khối đá, và có lẽ khe nứt chạy sâu dưới mực nước biển. Biển đẩy vào đó những khối nước thật to, nước lại bị tống qua cái lỗ trên đỉnh, y như mũi con cá voi.

Nhưng ba thám tử không mất thời gian nghiên cứu mạch nước phun. Cần phải tìm chỗ trú. Sau khi đi lang thang trong bóng tối, ba bạn đã phát hiện được một hốc đá.

- Tên Sam lưu manh đã bỏ rơi bọn mình trên đảo Con Chó - Peter vừa tức giận nói, vừa dùng tay lau nước mưa chảy trên mặt. Nhưng tại sao hắn lại làm thế? Mình rất muốn hiểu!

- Có thể hắn nhầm? - Bob gợi ý - Có thể hắn tưởng đây là đảo Bộ Xương.

- Không, không - Hannibal lắc đầu nói - Hắn cố tình bỏ chúng ta lại đây! Thú thật, mình không thể nào đoán ra được lý do tại sao hắn làm thế. Mình cũng không thể nào hiểu làm thế nào hắn biết chúng ta là thám tử. Có cái gì ám muội đây.

- Rất, rất ám muội nữa kìa! - Peter càu nhàu - Chỉ hy vọng bọn mình không bị chết đói trước khi được người ta phát hiện ra!

- Sáng mai, người ta sẽ tìm thấy chúng ta - Hannibal tuyên bố - Một chiếc tàu đánh cá nào đó sẽ nhìn thấy ta. Ta chỉ cần chịu đựng một đêm thôi.

- Phải, nhưng ở vùng mút Đại Tây Dương này, ít tàu đánh cá lắm! - Bob nhanh nhẹn xen vào - Cậu quên những gì bọn mình đọc trong báo rồi sao? Cảng cá gần như đã trở thành một thành phố ma do dịch tảo đỏ hoành hành trước đây.

- Thế nào cũng sẽ có người tìm ra chúng ta! - Hannibal khẳng định - Khi không thấy chúng ta, người ta sẽ tìm kiếm. Cuối cùng thì thúng ta đã được dịp xem mạch nước phun hoạt động như thế nào khi trời bão.

Dường như vấn đề này chẳng còn gì để nói. Cũng may là trên đảo không lạnh lắm, và cơn bão đang tạnh đi. Giải pháp duy nhất là chờ trời sáng. Khi hiểu ra, ba thám tử yên tâm. Thậm chí, chẳng bao lâu, ba cậu bắt đầu thi u thi u ngủ.

Đột nhiên, Peter mở mắt ra. Peter mất vài giây mới nhớ ra mình đang trên đảo. Rồi cậu nhận thấy cơn bão đã dứt hẳn. Các vì sao sáng long lanh trên bầu trời. Còn phía đằng kia, trên biển, có một điểm sáng đang nhấp nhót.

Peter đứng bật dậy, và bắt đầu hét lên. Ngay lập tức, Bob và Hannibal tỉnh giấc và loạng choạng đứng dậy.

Chùm sáng đang đi về hướng ba bạn, giống như một ngón tay dài thông cổ gắng tìm kiếm ba thám tử. Peter chụp lấy cái áo mưa vàng và hươ qua hươ lại trên đầu.

- Đây! Ở đây! Peter hét lên.

Chùm sáng chiếu trúng áo mưa, rồi dừng lại ở đó. Dù có là ai đi nữa, người ta đã nhìn thấy ba thám tử!

Chùm sáng đột ngột bẻ ngược lên, chiếu sáng cái buồm của một chiếc tàu nhỏ. Rồi chùm sáng lại quét bờ và dừng lại tại một bãi biển nhỏ.

- Nó sẽ cập bến đằng kia! - Peter la lên - Nó muốn bọn mình lại đó!

- Đúng rồi, nhìn kìa! Nó đang cố gắng định hướng cho bọn mình trong bóng tối.

Ba bạn cố gắng hết sức để chạy đến bờ nước, cố tránh những chướng ngại vật rải rác trong bóng tối. Nhưng cả ba lần lượt bị vấp té, và thậm chí Peter bị trầy đầu gối. Khi ba bạn tới bờ, có một chiếc tàu đang mắc cạn tại đó, buồm hạ xuống. Trên bãi biển có một cậu bé mặc áo mưa kiểu áo vét, quần xắn tới đầu gối.

Cậu bé lạ mặt dùng đèn pin chiếu nhanh vào mặt ba người, rồi quay đèn lại để tự chiếu sáng mặt mình. Ba thám tử nhìn thấy một khuôn mặt rám nắng, tươi cười, phía trên là một mái tóc xoăn đen. Cặp mắt nâu lạnh lợi đang tò mò nhìn ba bạn.

- Xin chào! Các bạn là Ba Thám Tử Trẻ, đúng không? - Cậu bé nói, với giọng nước ngoài nặng.

Rõ ràng là tối nay ai cũng biết tên tuổi ba cậu hết!

- Phải, chính chúng tôi đây - Hannibal trả lời - và chúng tôi mừng là bạn đã tìm thấy chúng tôi!

- Tôi biết các bạn ở đây mà! - Cậu bé trả lời. Cậu bé cao gần bằng Peter, nhưng ốm hơn, mặc dù ngực vạm vỡ và hai cánh tay khỏe mạnh - Tôi là Chris, Chris Markos là tên đầy đủ, nhưng cứ gọi mình là Chris, đồng ý chứ!

- Đồng ý, Chris à! - Peter trả lời. Cả ba có cảm tình ngay đối với cậu bé tử tế và tươi cười đến cứu mình - Làm sao cậu biết bọn mình đang ở đây?

- Câu chuyện dài lắm! - Chris nói - Tất cả các cậu hãy leo lên tàu, chúng ta trở về thành phố. Mấy người trong đoàn phim lo lắng cho các cậu muốn bệnh luôn! Họ sẽ khỏe lại khi nhìn thấy các cậu! Đi!

- Cậu có thuộc nhóm làm phim Thách thức cái chết không? - Bob hỏi trong khi tất cả leo lên chiếc tàu nhỏ.

- Không, mình thì không! - Chris vừa trả lời vừa đẩy tàu ra xa bờ.

Ngay khi tàu đã ra khơi. Chris bắt đầu kể về chính mình. Chris sinh ra tại Hy Lạp, sống thời thơ ấu tại đó cùng cha, làm nghề lặn tìm san hô. Mẹ Chris đã mất. Dân đánh cá Hy Lạp lặn rất sâu để hái san hô dưới đáy biển, nhưng họ không dùng máy thở. Họ chỉ ôm theo một khối đá to để xuống đáy cho nhanh.

Cha của Chris, là một trong những thợ lặn liều lĩnh nhất, nhưng bỗng nhiên ông lâm bệnh, ông không thể tiếp tục lặn được. Nhưng một người em họ của ông, làm nghề đánh cá, đã gửi tiền máy bay cho ông sang Hoa Kỳ cùng đứa con trai.

- Suốt mấy năm, đánh tốt lắm - Chris nói - theo kiểu diễn đạt hơi lạ của riêng cậu - Rồi mấy con hầu bị bệnh. Vùng này, không đánh hầu được nữa! Em họ của ba bán tàu, chú đi New York làm việc trong một nhà hàng Hy Lạp. Nhưng ba mình do lo nghĩ càng bệnh thêm. Bây giờ, ba gần như nằm trên giường suốt. Mình chăm sóc cho ba, nhưng kiếm việc khó lắm. Khi biết có người làm phim đến thành phố, mình nghĩ có thể cần thợ lặn. Mình lặn giỏi lắm. Nhưng người làm phim trả lời không. Họ không thích mình. Ai cũng dè dặt, vì mình là người nước ngoài! Ôi! Rồi cái xui cũng sẽ qua thôi!

Tàu tiến rất nhanh. Đột nhiên, ba thám tử nghe tiếng sóng vỗ vào bờ, và phía bên trái nhìn thấy bọt trắng sủi lên.

- Bây giờ bọn mình đang ở đâu? - Peter hỏi - Làm sao cậu có thể biết đường đi mà không thấy gì hết trước mặt? Lỡ thuyền va vào đá ngầm thì sao!

- Mình định hướng bằng tai - Chris vừa cười vừa trả lời - Mình nghe tiếng sóng đập, mình biết là đằng kia có đá ngầm. Đá mà người ta gọi là Xương Ngón. Đảo Bộ Xương ở phía trước, bên trái.

Ba thám tử mở căng mắt ra, cố gắng nhìn đảo Bộ Xương. Sau khi đã nghiên cứu tài liệu do ông Alfred Hitchcock đưa, ba bạn đã thuộc lòng lịch sử của hòn đảo.

Đảo đã được phát hiện vào năm 1565, bởi một thuyền trưởng người Anh, tên là White. Sau khi thám hiểm, thuyền trưởng đã nhận thấy rằng đảo là mộ chôn cất thiêng liêng của các bộ lạc da đỏ sống trên đất liền. Vì người da đỏ không đào mộ sâu lắm, nên người ta đã phát hiện thấy một số bộ xương người. Do vậy mà thuyền trưởng đã đặt tên cho hòn đảo là đảo Bộ Xương. Đồng thời, thuyền trưởng cũng đã thám hiểm đảo bên cạnh và đặt là đảo Con Chó, do hình thù hơi giống con chó đang nằm.

Trong những năm tiếp sau đó, toàn bộ vùng bờ biển đông nam đầy rẫy hải tặc. Bọn chúng dùng đảo làm khu nghỉ đông và vào đất liền tiêu tiền. Chính tên hải tặc Râu Đen lừng lẫy cũng đã từng nghỉ đông tại đó.

Nhưng dần dần chính quyền Anh bắt đầu dẹp nạn cướp biển. Bắt đầu từ năm 1717, sau khi Râu Đen chết, tên hải tặc duy nhất còn lại trong vùng là thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai nổi tiếng. Nhưng vào một đêm đẹp trời, hải quân Anh bất ngờ tấn công vào bộ tham mưu của hắn trên đảo Bộ Xương.

Trong khi đoàn thủy thủ bị giết, thuyền trưởng chạy trốn bằng một chiếc tàu sà lúp, mang theo mấy rương kho báu của hắn. Thuyền trưởng tàu Anh đuổi theo hắn, vì vừa muốn lấy lại được vàng vừa muốn tiêu diệt bọn hải tặc.

Thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai nhận thấy hắn không thể thoát được và trốn lên đảo Con Chó. Đến rạng sáng, những tên hải tặc còn lại bị giết chết, còn chính thuyền trưởng bị thương nặng. Nhưng những cái rương, mà người Anh rất muốn chiếm, thì lại trống rỗng. Kho báu đã biến mất. Đảo Con Chó có nền đất bằng đá quá cứng, nên không thể chôn giấu kho báu được, và người Anh không tìm thấy chỗ giấu nào khác. Khi nghe những câu hỏi về kho báu, thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai cười khẩy và trả lời:

- Bây giờ chính Thần Biển giữ mấy đồng vàng của ta, giữa chân của Thần. Thần sẽ giữ cho đến khi nào Thần quyết định trả lại. Nhưng sẽ không trả trước Ngày Phán Xét Cuối Cùng!

Cho đến lúc bị treo cổ, hắn cũng không chịu nói thêm gì. Mọi người hiểu rằng thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai đã vớt hết kho báu xuống biển, để đánh lừa những người rượt đuổi. Bây giờ vàng của hắn nằm rải rác dưới đáy đại dương, sẽ không bao giờ có ai tìm ra được.

Ba thám tử cố gắng nhìn xuyên qua bóng đêm, hy vọng thấy đảo Bộ Xương nổi tiếng, nhưng trời tối quá nên không thể nhìn thấy được gì.

- Nếu cậu có khả năng định hướng chỉ bằng thính giác - Hannibal hỏi Chris - có nghĩa là cậu thường xuyên đi tàu ở vùng này hả?

- Tất nhiên - Chris thừa nhận - Mình thường đi bằng tàu. Thỉnh thoảng mình lặn xuống, mình tìm vàng... cậu biết chứ? Vàng dưới đáy biển ấy.

- Có, bọn mình biết - Bob trả lời - thỉnh thoảng người ta tìm thấy một hai đồng tiền vàng. Có lẽ xuất xứ từ kho báu mà Chỉ Có Một Tai vớt khỏi tàu.

- Còn cậu, cậu có tìm thấy vàng không? Peter hỏi cậu bé Hy Lạp.

Chris phân vân một hồi. Rồi cậu nói:

- Có, có lần mình tìm ra. Không nhiều. Nhưng một chút.

- Lâu chưa? - Hannibal hỏi.

- Tuần rồi- Không nhiều, nhưng ai biết được? Có thể một ngày, mình sẽ tìm thấy nhiều hơn. Nhưng mình không thể nói cho các cậu biết ở đâu. Bí mật là bí mật. Nếu hai người biết, thì không còn là bí mật nữa. Hiểu không? Có câu ngạn ngữ xưa nói vậy. Coi chừng! Cúi đầu xuống! Ta chuyển hướng.

Ba cậu tuân lệnh. Buồm tàu quét từ mạn trái sang phải. Thuyền nghiêng, rồi đi sang hướng mới, về phía ánh đèn của Cảng cá.

- Bây giờ đảo Bộ Xương nằm phía sau lưng - Chris giải thích - còn chúng ta về cảng.

Một lần nữa, ba cậu nhìn chăm chú vào bóng tối, cố gắng nhìn thấy đảo. Đột nhiên, Bob kêu lên một tiếng hốt hoảng.

- Nhìn kia! Đèn!

Trong bóng tối, ánh đèn đã hiện lên, những ánh đèn dường như tạo thành vòng tròn, giống như đèn của vòng quay. Rồi những đoạn nhạc chập chờn - nhạc ngựa gỗ - vang lên trên mặt nước. Đèn bắt đầu xoay, lúc đầu chậm chạp, rồi càng lúc càng nhanh lên. Ngay sau đó một bóng trắng xuất hiện, lướt đi giữa những con ngựa gỗ sơn màu của vòng quay.

- Con ma ngựa gỗ! - Peter la lên - Chỉ có thể là nó thôi... một người phụ nữ mặc áo trắng!

- Chris ơi! Quay lui lại đi! - Hannibal van xin - Mình muốn nhìn con ma gần hơn.

- Còn mình thì không muốn! - Chris thốt lên - Đúng là con ma rồi! Giờ, khi người làm phim đã sửa xong vòng quay, hồn ma nàng Sally quay về đi một vòng! Chạy nhanh lên! Ôi! Phải chi tàu có máy, mình sẽ chạy được nhanh hơn!

Và Chris giữ mũi tàu hướng về Cảng cá. Trong thâm tâm, Bob và Peter tương đối hài lòng về việc này, nhưng Hannibal thì hết sức thất vọng. Nếu gặp được một con ma, đối mặt với nó, Hannibal sẽ rất vui.

Phía sau lưng, vòng quay vẫn tiếp tục quay, tạo thành một bó những điểm sáng trong bóng tối. Hai mươi lăm năm sau khi chết, Sally Farrington cố gắng đi cho hết vòng quay ngựa gỗ! Bob mừng mình khi nghĩ đến điều này.

Rồi đột nhiên, tiếng nhạc ngưng, ánh đèn tắt, vòng quay và bóng màu trắng biến mất trong bóng tối. Vì một lý do không rõ, lần này, nàng Sally đáng thương vẫn chưa thực hiện được mong muốn cuối cùng.

Hannibal thở dài thất vọng. Nửa tiếng sau, ba cậu đã an toàn trong nhà trọ của bà Barton, tại Cảng cá. Khi biết ba vị khách trẻ đã nhìn thấy con ma, bà chủ nhà trọ vội vàng điện thoại đi khắp nơi để loan tin.

Sau đó, bà ép Bob, Peter và Hannibal phải tắm nước nóng và lên giường ngủ.

Ba cậu quá vui mừng vâng lời bà. Nhưng trước khi nhắm mắt ngủ, Hannibal còn lầm bầm:

- Phải chi mình có thể nhìn được con ma gần hơn!

- Ước muốn đó - Peter đáp bằng một giọng ngái ngủ - hoàn toàn không phải là của những thành viên còn lại trong Ba Thám Tử Trẻ!

5. Trên Đảo Bộ Xương

KHI THỨC DẬY, Bob ngạc nhiên nhìn thấy trên đầu cái trần nhà nghiêng, có dán giấy tường hình sọc. Rồi cậu nhớ lại, mình không ở nhà mà ở cách Rocky năm ngàn cây số, tại một thành phố nhỏ, trên bờ Đại Tây Dương.

Bob ngồi dậy và nhìn xung quanh. Cậu đang ở tầng trên của chiếc giường tầng. Phía dưới Bob, Peter vẫn còn ngủ. Cách đó vài bước, trong một cái giường thứ ba, Hannibal cũng đang say giấc mộng.

Bob nằm xuống trở lại, suy nghĩ đến những sự kiện kỳ lạ đêm qua.

Có người gõ cửa.

- Ba cháu trai ơi! - Giọng của bà Barton, bà chủ nhà tử tế và khỏe mạnh - Dậy đi chứ! Bữa ăn sáng đang chờ các cháu, ông Crentch đang ở dưới nhà. Cho các cháu năm phút để xuống, nếu không bác sẽ đến lôi các cháu ra khỏi giường đấy!

- Tụi cháu sẽ xuống! - Bob vừa trả lời vừa nhảy xuống sàn.

Peter và Hannibal, bị tiếng nói ồn ào đánh thức, cũng mặc đồ vào thật nhanh, và cả ba chạy xuống thang. Bữa ăn sáng đã dọn sẵn trong một phòng ăn dán giấy tường màu vàng chói và trang trí bằng những món quà lưu niệm biển. Hai người đàn ông đang ngồi tại bàn, vừa uống cà phê vừa nói chuyện khe khẽ.

Khi cả ba bước vào, ba của Peter đứng dậy. Đó là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ

- Peter! - ông kêu lên và quàng tay qua con trai. Rồi ông bắt tay Bob và Hannibal - Bác hết sức mừng khi biết rằng tối hôm qua người ta đã tìm ra được các cháu bình an vô sự! Ông nói tiếp - Vì các cháu ngủ, nên bác đi một vòng ra đảo Bộ Xương. Những ngày gần đây, nhóm làm phim phải canh chừng liên tục đồng thiết bị đặt tại đó. Vì có một bảo vệ không đủ, nên thỉnh thoảng tụi bác phải đi tuần tra bắt nger. Nhưng ta sẽ nói sau về chuyện này. Bây giờ, bác muốn biết chuyện của các cháu.

Ba Thám Tử vừa ăn sáng vừa thay phiên nhau kể lại cuộc phiêu lưu đêm hôm qua. Người đàn ông kia - trung úy Nostigon, sếp cảnh sát của vùng - chăm chú lắng nghe, vừa gật đầu vừa phì phèo thuốc. Khi ba cậu nói đến tên Sam, ông Crentch quay sang trung úy cảnh sát.

- Anh có biết tên Sam này không? - ông Crentch hỏi.

- Có lẽ là Sam Robinson. Tôi biết tay này. Hắn bị tù nhiều lần. Hắn sẵn sàng làm bất cứ việc gì, để có chút tiền, và hắn rất thích chơi xấu. Không hiểu tối hôm qua, hắn có định đùa với ba cậu này không? Chắc là phải hỏi hắn vài câu.

- Đó không phải là trò đùa! - ông Crench thốt lên - Tôi cũng rất muốn nói chuyện với tên này. Thứ nhất: làm thế nào hắn biết được rằng ba đứa trẻ đây sẽ đến? Thứ nhì: làm thế nào hắn biết chúng là thám tử nghiệp dư? Thứ ba: tại sao hắn bỏ rơi ba đứa trên đảo? Trời ơi! Có thể đến hôm nay chúng tôi cũng không tìm ra chúng, nếu cậu bé tên Chris không đến cứu!

- Phải - cảnh sát trưởng thừa nhận - Khi biết ba cậu bước xuống máy bay, rồi mất tích không để lại dấu vết, chúng tôi đã tổ chức tìm kiếm ở vùng lân cận. Chúng tôi đã bắt xe dừng lại hàng kilômét xung quanh để hỏi.

- Cái mà tôi muốn biết - ông Crench nói tiếp, - là làm thế nào cậu bé Chris ấy tìm ra các cháu dễ dàng như vậy. Nó có kể gì cho các cháu nghe về chuyện này không?

Ba thám tử thú nhận rằng Chris đã không giải thích gì hết. Ba cậu định hỏi, thì chợt nhìn thấy vòng quay sáng đèn lên và bóng trắng của người phụ nữ trên con ngựa gỗ. Vì quá kích động, ba cậu đã quên băng đi câu hỏi.

- Sao? Đã thấy ma à? - ông Crench thốt lên - Con ma ngựa gỗ chỉ là chuyện mê tín của dân địa phương thôi mà!

- Đúng, nhưng anh cho phép tôi nói thêm nhé! Cảnh sát trưởng nói- Dân ở đây rất tin vào con ma đó. Những năm gần đây, nhiều người dân đánh cá khẳng định là đã nhìn thấy ma, vào những đêm mưa bão, trên đảo Bộ Xương. Tôi không tin rằng nay có ai dám lảng vảng đến gần đó. Từ sáng đến giờ, cả thành phố chỉ bàn tán về lần hiện hình mới của hồn ma. Rất nhiều người đã nghe tiếng nhạc, và bằng ống nhòm nhìn thấy một cái bóng trắng, giống như cái bóng mà ba cậu này mô tả. Tất nhiên, tôi không nói là tôi tin là có ma, nhưng anh sẽ nhận thấy rằng ba phần tư dân số ở đây tin rằng, tối hôm qua, linh hồn của cô Sally Farrington tội nghiệp ấy đã cố gắng đi cho hết vòng quay.

Ba của Peter gật đầu.

- Điều này sẽ làm phương hại đến bộ phim của chúng tôi - ông thở dài - Tôi dám cá rằng hôm nay sẽ không có công nhân nào dám lộ mặt trên đảo.

- Và cả ngày mai nữa - cảnh sát trưởng thừa nhận - Anh Crench à, vậy tôi sẽ đi tìm tên Sam để hỏi hắn vài câu. Nhưng ta vẫn chưa biết làm thế nào Chris tìm ra được ba cậu này tối hôm qua.

- Nghĩ lại, tôi thấy điều này hơi khả nghi - ông Crench nói - Thằng bé đó đã quấy rầy tôi nhiều lần để xin việc. Nhưng nó có tiếng xấu. Nhiều người nói nó ăn trộm khéo lắm. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu biết nó có nhúng tay vào mọi vụ rắc rối mà chúng tôi gặp phải.

- Chris không giống kẻ trộm! - Peter phản đối. Trái lại, bạn ấy có vẻ rất đàng hoàng! Bạn ấy phải phụ giúp người cha bị bệnh, và bạn ấy đi vòng vòng bằng tàu để tìm kho báu gì đó. Đó đâu phải tội ác!

- Con trai anh nói đúng - trung úy Nostigon tuyên bố - Tôi biết Chris có tiếng xấu, nhưng đó là vì thằng bé không phải người ở đây, mà người địa phương này thành kiến lắm. Họ luôn nghi xấu về người ngoại quốc.

- Nhưng tôi vẫn nghi ngờ thằng bé đó! Ông Crench nói - Bây giờ nghĩ lại, rất có thể thằng bé đó ăn cắp thiết bị của chúng tôi. Có thể nó hy vọng bán lại được để giúp người cha bệnh.

Ông đứng dậy.

- Thôi, các cháu, - ông nói - ta đi. Ông Denton đang đích thân chờ ta trên đảo. Trung úy ơi, hẹn gặp lại anh sau. Hy vọng anh gặp được tên Sam Robinson và tổng hắn vào tù.

Vài phút sau, Hannial, Bob và Peter đã ngồi trong một chiếc xuồng máy chạy ra đảo Bộ Xương. Ba bạn rất thích đi một vòng trong Cảng cá, nhưng không có thời gian.

Trong khi xuồng rẽ sóng, ba cậu ngẩng nhìn hòn đảo phía trước mặt. Đảo dài khoảng một mét rưỡi; phần lớn có cây cối, với một ngọn đồi nhỏ ở đầu phía bắc. Xuyên qua cây, nhìn thấy phần còn lại của công viên

giải trí. Trên khoảng cách một dặm nối liền với đất liền, xưa kia tàu đã chở những nhóm người đi du ngoạn đến đó giải trí. Nhưng thời kỳ đó đã qua rồi.

Xuồng cập bến dọc theo một cầu tàu hồng, ở đầu phía nam hòn đảo. Peter cột dây thừng. Một chiếc tàu khác đã đậu sẵn ở đó, một chiếc tàu khá lớn, có cầu thang đặc biệt bên hông - loại tàu thường dùng để đi lặn.

Chẳng bao lâu, cả nhóm đến một chỗ rừng trống, nơi có hai xe lán và nhiều cái lều rộng lớn, loại lều quân đội.

- Bác Denton ở đây - ba của Peter nói - Bác đến hôm qua từ Philadelphie để họp với tụi bác, bác ấy sẽ đi ngay.

Một người đàn ông trẻ, đeo cặp kính gọng đồi mồi, đang bước về phía nhóm ông Crench. Phía sau ông, ba người đàn ông khác cũng đang tiến đến, một người tóc hoa râm, có lẽ là Harry Norris, trợ lý đạo diễn, người thứ hai trẻ măng, dáng thể thao, tóc vàng cắt thật ngắn. Người thứ ba cao lớn khỏe mạnh, vai rộng, cánh tay trái hình như bị liệt một nửa, đeo khẩu súng ngắn ở dây nịt - có lẽ là bảo vệ của công viên.

- Đây là khu trại tạm thời - ông Crench giải thích cho ba thám tử - Nhóm làm phim có chở hai xe lán và thiết bị đến đây bằng xà lan. Những cái lều này tạm đủ, vì phần chính của đoàn làm phim chưa đến.

Ông Crench giới thiệu xong, quay sang nói với ông Denton:

- Xin lỗi, tôi đến trễ - ông nói - nhưng tôi phải ghé rước ba cậu này.

- Không sao - Roger Denton trả lời - Harry Norris vừa kể cho tôi nghe lí do của những chậm trễ này, và tôi rất buồn. Nếu anh nghĩ là không thể sửa được đường tàu thẳng cảnh trong tám ngày, thì tôi từ bỏ đảo Bộ Xương. Tất nhiên, đây là một quang cảnh quá hay cho bộ phim, nhưng ta có thể tiết kiệm rất nhiều tiền bằng cách thuê một đường tàu thẳng cảnh tại California, và làm cho bề ngoài nó cũ đi. Ta sẽ quay vài cảnh tại đây, đủ để gây ấn tượng.

- Tôi tin chắc là ta có thể làm cho đường tàu thẳng cảnh hoạt động trở lại được! - ông Crench khẳng định
- Tôi đã xin tuyển thêm vài thợ mộc.

- Nhưng tôi e anh sẽ không có thợ - Denton bực bội đáp - anh sẽ không kiếm được vì bây giờ cả thành phố chỉ bàn tán xôn xao về con ma đi vòng quay ngựa gỗ.

- A! Cái con ma này! - Ba của Peter thốt lên - Tôi rất muốn gặp mặt nó!

Đột nhiên, Tom Farraday, người bảo vệ, đứng cách đó vài bước, lúng túng cười nhỏ.

- Thưa ông Crench, tôi xin lỗi - người bảo vệ nói - Nhưng, hình như... ờ... tôi e rằng chính tôi là con ma mà mọi người nhìn thấy tối hôm qua!

6. Đầu Lâu Biết Nói

THẾ NÀY, - người bảo vệ bắt đầu nói, trong khi mọi người chững hờ nhìn ông - Đêm hôm qua, tôi ở lại gác một mình, trong lúc mọi người về đất liền tìm ba cậu bé. Khi bão xuống, tôi trú vào xe lán. Sau cơn bão, tôi nghe như có tiếng xuồng máy, tôi ra xem có phải tên trộm nào lén lút lên đảo không. Tôi có cảm tưởng như nhìn thấy bóng người núp đằng sau vòng quay ngựa quay.

Tôi rất bực khi nghĩ rằng kẻ lạ có thể phá hoại động cơ mà anh vừa mới sửa xong. Nên tôi bật đèn lên và cho vòng quay chạy thử. Tất nhiên là tiếng nhạc vang lên, và vòng quay chạy. Tôi đi thử hai ba vòng, kiểm tra xem có gì bị hư không, rồi tôi cắt điện.

- Nhưng còn con ma! Con ma! - ông Crench thốt lên.

- Dạ, thưa ông... - Tom Farraday khá lúng túng nói tiếp - tối hôm qua, tôi mặc áo mưa vàng. Nhìn tôi từ xa, với áo mưa, người ta có thể cho rằng tôi giống một người phụ nữ mặc váy trắng, nên mọi người nghĩ... ờ... như anh biết đó.

- Thật là quá đáng! Ba của Peter gầm lên - Tom à, lát nữa, anh quay về đất liền, và giải thích cho mọi người sự thật xảy ra tối hôm qua.

- Vâng, thưa ông - Người bảo vệ nói.

- Làm như chúng ta chưa đủ rắc rối vậy! - ông Crentch thở dài - Vậy thì ta sẽ thuê thêm bảo vệ. Không được nhận mấy người đánh cá ám muội tiếng là giữ đồ cho ta, nhưng lại lấy cắp. Anh hãy kiểm hai người đang hoảng đó.

- Vâng, thưa ông.

Rồi ba của Peter nói với Roger Denton:

- Bây giờ - ông nói - chắc ta phải từ bỏ ý nghĩ dùng ba cháu làm thám tử nghiệp dư. Mọi người trong thành phố có vẻ biết ba cháu là thám tử. Trước tiên là cái tên Sam Robison kia, mặc dù tôi không hiểu nổi làm thế nào mà hắn biết được.

- Thưa ông, có thể tôi sẽ giải thích được - Tom Farraday lại xen vào nữa - Thế này: chính hôm tối mà ông Denton và ông bàn kế hoạch này qua điện thoại với ông Hitchcock ở Hollywood... Có thể ông không biết rằng nhiều máy điện thoại thành phố được mắc trên một đường dây chung, thành ra nhiều người khác có thể nghe. Ở thành phố nhỏ là vậy đó. Người ta tò mò và nhiều chuyện. Tôi đoán là lúc anh gác máy, tất cả mọi người đã biết tin rồi.

- Thế nên ta mới lâm vào tình cảnh khốn khổ này chứ! - ông Crentch gầm gừ - Thà trở về Hollywood còn hơn! Dự án ở đảo Bộ Xương này xui xẻo quá.

- Ta vẫn có thể quay được nhiều cảnh rất đẹp, nếu anh sửa lại được đường tàu thẳng cảnh - Roger Denton nói - Anh hãy cố gắng hết sức mình - Bây giờ tôi phải quay về đất liền, để trở về Philadelphie. Anh đưa tôi về, anh Jeff nhé?

- Tất nhiên, thưa ông - người đàn ông trẻ tóc vàng đáp rồi cả hai bước ra bến tàu.

Ông Crentch quay sang ba cậu thiếu niên đang đứng im lặng từ nãy giờ.

- Hay trong khi Jeff đi vắng, bác dẫn các cháu đi tham quan đảo? - ông hỏi - Ngay khi về Jeff sẽ xem các cháu biết lặn như thế nào.

- Dạ được, ba ơi - Peter trả lời.

Sau khi đi một đoạn đường, tất cả đến trước một cái hàng rào bị sập hết một nửa. Cả nhóm bước qua, đi vào công viên giải trí bị bỏ hoang. Mọi thứ gây một ấn tượng hoang vắng, buồn tẻ. Các quầy giải khát bị sụp đổ. Các vòng quay ô-tô bị sét ăn và rụng ra từng miếng. Vòng quay lớn, bị một cơn bão làm ngã, đang nằm dưới đất, vỡ thành nhiều mảnh. Một đường tàu thẳng cảnh vẫn còn đứng vững, nhưng các rầm khung bắt đầu rời xa.

Điều làm cho ba thám tử ngạc nhiên nhất là vòng quay ngựa gỗ vĩ đại. Ngay cả giữa ánh sáng ban ngày, trông nó cũng có vẻ hơi ma quái. Nước sơn bị tróc, các bộ phận mới cho thấy những chỗ mà người của ông Crentch đã sửa.

Ba của Peter giải thích về vai trò của vòng quay trong bộ phim.

- Kịch bản kết thúc như sau - ông nói - Một người bị kết tội oan, và đang cố gắng tìm ra kẻ sát nhân thật sự. Cuối cùng, tên tội phạm trốn tại đây, trên đảo Bộ Xương. Vài nhóm thanh niên đến đây bằng xuồng để cắm trại, Các bạn trẻ đang vui đùa trên vòng quay ngựa gỗ cũ, trong khi tên sát nhân núp rình trong bụi cây lân cận.

- Hồi hộp quá! - Peter thốt lên.

- Thế tại sao lại có đường tàu thẳng cảnh trong đây? - Hannibal hỏi.

- Nhân vật chính đã theo được dấu vết tên sát nhân đến đây, và sắp đuổi kịp được hắn... Nhưng tên cướp bắt hai cô gái trong nhóm cắm trại làm con tin. Hắn buộc cô gái leo lên với hắn trong một toa nhỏ của đường tàu thẳng cảnh. Khi bị cảnh sát bao vây, hắn dọa xô hai cô gái xuống từ trên cao. Nhân vật chính

nhảy vào được cùng toa, và tất cả kết thúc bằng một vụ đánh nhau tay đôi khủng khiếp trong khi toa xe cứ chạy lên chạy xuống hết tốc lực.

- Ghê quá! - Bob tuyên bố - Quay trong công viên hoang vắng này, sẽ càng khủng khiếp hơn nữa. Cháu rất mong được xem phim này!

- Nếu quay được bộ phim ở đây! - ông Crentch buồn rầu thở dài - Để rồi xem. Các cháu đi một vòng khoảng nửa tiếng rồi quay lại. Khi đó chắc là Jeff Morton đã về.

Ông bỏ đi, rồi quay lại.

- Các cháu muốn làm gì tùy thích - ông nói với ánh mắt nửa mắng nửa đùa - Nhưng làm ơn đừng có tìm kho báu nhé! Bác xin nhắc lại: không có kho báu đâu! Chắc các cháu biết đây là sào huyệt cũ của hải tặc, đúng không?

- Dạ biết, thưa bác - Bob trả lời - Tuy cháu có đọc tất cả những gì liên quan đến hải tặc, đến kho báu và đến việc bắt giữ được tên thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai lưng lầy. Bây giờ bọn cháu có thể đi thám hiểm được chưa ạ?

- Được các cháu có thể đi thám hiểm - ông Crentch trả lời - nhưng đừng quên nửa tiếng nữa quay về nhé.

Ông bỏ đi. Ba cậu đứng tại chỗ, ngắm nhìn công viên đổ nát xung quanh.

- Khung cảnh làm cho mình nổi da gà! - Peter tuyên bố - Cảnh quay trên đường tàu thẳng cảnh sẽ ghê lắm đấy! Mới nghĩ tới thôi mình cũng thấy rùng mình rồi!

- Ê! Babal, sao này giờ cậu không nói gì hết? - Bob nhận xét - Cậu có ý kiến thế nào về tất cả?

Thật vậy, trông thám tử trưởng khá dăm chiêu.

- Ba cậu và những người kia - Hannibal trả lời - có vẻ nghi ngờ chính những người đánh cá thực hiện các vụ trộm, hoặc do ác ý hoặc để lấy những món đồ có giá trị. Nhưng mình không nghĩ thế.

- Không à? Vậy cậu nghĩ gì? - Peter hỏi.

- Dường như vụ phá hoại tàu và lấy trộm thiết bị có mục đích là cho đoàn làm phim chán ghét Đạo Bộ Xương, và buộc đoàn đi quay chỗ khác. Hòn đảo này hoang vắng suốt hai mươi lăm năm, và mình suy ra có người nhất quyết muốn đảo tiếp tục hoang vắng. Kể đó cố tình muốn gây rắc rối cho ông Denton để buộc ông phải từ bỏ kế hoạch.

- Người ta muốn bắt đoàn làm phim phải đi hả? - Peter thốt lên - Nhưng tại sao?

- Bí ẩn chính là ở chỗ đó - Hannibal trả lời - Tạm thời, ta cứ đi xem cái hang đã.

Sau mười phút leo cực nhọc trên sườn đồi, vượt qua đám cây cối cằn cỗi, ba thám tử đến trước cửa hang. Cửa vào hang chật hẹp, bên trong tối om. Nhưng khi bước vào, ánh sáng đủ để ba bạn nhìn thấy lòng hang rộng lớn, đâm khá sâu vào đá và nhỏ lại ở đầu.

Nền đất hơi xốp. Nhìn vào ta có cảm giác đất đã bị đào bới lên nhiều lần. Hannibal cảm một nắm đất pha cát lên, lắc đầu:

- Chắc là người ta đã đào ở đây nhiều lần, để tìm kho báu! - Hannibal nói - Mình dám cá mỗi tấc đất trong cái hang này đã bị xem xét tỉ mỉ hàng chục lần, suốt một trăm năm vừa qua. Tuy nhiên, không một tên hải tặc khôn ngoan nào lại đi giấu kho báu ở đây. Mà hẳn sẽ tìm một nơi khó phát hiện hơn.

- Chắc chắn - Peter đồng tình - Mình hối hận là quên mang đèn pin theo- Mình rất muốn nhìn dưới đáy hang, ở đằng kia.

- Cậu là một thám tử dốt hơn mình tưởng nhiều! - Hannibal chế giễu - Cậu cũng vậy Bob à! Nhìn đây!

Bob và Peter quay sang Hannibal và nhìn thấy bạn đang tháo đèn pin ra khỏi thắt lưng.

- Thiết bị thiết yếu hàng đầu đối với một thám tử! - Hannibal cao ngạo nói - Tuy nhiên, mình thừa nhận rằng mình đã nhớ đến cái hang này, và mình đã có ý định vào xem nếu có dịp. Nếu không, mình cũng không nhớ đến việc mang đèn pin theo.

Hannibal chìa chùm sáng xuống đáy hang. Ba thám tử thoảng nhìn thấy vài khối đá phẳng, dường như được đánh bóng do nước chảy, như thể từ nhân thời xưa dùng làm giường ngủ. Ánh đèn lướt sang những chỗ nhô ra hoặc những hốc khác trong vách đá, rồi đột ngột dừng lại tại một điểm, nằm cách mặt đất khoảng một mét rưỡi.

Một vật trắng nằm trên cái gờ. Một vật trắng và tròn... Bob cảm thấy cổ họng thắt lại... Đó là một cái sọ người!

Dường như sọ đang nhìn ba bạn và cười khẩy. Đột nhiên, cái đầu lâu cất tiếng nói:

- Tất cả cút khỏi đây! - Cái sọ nói bằng một giọng lơ lớ - Cút!... Để ta an nghỉ. Đây không có kho báu! Chỉ có đồng xương mệ của ta!

7. Đồng Tiền Vàng

BOB NHẬN THẤY chân mình tự động quay lui để ra khỏi hang. Ngay sau đó, Peter cũng lao ra, Hannibal theo sát, Bob và Peter đụng mạnh vào nhau và té nằm dài ngay ngưỡng cửa vào hang.

Nhưng sau đó Hannibal đã quay trở vào. Hannibal lượm cái đèn pin đã bỏ rơi chìa khóa vào đầu lâu.

- Đầu lâu không thể nói chuyện được! - Hannibal tuyên bố bằng một giọng tự tin. Muốn nói chuyện được, mi cần có thanh quản và có lưỡi. Do đó, logic cho ta biết không phải mi nói!

Bob và Peter đang lồm cồm ngồi dậy ở cửa hang và kinh ngạc khi nghe tiếng cười ròn rảng. Chưng hửng và hơi què, Bob và Peter quay trở vào hang.

Chris Markos, cậu bé người Hy Lạp, đang leo xuống từ cái hốc trong vách hang.

- Xin chào! - Chris kêu lên vui vẻ và đẩy cái sọ ra phía sau - Các cậu có nhớ mình không?

- Tất nhiên là chúng tớ nhớ - Hannibal trả lời - Mà mình đoán là chính cậu nói vừa rồi. Lúc này, mình nhìn thấy phía trước một chiếc xuồng buồm giống chiếc của cậu. Ngoài ra tiếng nói chỉ có thể là tiếng của một người trẻ.

- Nhưng mình đã làm cho các cậu sợ, đúng không? - Chris mừng rỡ hỏi - Các cậu tưởng là lũ hải tặc xưa kia nói chuyện với các cậu đúng không?

- Cậu chỉ làm cho mình bất ngờ thôi - Hannibal chỉnh lại - Nhưng cậu đã làm cho hai cậu kia hoảng sợ khủng khiếp.

Bob và Peter có vẻ khá lúng túng.

- Cậu đâu có làm cho mình sợ! - Bob phản đối - mà chỉ làm cho cặp giò mình sợ thôi. Mình không ngờ chân mình có khả năng chạy nhanh đến thế.

- Mình cũng vậy - Peter thừa nhận - Khi đầu lâu bắt đầu nói chuyện, là tự nhiên chân mình muốn đi chỗ khác.

- Nói hay quá há! - Chris vẫn hớn hở reo lên - Nhưng mình hy vọng sau trò này, các cậu không bị điên. Chỉ là trò đùa thôi.

- Không, bọn mình không điên - Hannibal trả lời - mà bọn mình lại cần gặp cậu để nói chuyện đây. Chúng ta ra ngoài nắng đi.

Bốn bạn bước ra khỏi hang tìm chỗ ngồi, tựa lưng vào đá.

- Sao cậu lại đến đây? - Hannibal hỏi cậu bé Hy Lạp - Ý mình nói: sao cậu lại chờ bọn mình trong hang?

- Ồ! Dễ thôi! - Chris trả lời - Mình ở trên tàu, rồi mình thấy tàu khác rước các cậu ở bến tàu. Nên mình đi vòng qua đảo, mình cập bến trên bãi. Mình lách giữa các lùm cây thấy các cậu đứng gần vòng quay cũ, mình nghe các cậu nói: đi xem hang. Mình biết cách đi tắt, nên đến trước. Rồi mình nghĩ làm trò đùa với các đầu lâu mà mình đã biết, trên kia, trong hốc đá. Mình trốn, và chờ các cậu đến.

Điều này giải thích tất cả, nhưng Bob muốn biết tại sao cậu bé lại trốn khi đến đảo. Tại sao không ra chào ba bạn ngay?

- Tại ông bảo vệ - Chris trả lời đơn giản - Cái ông Tom Farraday kia luôn xua đuổi mình! Ai cũng xua đuổi mình hết!

Nụ cười tử tế của Chris đã biến mất.

- Người ta nói xấu mình - Chris chậm chạp nói tiếp - Người ta nói mình ăn cắp, bởi vì nhà mình nghèo và không giống người khác. Vì mình là người ngoại quốc, ở thành phố, có những người rất xấu. Họ ăn cắp đồ, rồi đổ tội cho Chris Hy Lạp.

Theo bản năng, ba thám tử tin tưởng cậu bé.

- Chris ơi, bọn mình tin rằng cậu lương thiện - Peter nói - Nhưng có chuyện làm mình ngạc nhiên: làm cách nào mà tối hôm qua cậu tìm ra bọn mình dễ dàng vậy!

Chris mỉm cười và nói:

- Mình làm việc ở quán Bill. Mình quét dọn, mình rửa chén, và mình được hai đô-la một ngày. Ba và mình sống nhờ tiền này. Bác Bill là người rất tử tế.

- Hai đô-la một ngày! - Bob thốt lên - Ít quá làm sao mà sống nổi?

- Mình ở trong một cái chòi đánh cá bỏ hoang. Không phải trả tiền nhà - Chris nghiêm trang giải thích - Nhà mình ăn đậu, ăn bánh mì, mình câu cá. Nhưng ba mình bệnh. Ba cần thức ăn bổ. Nên lúc rảnh, mình lấy tàu ra vịnh và mình hy vọng tìm thấy kho báu. Mình biết là điên rồ! Nhưng Chris Markos này có cơ may tìm ra phần nào không?

- Cũng có cơ may như bất kỳ ai khác! - Peter nói - Nhưng cậu đang giải thích làm thế nào cậu đoán ra phải tìm bọn mình ở đâu.

- À, phải. Tối hôm qua lúc đang rửa chén, mình nghe mấy người nói chuyện trong phòng lớn của quán. Một người nói: “Ba thằng nhóc thám tử hả? Tao dành cho chúng nó một bất ngờ ”chó” đấy! Phải, một bất ngờ ”chó” mà chúng sẽ không bao giờ quên!”. Rồi tất cả xúm nhau cười rất to.

Hannibal mím chặt môi, suy nghĩ.

- Này, Chris - Hannibal nói tiếp - khi nói chữ ”chó” hẳn nhấn mạnh đặc biệt hả?

- Phải! Đúng vậy! - cậu bé Hy Lạp kêu lên - Sau đó, khi mình hay tin có ba người bị mất tích, mình tự nói: Chris ơi! Người nào đó có thể giấu ba bạn ấy ở đâu nhỉ? Rồi mình nhớ lại chữ ”chó” của người kia...

- Và, cậu suy ra rằng hẳn nói đến đảo Con Chó! - Hannibal kêu lên.

- Đúng, mình đã nghĩ như vậy. Nên ngay khi tạnh bão, mình lấy tàu đi và mình tìm thấy các cậu trên đảo Con Chó. Nhưng... - Mặt Chris lại xị xuống - những người làm phim lại nghĩ mình dính líu đến vụ này! Không ai nghĩ tốt cho mình!

- Cậu lầm! - Bob nói - Bọn mình rất tin cậu.

Chris ướm lưỡi.

- Nếu các cậu tin mình, mình sẽ chỉ cho các cậu xem cái này... Chờ một chút nhé...

Bàn tay của Chris thọc vào áo len, và lấy ra một cái túi da nhỏ. Chris tháo dây cột túi ra.

- Xòe tay ra! - Chris nói - Nhắm mắt lại! Không được mở mắt trong khi mình nói!

Khi mở mắt ra, mỗi cậu nhận thấy mình đang cầm một đồng tiền vàng xưa trong tay!

Bob đang xem xét đồng tiền cũ mòn, nhưng vẫn còn bóng.

- Có năm! - Bob la lên - Năm 1615!

- Đồng tiền cổ Tây Ban Nha - Hannibal tuyên bố, mắt sáng rỡ - Kho báu hải tặc thật sự!

- Trời! - Peter khâm phục kêu - Cậu tìm thấy ở đâu vậy?

- Mình tìm thấy đồng tiền này phía bên kia đảo Bộ Xương, gần một xác tàu đắm. Hai đồng kia, mình lượm được cùng ngày trong một cái vịnh mà mình nghĩ có thể...

Đúng lúc đó một giọng khỏe mạnh và giận dữ cắt ngang.

- Ê! Chris! Mày làm gì ở đây?

Bốn bạn giật mình ngược mắt lên. Tom Farraday, đang thở hổn hển leo lên đường mòn. Mặt ông đỏ gay do tức giận.

- Tao đã cảnh cáo mày là nếu còn thấy mày lảng vảng chỗ này, tao sẽ cho mày một trận đòn mà! - Tom Farraday la lên - Tao đã nhận lệnh như thế và...

Ông ngưng nói. Ba thám tử ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt ông. Nhưng Chris Markos đã biến mất sau một khối đá, im lặng như một cái bóng.

8. Mối Nguy Hiểm Dưới Nước

- THẮNG NHÓC ĐÓ muốn gì? Tom Farraday hỏi - Tại sao nó lại dẫn các cậu lên đây?

- Bạn ấy không muốn gì đặc biệt cả - Hannibal trả lời - Không phải Chris dẫn tụi cháu lên đây. Tụi cháu đến tham quan cái hang.

- Vậy xin phép nói cho các cậu biết rằng thằng Chris đó là một thằng lưu manh! - ông bảo vệ tuyên bố - Nếu chưa ai bắt được quả tang nó, là tại nó khôn quá. Các cậu hãy nghe lời tôi và tránh xa nó ra. Bây giờ, hãy theo tôi: Jeff Morton đã về và muốn lặn thử với các cậu.

Khi bước xuống đường mòn, thái độ của Tom Farraday trở nên tử tế hơn.

- Chắc là các cậu hy vọng tìm ra một kho báu gì đó trong hang, phải không nào? - Ông hỏi - Vậy thì không có đâu, chưa hề có. Phần còn lại bị nằm rải rác dưới đáy vịnh. Lâu lâu, người ta cũng thấy một đồng tiền vàng trên bãi cát, nhưng mọi người không thèm bỏ công đi tìm nữa, bởi vì chuyện này quá hiếm khi xảy ra.

Ông cười.

- Khi biển cả lấy được một cái gì đó rồi, nó không thích trả lại đâu! - ông nói tiếp - Các cậu có biết rằng cách đây khoảng chục năm, biển đã giành được một trăm ngàn đô-la. Phải! Biển lấy đấy và biển giữ luôn. Và chính vì một trăm ngàn đô-la ấy mà cánh tay trái tôi bị liệt và tôi chỉ còn làm được việc vặt thôi.

Ông nâng cánh tay bị liệt lên một chút để minh họa cho lời nói của mình. Ba thám tử muốn được nghe chuyện và Tom sẵn lòng kể lại.

- Thế này - ông bắt đầu nói - Thời đó, tôi làm bảo vệ xe hòm bọc sắt của Công ty Chuyển khoản Ngân hàng. Công việc của chúng tôi chủ yếu là đi thu tiền tại các ngân hàng địa phương để gửi vào chi nhánh ngân hàng quốc gia ở Melville. Chúng tôi không bao giờ đi theo cùng một lộ trình hai lần liên tiếp và không bao giờ ghé các ngân hàng vào những giờ trùng nhau. Nhưng có một ngày...

Ngày hôm đó họ đi lấy tiền tại một ngân hàng ở Cảng cá. Rồi họ đậu xe hòm bọc thép để đi ăn trưa. Tất nhiên là cửa xe được khóa cẩn thận và từ chỗ ngồi trong quán ăn, họ có thể trông thấy chiếc xe dễ dàng.

Nhưng đúng lúc Tom và đồng nghiệp rời quán ăn thì có hai người che mặt bước xuống một chiếc xe cũ và bắn một viên đạn vào chân tài xế. Tom đã lao vào hai kẻ tấn công, nhưng bọn chúng đập gãy vai ông bằng báng súng. Rồi hai tên đã lấy chìa khóa xe trong túi áo Tom. Đúng lúc đó, được báo động bởi tiếng súng, cảnh sát trưởng cùng một người lính đi mô tô đã xuất hiện đầu đường. Trong khi bọn cướp rồ máy xe hòm, cảnh sát đã kịp bắn trả làm một tên bị thương ở cánh tay.

Người ta báo động ngay, và mọi ngõ ngách trong khu vực bị chặn. Khi đêm xuống, người ta tìm thấy xe hòm bọc thép trống rỗng và dính máu trong một bến tàu bỏ hoang, cách đó vài kilômét. Rõ ràng là bọn cướp đã trốn thoát bằng đường biển.

Giữa đêm, bảo vệ bờ biển đi tuần tra tìm thấy thiếc xuống máy đang trôi vào bờ. Khi tàu tuần tra đến gần, thủy thủ nhìn thấy hai gã đàn ông vớt nhiều bao ra khỏi xuống, mấy cái bao đó chìm ngay.

Khi bảo vệ bờ biển khám xuống, hai tên cướp trong xuống - anh em Bill và Jim Ballinger - sẵn sàng đầu hàng không chống cự. Máy xuống bị hỏng, và một trong hai anh em, tên Jim, đã khá yếu, với viên đạn trong vai. Nhưng lúc đó, và sau này, người ta không bao giờ tìm ra dấu vết của số tiền bị lấy cắp.

- Các cậu hiểu không - Tom Farraday nói tiếp - bọn chúng đã vớt tiền xuống biển. Bọn chúng làm giống như ông già Chỉ Có Một Tai cách đây mấy trăm năm về trước, khi biết bọn Anh sắp tóm. Tiền đã rơi xuống đáy biển, lún xuống bùn và không thể tìm lại được.

- Trời! - Peter kêu - Thế còn anh em Ballinger?

- Chúng ra tòa - Người bảo vệ nói - và lãnh hai mươi năm tù. Nhưng nhờ cải tạo tốt, hình phạt được giảm xuống còn mười năm, và chúng ra tù cách đây vài tuần. Ôi! Tôi rất muốn bắt họ trả giá cho cánh tay mà chúng làm hư của tôi! - Tom tức giận nói thêm - Từ ngày đó, cánh tay đã trở thành vô dụng và còn cản trở tôi làm việc! Đến rồi! Jeff Morton đang chờ các cậu.

Đúng vậy ba của Peter và Jeff Morton đang đứng trên cầu tàu, chất thiết bị lên một cái xuống máy lớn. Khi ba cậu đến, ông Crentch đứng dậy.

- À! Các cháu đây rồi - ông nói - Anh Jeff đây sẽ kiểm tra khả năng lặn dưới biển của các cháu. Anh ấy là thợ lặn chuyên nghiệp, và chúng ta có thiết bị hiện đại nhất. Anh Jeff sẽ giải thích tất cả cho các cháu.

Nói xong, ông Crentch bỏ đi, trong khi ba thám tử leo xuống xuống máy.

- Sao các bạn - Jeff nói- kể cho anh nghe bọn em biết gì về lặn nào?

Peter kể lại về các buổi học lặn trong hồ bơi thành phố. Trước tiên, ba cậu đã làm quen với mặt nạ và chân vịt, sau đó với máy thở, và cuối cùng đã qua một kỳ thi lặn dưới biển, hai ngày trước khi lên đường đi miền Đông.

- Cũng khá - Jeff mỉm cười nói - Bây giờ ta sẽ xem các em thật sự biết làm gì.

Jeff khởi động máy và cho xuống băng qua vịnh. Mười phút sau, anh thả neo gần một chiếc phao vàng, cách bờ khoảng một trăm sải tay.

- Có xác tàu đắm dưới đây - Jeff thông báo cho ba cậu - Không phải xác thuyền hải tặc!... Đây chỉ là chiếc tàu nhỏ bị đắm trong một cơn bão cách đây mấy năm. Nó nằm dưới nước hai mươi lăm mét, nghĩa là ta có thể xuống đến đó mà không phải lo về vấn đề khử áp khi trở lên mặt nước.

Jeff xem xét mặt nạ và chân vịt của ba cậu. Sau đó, từ thùng thiết bị, anh lấy máy thở và bình nén khí ra. Rồi anh dẫn tải vào dây nịt thợ lặn.

- Thiết bị này - Jeff nói - bảo đảm an toàn tối đa cho các em. Chúng tôi không dùng bộ áo quần lặn dành cho người nhái, vì nước ở đây không lạnh. Bob ơi, bây giờ em gắn ống vào đi, em sẽ lặn trước với anh. Tất cả các em hãy nhớ qui tắc an toàn mà chúng tôi luôn tuyệt đối áp dụng: không bao giờ được lặn một mình, mà luôn luôn phải có hai người. Hiểu không?

Các cậu đặt bình nén khí lên lưng, và Bob gắn mấy cái ống mà Jeff đưa cho. Cuối cùng, Bob cột dây nịt có tải, mà cậu có thể dễ dàng tháo bỏ khi cần trở lên mặt nước nhanh chóng.

Jeff nhìn Bob bằng con mắt dò xét, gạt đầu tán thành, kéo mặt nạ xuống, rồi trượt xuống biển. Bob đi theo bằng cách dùng cầu thang cửa tàu.

Khi đã ở trong nước, cậu đạp chân vịt đâm thẳng xuống đáy biển. Bob rất thích bơi lội. Từ mấy năm nay, cậu bơi lội rất nhiều để giúp cho cái chân bị gãy lúc nhỏ thêm mạnh. Bây giờ, khi có thể lội như cá, đồng thời thở bằng phổi, Bob cảm thấy hết sức nhẹ nhàng và thoải mái, như thể từ nay cậu thuộc một thế giới khác.

Phía dưới Bob một hình thù đen xuất hiện. Đó là xác của chiếc tàu nhỏ bị chìm. Nó nằm trên hông và có lỗ hở rộng gần mũi. Khi đến gần, Bob nhận thấy nó bị phủ đầy rong rêu và có hàng đàn cá nhỏ bơi lội xung quanh.

Jeff đi trước. Bob đi theo anh, chỉ dùng chân vọt để tiến - đúng như người ta đã dạy - Jeff thực hiện một cú nhảy khá điêu luyện, và như bị quay chậm, để vượt qua đuôi tàu.

Bob định làm theo, thì lại để ý thấy hai con tôm hùm to đang vội vàng quay lui để trốn sau tấm ván bị hở. Để quan sát chúng cho rõ. Bob tiến gần lại chiếc tàu nhỏ.

Đột nhiên có cú giật mạnh giữ Bob lại.

Một cái gì đó đã móc vào cổ chân phải của Bob!

9. Đừng Nói Cho Ai Hết!

ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN Bob gặp một khó khăn bất ngờ trong khi lặn. Bob hoảng sợ, cậu đá chân thật mạnh để tự giải thoát. Nhưng hình như cổ chân cậu càng bị siết chặt hơn nữa. Bob có cảm giác như mình bị kéo về dưới đáy.

Bob xoay người để nhìn xem cái gì đang níu giữ mình lại, và do động tác đột ngột, cánh tay Bob làm cho mặt nạ lệch đi một chút. Bob bị lóa mắt ngay. Nước đã làm cho kính bị đục, và trong suốt vài giây, Bob không nhớ nổi phải làm cách nào để làm sạch kính.

Rồi một cái gì đó bám vào vai Bob. Trong giây lát, Bob tưởng mình bị một con quái vật lạ tấn công. Nhưng ba cú gõ vào bình khí làm cho Bob hiểu rằng Jeff đã đến cứu.

Bàn tay Jeff nắm lấy vai Bob, làm cậu bình tĩnh lại. Từ từ, các cơ bắp giãn ra, đồng thời, cái vật siết chặt cổ chân Bob nới lỏng dần.

Bob cố gắng thở cho đều, rồi quay đầu sang bên phải, giơ tay lên và kéo thật nhẹ nhàng phía bên trái mặt nạ. Rồi Bob thổi thật mạnh bằng mũi. Khí buộc phải ra khỏi mặt nạ, kéo theo nước, và kính trong trở lại.

Điều mà Bob nhìn thấy trước tiên, là Jeff Morton đang gập đầu và dùng ngón tay chỉ một cái gì đó. Cúi mắt xuống, Bob nhìn thấy vật đang giữ không cho cậu đi là vòng thừng chèo!

Bob gập người lại để giải thoát cổ chân. Tức giận mình vì đã hoảng hốt, Bob trở lên phía trên một chút rồi chờ Jeff, vì tin rằng anh sẽ chấm dứt chuyến lặn. Nhưng Jeff dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ tạo thành vòng tròn cho biết mọi chuyện đều ổn. Sau đó, anh bơi tiếp, có Bob đi theo, lần này Bob thận trọng tránh xa tàu.

Cả hai đi dọc theo xác tàu, rồi đi vòng qua, có những đàn cá nhỏ đi cùng. Như chính hai người lặn cũng là hai con cá to hơn, hoàn toàn vô hại.

Hai anh em bơi như thế, cho đến khi Bob bình tĩnh hẳn lại, rồi Jeff chậm chạp trở lên mặt nước. Hai anh em nhìn thấy sống tàu. Ngay sau đó, hai cái đầu đeo mặt nạ lộ ra khỏi nước, giống như miệng của hai con thủy quái kỳ lạ.

Jeff bơi về phía thang hông tàu và leo lên. Bob đi theo.

- Được không? - Peter hỏi, sau khi giúp Bob leo lên.

- Không được lắm - Bob lầm bầm - Mình bị mắc vào sợi dây, rồi mình hoảng lên.

Chính Jeff Morton cũng thừa nhận là không xuất sắc lắm, rồi anh đưa ra vài lời khuyên. Anh dặn kỹ ba cậu là không được hoảng hốt khi gặp tình huống bất ngờ. Rồi anh mỉm cười khoan dung.

- Bài học có ích, và không có nguy hiểm, bởi vì có anh ở đó. Bob đã trấn tĩnh lại được, và anh tin chắc là lần sau, Bob sẽ hoàn toàn giữ được bình tĩnh. Thôi! Đến phiên Peter.

Peter chuẩn bị thật nhanh. Vài phút sau, hai người đã biến mất dưới nước, bỏ lại Bob và Hannibal một mình trên tàu.

Bob cung cấp cho Hannibal vài kinh nghiệm vừa qua, rồi nói thêm:

- Mình nghĩ rằng bây giờ mình sẽ tự tin hơn. Mình đã biết phải làm thế nào để giữ được bình tĩnh và làm sạch mặt nạ, khi cần.

Hannibal định trả lời, thì có tiếng gọi. Cách đó khoảng một trăm sải tay, chiếc tàu của Chris Markos đang im lặng lướt về phía hai thám tử.

Chris tiến lại gần, đi vòng qua, rồi hạ buồm xuống. Hàm răng trắng của cậu sáng chói lên trên khuôn mặt rám nắng khi cậu cười.

- Ê! Mình dám cá ông Tom đã nói xấu mình! - Chris la lên trong khi nụ cười biến mất - Hy vọng các cậu không tin ông ấy chứ?

- Hoàn toàn không tin! - Bob tin tưởng nói - Trái lại bọn mình nghĩ cậu là một người rất đáng hoàng!

- Vậy thì mình vui - Rồi sau khi nhìn tất cả các thiết bị lặn bày đầy trên boong tàu, cậu bé nói hơi mỉa mai:

- Sao? Cần mấy thứ tùm lum này để lặn xuống đến chiếc tàu nhỏ à? Mình, mình chỉ lặn với làn da mình mà thôi! Mình là thợ lặn thứ thiệt mà!

- Có thật là thợ lặn tìm san hô có thể xuống đến độ sâu ba mươi mét mà không cần máy thở không? - Bob hỏi.

- Thật! Dễ thôi! - Chris kiêu hãnh trả lời - Lúc còn trẻ, ba mình lặn được tới sáu mươi mét, chỉ với một cục đá to để xuống cho nhanh, và sợi dây để trở lên. Ba ở dưới nước ba phút không thở.

Rồi mặt Chris lại sầm xuống.

- Nhưng ba mình đã lặn quá lâu! - Chris nói thêm - và ba đã bệnh. Nhưng một ngày, mình sẽ tìm ra kho báu, đưa ba mình về Hy Lạp. Mình mua tàu và làm nghề thợ lặn.

Nụ cười của Chris xuất hiện trở lại.

- Bây giờ, mình có việc đi đây - Chris nói - Mình phải tiếp tục tìm kho báu.

Chris do dự một giây, rồi nói thêm:

- Có thể ngày mai mình dẫn các cậu đi theo? Các cậu chịu không? Cả khi không tìm thấy gì hết, cũng vui lắm!

- Hay lắm! - Bob trả lời - Với điều kiện người ta không cần đến bọn mình...

- Phải, có thể bọn mình sẽ phải làm một việc gì đó cho đoàn làm phim - đến lượt Hannibal nói - Hoặc bọn mình sẽ phải tiếp tục tập lặn.

Rồi đột nhiên, Hannibal làm cho hai bạn giật mình bằng tiếng hắt hơi ồn ào.

- Cậu bị cảm lạnh hả Babal? - Bob hỏi.

- Nếu cảm, không được lặn! - Chris khuyên - Đau tai lắm! Thôi, chào các cậu nhé. Có thể ngày mai gặp lại.

Chris trở lên tàu, kéo buồm, rồi chiếc thuyền ra đi trên mặt biển đầy ánh nắng.

Vài phút sau, Peter và Jeff Morton trở về tàu. Peter cười rạng rỡ khi tháo thiết bị lặn ra.

- Tuyệt quá! - Peter tuyên bố - Mình hơi khó khăn khi phải làm thông hai lỗ tai, nhưng mình cố nuốt nước miếng, thế là xong. Babal ơi, đến lượt cậu đó!

Hannibal chuẩn bị không hăng hái bằng hai bạn. Cậu không ưa thích thể thao lắm, và mặc dù cậu cũng thích bơi lội, nhưng không thật sự say mê. Sau khi chuẩn bị xong và chịu sự kiểm tra của Jeff Morton, Hannibal trượt ra khỏi tàu, có thầy hướng dẫn đi theo.

- Bob ơi! Khi đó Peter nói như chợt nhớ ra điều gì. Sau khi Hannibal và Jeff biến mất dưới nước. Bob ơi! Cậu đoán thử xem!

- Sao?

- Hình như mình đã thấy một cái gì đó! Ngay lúc sắp trở lên, mình nhìn thấy một cái gì sáng trong cát cách chiếc tàu nhỏ khoảng nửa mét. Nếu mình lặn lần nữa, mình sẽ cố gắng xem đó là gì.

- Hả! Cậu chắc là đã nhìn thấy...

- Không, không chắc chắn lắm. Chỉ thoáng thôi. Nhưng có thể đó là vàng. Ai cũng nói kho báu rải rác dưới đáy biển mà.

Bob không kịp hỏi thêm gì, vì đúng lúc ấy Jeff và Hannibal đang xuất hiện trở lại trên mặt nước. Thật ra, Jeff nâng đỡ Hannibal đang giãy giụa, hoàn toàn không thấy được, vì mặt nạ bị lệch sang một bên.

- Có chuyện gì vậy? - Bob hoảng hốt hỏi.

- Không có gì nghiêm trọng hết - Jeff nói - Hannibal chạm mặt nạ làm cho mặt nạ lệch đi. Cũng may là lúc đó không sâu lắm, và Hannibal không nhả ống thở ra!

Cả hai leo lên tàu, Hannibal trông có vẻ kiệt sức.

- Khi lặn xuống, em bị đau tai quá - Hannibal giải thích sau khi lấy lại nhịp thở bình thường - Em thử nuốt nước miếng để làm cho thông... Rồi đột nhiên, em muốn hắt hơi... Em tháo miếng ống ra, nhưng em cũng buộc phải kéo mặt nạ đi, sau đó em không tài nào quay lại được... Thành ra... Tóm lại, em xoay xở tồi quá! - Hannibal xấu hổ kết thúc.

Cậu lại hắt hơi lần nữa.

- Chắc là em sắp cảm rồi đó! - Jeff nghiêm khắc nói - Đáng lẽ hôm nay, em không được xuống nước. Cũng may là ta mới lặn sâu có vài mét! Trong hai ba ngày tới, em không được lặn nữa.

- Phải, em nghĩ như vậy hay hơn - Hannibal ngoan ngoãn đáp - Hôm qua, trong khoang máy bay có máy lạnh, rồi lại bị chuyển đi đêm trong mưa bão... Phải, chắc là em sắp cảm tới nơi rồi.

- Khi không khỏe trong người, không bao giờ được lặn hết - Jeff nói - và nhất là khi bị cảm. Thôi! Không sao, anh sẽ tiếp tục tập bơi với Bob và Peter, nhưng nếu Hannibal phải nằm nghỉ vài ngày, ta sẽ thay đổi chương trình một chút.

Trong hai giờ tiếp sau đó, Bob và Peter lần lượt thực hiện những chuyến lặn lâu hơn. Đến cuối chiều, tuy mệt nhừ, nhưng hai cậu đã có thể thực hiện được một vài thao tác tương đối đơn giản mà người ta yêu cầu.

Cứ mỗi lần lặn, Bob lại cố tìm vật sáng mà Peter nói là đã nhìn thấy, nhưng không tìm ra. Nhưng sau lần lặn cuối cùng, Peter trở lên, tay nắm chặt một cái gì đó trong tay. Peter leo lên tàu, vội vàng tháo miếng ống và mặt nạ ra.

- Nhìn xem! - Peter phấn khởi la lên.

Peter mở nắm tay ra, để lộ một đồng tiền vàng lớn và nặng.

- Úi chà! Một đồng tiền cổ! - Jeff Morton thốt lên. Phải! Một đồng tiền Tây Ban Nha ghi năm 1712! Đúng rồi Peter à, điều trước tiên anh cần dặn em là không được nói với ai chuyện này! Ngoài chúng ta và ba em, không được nói với ai hết! Hiểu không?

- Sao lại không được nói? - Peter hơi ngạc nhiên hỏi - Anh nghĩ có thể ai đó sẽ lấy lại đồng tiền của em à?

- Tất nhiên là không. Đồng tiền cổ này là của em, không có gì phải bàn cãi hết, bởi vì chính em đã tìm thấy. Nhưng dân ở đây chỉ toàn mơ kho báu thôi. Hiện giờ, họ đành chấp nhận thực tế rằng trên đảo Bộ Xương không có vàng. Nhưng nếu người ta biết rằng em đã tìm thấy đồng tiền này, trong chốc lát những người tìm vàng sẽ đổ xô đến đảo. Họ sẽ làm tiêu tan cơ may cuối cùng để chúng ta quay xong bộ phim này!

10. Những Nghi Ngờ Của Bà Barton

TỐI HÔM ĐÓ, ba thám tử đi ngủ sớm. Peter và Bob mệt do buổi tập lặn, còn Hannibal rất yếu do bị cảm.

Ông Crentch đến nhà bà Barton ăn tối cùng cả nhóm. Ông liên tục cầu nhàu về sự chậm chạp của công việc sửa chữa trên đảo Bộ Xương.

- Chuyện con ma trên vòng quay đã lan ra khắp cả thành phố rồi! - ông giận dữ thốt lên - Dù Tom Faraday có nói sự thật, mọi người vẫn thích tin chuyện hồn ma hơn. Ôi! Nhưng dù sao, ta cũng sẽ xoay xở được thôi. Ngày mai gặp lại, các cháu nhé. Bây giờ bác phải đi tìm hai thợ mộc mới.

Sau khi ông Crentch đi, cả ba về phòng, Ba thám tử nhiều lần xem xét đồng tiền vàng, xao động với ý nghĩ mình đang cầm trong tay một mảnh thật nhỏ của cái kho báu to lớn kia. Rồi Peter nhét đồng tiền dưới gối, và tắt đèn ngủ.

Cả ba ngủ say cho đến khi bà Barton kêu dậy ăn sáng.

- Các cháu ơi, xuống nhanh lên đi nào! - Bà gọi ầm lên từ cầu thang - Peter, ba cháu tới rồi. Ba cháu cần gặp các cháu trước khi đi.

Ba thám tử chụp lấy quần áo, rồi chạy xuống thật nhanh. ông Crentch đang chờ, có vẻ rất vội.

- Các cháu à - ông nói - hôm nay, các cháu phải tự xoay xở một mình. Bác phải chỉ dẫn vài người thợ làm việc, có lẽ sẽ mất cả ngày. Ngoài ra, bác thông báo luôn là không có bơi lội gì nữa hết cho đến khi ta quyết định kế hoạch dứt khoát. Jeff có nói là Hannibal bị cảm và không lội được trong vài ngày.

- Dạ phải, thưa bác! - Hannibal nói xong lại hắt hơi như pháo nổ - Cháu xin lỗi...

Ông Crentch lo lắng nhìn Hannibal.

- Cháu cần nghỉ ngơi một hai ngày cho khỏe. Lát nữa, cháu đến gặp bác sĩ Wilbur. Bác sĩ tử tế lắm. Ngoài ra, ông còn là chủ nhân của hòn đảo Bộ Xương. Trong khi các cháu ăn sáng, bác sẽ đi gọi cho bác sĩ.

Ba thám tử ngồi vào bàn ăn. Sau khi ra cuối hành lang gọi điện thoại, ông Crentch trở về báo cho Hannibal hay rằng bác sĩ Wilbur sẽ tiếp cậu lúc mười hai giờ trưa. Ông Crentch ghi lại địa chỉ phòng mạch, rồi ra đi.

- Xui quá, Babal ơi! Thật đáng tiếc là cậu phải nghỉ ngơi! - Bob thở dài - Mình đang nghĩ là ta có thể mượn xuồng máy đi thám hiểm.

- Như vậy mình sẽ có thời gian suy nghĩ - Hannibal vừa trả lời vừa cố gắng giấu nỗi thất vọng - Có khá nhiều chuyện cần phải tập trung suy nghĩ. Chẳng hạn như bí mật về đảo Bộ Xương. Bởi vì mình tin chắc là có bí mật, mà mình chưa đoán ra được.

- A! Hòn đảo Bộ Xương! - Bà Barton thốt lên khi mang một đĩa thức ăn mới vào - Đúng là một nơi khủng khiếp! Không chỉ mình các cháu nhìn thấy con ma tối hôm kia! Nhiều người ở Cảng cá đã nhìn thấy ánh đèn và...

- Tất nhiên, thưa bác! - Hannibal ngắt lời - Chỉ có điều là có một cách giải thích hết sức tự nhiên.

Rồi Hannibal kể lại cho bà Barton chuyện xảy ra với anh Tom.

- Cũng có thể - bà Barton thừa nhận - nhưng có vẻ không tin lắm. Nhưng dù sao, ai cũng nghĩ là có ma thật sự. Mà bác thì bác nghĩ rằng không có lửa làm sao có khói!

Đúng lúc đó, có ai đó gõ vào cửa sổ. Ba cậu quay đầu lại. Phía sau kính, một khuôn mặt rám nắng đang mỉm cười nhìn ba thám tử.

- Chris! - Bob reo lên, rồi chạy ra ngoài.

- Mình chuẩn bị lên đường đi thám hiểm! Chris thông báo khi Bob ra - Các cậu đi với mình không.

- Đi chứ! - Bob trả lời - Peter và mình đi được, nhưng Hannibal bị cảm khá nặng.

- Tiếc quá - Chris nói - Nhưng dù sao, tàu mình cũng quá nhỏ cho bốn người. Mình chờ các cậu ngoài cảng nhé. Nhớ lấy mặt nạ theo.

Chris chạy đi. Khi Bob trở vào kể cho hai bạn đề nghị của Chris, mặt Peter rạng rỡ lên.

- Tuyệt quá! - Peter kêu - Có thể mình sẽ tìm ra một đồng tiền thứ nhì. Bob ơi, bọn mình đi lấy mặt nạ đi.

- Được, đi ngay - Bob trả lời - Tội nghiệp Babal quá, cậu không đi được.

Nét mặt Hannibal cũng chứng tỏ cậu nghĩ như vậy, nhưng thám tử trưởng vẫn dửng dưng cảm trả lời:

- Thôi không đi được là không đi được, vậy thôi! Các cậu cứ đi một mình. Lát nữa ta sẽ gặp lại.

- Bọn mình sẽ về ăn cơm trưa - Bob hứa.

Hai cậu đi lấy thiết bị lặn trong phòng, rồi vội vàng ra cảng, nơi Chris đã cột chiếc thuyền buồm nhỏ ở một cầu tàu lụp xụp. Tất cả leo lên thuyền, rồi ra khơi.

Ở lại một mình, Hannibal thở dài hai lần. Sau đó, Hannibal lên lầu xem lại các ghi chép của Bob và các bài báo về đảo Bộ Xương.

Bà Barton đang ở trong phòng, xếp chăn màn.

- Bác đang định dọn dẹp trong khi các cháu ăn sáng - bà nói - Bác định... Trời đất! Cái gì vậy?

Khi lấy gối của Peter lên, bà mới nhìn thấy đồng tiền vàng.

- Ôi! Trời đất! - Bà nói lại - Đây là một đồng tiền Tây Ban Nha cổ mà! Từ kho báu ra!

Bà trở mắt nhìn Hannibal.

- Ô! Cháu hãy nói thật đi! - Bà kêu lên - Hôm qua các cháu tìm thấy trên đảo Bộ Xương! Chắc chắn như vậy! Đúng không?

- Chính Peter tìm thấy - Hannibal giải thích.

Rồi cậu nhớ lại rằng Jeff Morton đã căn dặn là phải giữ bí mật. Nhưng đã muộn rồi.

- Peter không tìm thấy trên đảo! - Hannibal vội vàng nói thêm - Peter tìm thấy dưới nước. Cách đảo xa lắm.

- Không thể tin được! Không thể tin được! - Bà Barton vừa cười khúc khích vừa xếp chăn màn cho xong - Các cháu may mắn tìm ra vàng ngay từ ngày đầu tiên chứ!

Bà nhìn Hannibal bằng cặp mắt tinh sắc.

- Cháu biết không - bà nói tiếp - nhiều người nói rằng chuyện quay phim ấy... chỉ là chuyện cho có thôi! Người ta nói rằng thật ra đoàn làm phim đang tìm kho báu của thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai. Thậm chí người ta còn nói đoàn làm phim có bản đồ cũ và nhiều thông tin về chỗ giấu vàng.

- Thế à! Thế à! - Hannibal dăm chiêu nói - Điều này có thể giải thích tại sao nhóm làm phim lại gặp nhiều rắc rối như vậy. Nếu mọi người tưởng là có bản đồ chỉ chỗ chôn kho báu, rất có thể họ lục lạo đây đó, hy vọng lấy cắp được bản đồ. Cũng có thể họ muốn đuổi đoàn làm phim để tự tìm lấy kho báu... Nhưng, thưa bác Barton, sự thật là đoàn làm phim tội cháu hoàn toàn không biết gì về một kho báu nào hết. Cháu khẳng định với bác rằng tội cháu đến đây chỉ để quay một bộ phim. Bác có thể nói lại cho mọi người biết.

- Bác sẽ nói! Bác sẽ nói! - Bà Barton trả lời - Nhưng không biết người ta có chịu tin bác không. Mấy người này, khi trong đầu đã có một ý nghĩ nào, là không dễ làm họ thay đổi đâu!

- Phải dường như là vậy - Hannibal thừa nhận - Cũng tại vậy mà họ cứ khẳng khẳng đòi tin vào chuyện có ma. Bác ơi, nếu cháu hỏi bác vài câu, có phiền bác không ạ? Vì bác sống tại đây, có thể bác sẽ kể cho cháu nghe rất nhiều chuyện hay.

- Không phiền gì đâu! - Bà Barton vừa đáp vừa cười - Cháu hãy chờ bác dọn dẹp cho xong, bác sẽ xuống uống một tách cà phê, khi đó cháu muốn hỏi gì thì hỏi.

Hannibal bước ra mang theo tập ghi chép của Bob; cậu ngồi nghiên cứu cho đến khi bà Barton uống xong cà phê.

- Bây giờ thì hỏi đi! - Bà nói.

- Bác có thể kể cho cháu nghe làm thế nào mà đảo Bộ Xương lại bị đồn đại là đảo có ma không ạ?

Bà Barton bắt đầu kể hết sức hào hứng. Những gì bà nói hoàn toàn phù hợp với những gì Hannibal đã biết được nhờ đọc báo. Tuy nhiên, bà chủ nhà tốt bụng kể thêm một chi tiết hấp dẫn. Bà nói rằng sau khi công viên giải trí đóng cửa, con ma không xuất hiện nữa. Rồi đột nhiên, vài năm gần đây, nó đã xuất hiện trở lại. Thậm chí nhiều lần trong một năm.

- Còn những người dân đánh cá nói là thấy con ma - Hannibal hỏi với vẻ mặt hoài nghi, họ có đáng tin cậy không ạ?

- Xem nào, - bà Barton nói và hơi nhúm mày - Bác cũng không biết những người đó là những người nào nữa, trong họ có nhiều người khả nghi lắm. Nhưng trời ơi! Ai lại đi bịa đặt chuyện thấy ma? Để làm gì?

- Người ta báo là thấy con ma trở về vào khoảng thời gian nào ạ? - Hannibal hỏi lại lần nữa.

Bà Barton không nhớ chính xác. Mười năm trước? Mười lăm năm?... Dù sao, đã lâu lắm rồi. Phải, có lẽ là từ mười đến mười lăm năm về trước. Bà chỉ biết rằng từ đó, hòn đảo có tiếng là ghê rợn, và người ta hiếm khi dám đến đó.

- ... Cho đến khi các ngôi từ Hollywood đổ bộ xuống, không đúng lúc tí nào! - Bà kết luận và nhìn Hannibal bằng ánh mắt dò xét - Thế là con ma lại đi vòng quay ngựa gỗ tiếp! Nhóm làm phim nói là họ bị lấy cắp thiết bị... Một trong các cháu tìm thấy một đồng tiền vàng... Bác nghĩ rằng ở đây có nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, mà chúng tôi không hề biết gì hết!

Hannibal đồng ý với bà Barton về điểm này. Thật vậy, linh cảm thám tử báo cho cậu biết rằng có chuyện kỳ lạ đang xảy ra.

Nhưng Hannibal không thể nào đoán ra đó là chuyện gì!

11. Thảm Họa

CHIẾC THUYỀN BUỒM nhỏ lướt khá nhanh. Vành như chỉ dành riêng cho ba bạn, không có tàu nào trước mắt ngoại trừ vài chiếc xuồng xa xa ở phía nam.

Chẳng bao lâu, thuyền buồm cập bến vào cầu tàu đảo Bộ Xương. Peter đã nghĩ đến việc xin Jeff Morton cho mượn hai bộ đồ lặn dưới biển. Cậu rất muốn mượn thêm bộ thứ ba cho Chris, nhưng biết trước là Jeff sẽ không cho. Mà Chris cũng không biết cách sử dụng máy thở.

Jeff cho phép mượn hai bộ đồ lặn, rồi sau khi dặn dò là không được mạo hiểm, Jeff bỏ về hướng công viên giải trí.

Peter và Bob lấy toàn bộ thiết bị cần thiết từ hòm của một chiếc xuồng máy. Khi nghĩ lại, hai bạn lấy thêm đèn pin không thấm nước, Chris cũng có mặt nạ, và khoe là có thể lặn giỏi hơn hai bạn bất chấp toàn bộ thiết bị lặn.

Trong một lúc, Peter và Bob nằm thoải mái dưới ánh nắng, mặc cho thuyền đu đưa nhẹ nhàng. Rồi Bob nhận thấy thuyền đang đi về hướng đảo Con Chó, nơi ba thám tử đã bị bỏ rơi một cách bí ẩn vào đêm đầu tiên.

Đảo Con Chó dài khoảng bốn trăm mét, rộng từ một trăm năm mươi đến hai trăm mét. Bây giờ, ngay giữa ban ngày, Bob và Peter có thể nhận thấy rằng đó là một đảo đá trần trụi, không thể nào sống ở đó được. Bob nhìn tìm mạch nước phun, nhưng không thấy đâu hết.

Bob nhận xét điều này với Chris. Cậu bé Hy Lạp giải thích rằng hôm nay biển quá yên tĩnh. Hiện tượng đó chỉ xảy ra khi gió thổi thật mạnh và lừa những ngọn sóng to xuyên qua vịnh.

Chris lái thuyền lại gần đảo khoảng một trăm mét, rồi hạ buồm và thả neo xuống.

- Phải thả neo ở đây, khá xa - Chris giải thích - Khi thủy triều thấp, đá ngầm quá gần mặt nước. Khi thủy triều cao, thì có thể đến gần bờ.

Bob và Peter mặc đồ lặn vào, trong khi Chris lấy ra một chiếc mặt nạ kiểu xưa, nhưng còn tốt. Cả ba thả mình xuống nước. Chris bơi khoảng năm mươi mét, rồi đứng dậy. Nước chỉ đến ngang đầu gối cậu.

- Thấy không? - Chris la lên - Đá ngầm đây này! Lại đây!

Bob và Peter bơi đến, tìm thấy đá dưới chân và leo lên một phiến đá rộng khoảng bốn mét vuông. Phía trước, có cái vũng cát nhỏ, sâu khoảng bảy tám mét. Mặt trời sáng chói cho phép ba bạn nhìn rõ đáy.

- Tuần rồi, mình đã tìm thấy hai đồng tiền vàng cùng lúc tại đó - Chris nói - Đồng tiền thứ ba, mình tìm thấy chỗ các cậu hôm qua. Nếu hôm nay may mắn, bọn mình sẽ tìm thấy những đồng tiền khác.

Hai bạn rời bỏ đá ngầm và xuống nước, thám hiểm đáy biển, trong khi Chris bơi trên mặt và nhìn từ trên cao xuống. Ba bạn nhìn thấy những khối đá phủ đầy rong rêu, sao biển, đàn cá nhỏ, và nhiều chú cua đang đi với bộ điệu kỳ lạ của chúng. Nhưng không có gì giống kho báu.

- Hình như hôm nay không may! - Chris nói, sau khi cả ba đã lên bờ - Nhưng mình hy vọng bọn mình sẽ vẫn tìm ra một cái gì đó. Mình biết một chỗ khác nữa, ở chỗ đó mình đã tìm thấy một đồng tiền vàng, cách đây lâu lắm rồi. Hay bọn mình đến đó và...

Chris ngừng nói, mắt nhìn chăm chú ra khơi. Rồi cả ba nghe tiếng động cơ âm ỉ.

Một chiếc xuồng máy, màu xám, đang chạy hết tốc lực về hướng vũng nhỏ.

- Ai đó đã nhìn thấy mình... Người ta cũng đến tìm kho báu! - Chris đứng bật dậy.

- Tàu sẽ va vào đá ngầm! Ê! - Chris hét lên và huơ tay - Ê! Coi chừng! Xê ra đi! Sẽ đụng vào đá mất!

Peter và Bob cũng làm theo Chris, cả ba vừa la hét vừa huơ tay.

Một người đàn ông đội mũ sụp xuống mặt đang cầm lái chiếc xuồng máy. Ba bạn không rõ ông ta có hiểu được lời cảnh báo hay không. Nhưng bỗng nhiên, tiếng rú của động cơ chậm lại. Đồng thời, mũi tàu đổi hướng. Chiếc xuồng máy xoay ngang đột ngột và lao đến đâm thẳng vào hông thuyền buồm nhỏ của Chris. Rồi gã đàn ông lại lấy hết tốc lực cho tàu lùi ra và quay đầu chạy mất.

Trong vài giây tiếp theo cả ba như hóa đá khi nhìn chiếc thuyền buồm của Chris biến mất dưới làn nước.

- Ôi! Thảm họa! - Peter kêu lên - Quần áo đồng hồ của bọn mình, và tất cả những thứ khác!...

- Và đó là phương tiện duy nhất để đi về nhà! Bob tuyệt vọng nói thêm - Thế là ta trở thành những kẻ đắm tàu! Lại đắm tàu nữa!

Còn Chris, thì không nói gì hết. Nhưng tay nắm chặt lại và khuôn mặt lo lắng thể hiện rõ suy nghĩ của cậu. Chris vừa mới mất đi cái duy nhất mà mình có trên đời, chiếc thuyền buồm nhỏ dùng để đi tìm kho báu.

12. Lời Cảnh Báo Dành Cho Hannibal

HANNIBAL vẫn đang say sưa đọc những ghi chép về hòn đảo Bộ Xương, thì bà Barton đến báo rằng bữa ăn trưa đã chuẩn bị xong.

- Nhưng này, Bob và Peter đâu rồi? - Bà hỏi - Bác chuẩn bị phần ăn cho hai cháu kia nữa, mà sao không thấy về?

Hannibal ngẩng đầu lên, hơi ngạc nhiên. Thật vậy, Bob và Peter có nói là sẽ về ăn trưa. Nhưng có lẽ hai bạn quá say mê săn lùng kho báu, đến nỗi quên mất giờ.

- Chắc là các cậu ấy về rồi ạ - Hannibal trả lời - Nhưng cháu sẽ ăn trước. Cháu phải đi gặp bác sĩ Wilbur ngay sau khi ăn xong.

Hannibal ngồi ở cái bàn gỗ trắng trong nhà bếp, ăn khúc bánh mì kẹp thịt và uống một ly sữa. Mũi Hannibal vẫn chảy ròng ròng, và cậu ăn không thấy ngon miệng. Bà Barton chỉ đường cho Hannibal đến phòng mạch bác sĩ Wilbur, nằm cách đó vài khu nhà.

Phòng khám của bác sĩ Wilbur nằm trong một ngôi nhà nhỏ xinh xắn bằng gạch, xây theo kiểu mới. Trong phòng chờ có một phụ nữ và hai đứa trẻ, cùng hai người đàn ông luống tuổi, cũng đang kiên nhẫn chờ đợi, mắt nhìn vào khoảng trống trước mặt.

Cô y tá đưa Hannibal vào ngay. Hannibal bước vào một căn phòng rộng, vừa là phòng khám vừa là phòng chăm sóc.

Bác sĩ Wilbur, một người đàn ông gầy gò, tóc muối tiêu, đang ngồi ở bàn làm việc ăn một khúc bánh mì kẹp thịt.

- Chào Hannibal - bác sĩ vừa nói vừa nhìn thám tử trưởng - Tôi xong ngay đây.

Bác sĩ uống một hộp cà phê rồi đứng dậy, ông nhanh chóng xem mũi, cổ họng, tai của Hannibal, rồi nghe tim, gõ vào ngực, và cuối cùng đo huyết áp.

- Hừm - vài phút sau bác sĩ nói - dường như cậu bị cảm lạnh nặng đấy - Có lẽ là do thay đổi khí hậu đột ngột.

Vừa nói bác sĩ vừa đứng lên lấy thuốc cho Hannibal.

- Cứ cách bốn tiếng cậu uống hai viên - bác sĩ nói - Trong vòng hai ngày sắp tới, cố gắng nghỉ ngơi thật nhiều, và nhất là không được tắm biển. Tôi nghĩ cậu sẽ khỏe lại nhanh thôi.

- Xin lỗi bác sĩ - Hannibal nói - nhưng bác sĩ có thể cho cháu xin vài phút để nói chuyện không ạ? Nếu bác sĩ không bận quá.

- Tôi phải ăn trưa cho xong - bác sĩ trả lời và tò mò nhìn Hannibal - Như vậy ta có một ít thời gian để nói chuyện.

Bác sĩ trở ra bàn làm việc ngồi.

- Tôi nghe đây - ông nói - Cậu muốn nói chuyện về gì?

- Thật ra, cháu chỉ cố gắng thu thập được thật nhiều thông tin - Hannibal nói - Từ lúc bác sĩ trở thành chủ nhân của hòn đảo Bộ Xương, nơi đoàn làm phim gặp nhiều rắc rối...

- A! Hòn đảo Bộ Xương! - Bác sĩ Wilbur thốt lên - Tôi bắt đầu chán nghe cái tên này lắm rồi! Cô Sally Farrington tội nghiệp là một cô bé quá dễ thương để trở thành một con ma xấu xa!

- Vậy là bác sĩ không tin những gì mà một số dân đánh cá nói, phải không ạ? - Hannibal vô tư hỏi.

- Tất nhiên là hoàn toàn không tin! Dân đánh cá là những người bình dân ít học và dễ tin dị đoan!

Con ma chỉ được nhìn thấy đúng một lần, và tôi có thể cho cậu biết sự thật về chuyện này: đó là một trò đùa do một đám người ham vui tổ chức. Thời đó, tôi còn trẻ và vì hòn đảo là của cha tôi, nên tôi kiên quyết tìm ra sự thật. Và tôi đã biết được tác giả của trò đùa này: đó là ba cậu thanh niên, sau này họ đã rời bỏ thành phố.

Vào một buổi tối, ba cậu lấy xuồng ra đảo, và cho vòng quay chạy, sau đó một cậu mặc chiếc váy trắng vào. Bọn chúng chờ cho ánh đèn và tiếng nhạc thu hút sự chú ý của những kẻ hiếu kỳ trong thành phố, rồi bỏ trốn bằng xuồng ở mút đảo xa nhất.

Phiền cái là chúng không chịu thừa nhận việc này, và tôi đã không đưa ra được bằng chứng nào chống lại chúng. Tôi có nói với mọi người rằng đó chỉ là một trò đùa, nhưng ai cũng thích tin là có ma hơn. Ma quỷ là những nhân vật hấp dẫn hơn ngàn lần so với những tên quạ phá tầm thường, đúng không?

Hannibal đồng tình. Câu chuyện của bác sĩ Wilbur có vẻ thật.

- Một khi đã tung ra một câu chuyện như thế này - bác sĩ nói tiếp - là không thể nào im đi được. Thỉnh thoảng sau này, có người khẳng định là đã thấy ma. Tin đồn nhảm này là nguyên nhân làm cho công viên giải trí đóng cửa, nhưng chỉ một phần thôi. Sự thật là có một công viên giải trí khác được xây gần Melville, hiện đại hơn, và dễ đến hơn. Ba tôi không đủ tiền để cạnh tranh, nên đành phải đóng cửa.

Khi ông cụ mất, tôi thừa hưởng gia tài cái đảo. Vì không bán lại được, và không thể nào mở công viên giải trí, nên tôi hoàn toàn bỏ rơi đảo.

Hòn đảo ấy chưa bao giờ mang về cho tôi một xu lợi nhuận nào hết, trong suốt bao năm nay, cho đến ngày hãng phim của cậu đề nghị thuê để quay một bộ phim... Nếu cho rằng... - Bác sĩ liếc nhìn Hannibal dưới cặp

mày rậm - Nếu cho là hăng thật sự muốn quay phim! Đường như mọi người tin rằng đoàn làm phim đang truy tìm một kho báu hải tặc khổng lồ, được chôn giấu trên đảo.

- Hoàn toàn không có - Hannibal khẳng định và lắc đầu - Đó là một truyền thuyết, cũng y như chuyện con ma.

- Thì thôi! Tôi cũng hơi hy vọng rằng đó là sự thật! Đúng vậy, nếu tìm ra kho báu, thì sẽ là của tôi, vì nằm trên đảo tôi mà!

- Dạ không có, thưa bác sĩ, chúng tôi không tìm kho báu. Ai cũng biết là nếu có kho báu, thì người ta đã phát hiện từ nhiều năm rồi.

- Dĩ nhiên là không còn gì nữa hết! Tôi tin cậu. Nhưng khi nói đến kho báu, người ta mất lý trí đi và sẵn sàng tin bất cứ chuyện gì.

- Thưa bác sĩ - Hannibal nói - theo bác sĩ, thì tại sao dân ở đây muốn ngăn cản không cho đoàn quay phim lên đảo? Bởi vì cháu nghĩ rằng đó chính là điều đang xảy ra.

- Ta hãy suy nghĩ một chút - bác sĩ vừa nói vừa rót thêm tách cà phê mới - Nếu dân ở đây nghĩ rằng trên đảo có kho báu, có thể họ cố gắng đuổi đoàn làm phim đi trước khi đoàn tự tìm ra kho báu. Hoặc họ chỉ muốn lấy cấp thiết bị - vì có lẽ cậu cũng biết là dân đánh cá ở đây rất nghèo, từ khi hầu bị nhiễm bệnh. Hoặc cũng có thể đoàn làm phim là nạn nhân của những hành động ác ý. Có thể người ta thấy vui khi quấy phá các ngài từ Hollywood đến! Đó là ba nguyên nhân có thể có: cậu lựa chọn đi.

- Cháu thấy rối rắm quá! - Hannibal nhún mày nói.

- Cố gắng làm sáng tỏ vụ bí ẩn, phải không? - bác sĩ mỉm cười nói - Nếu tôi không lầm, cậu là một thám tử nghiệp dư trẻ tài giỏi hả?

- Ô! Bác sĩ nói quá! - Hannibal đáp với giọng khiêm tốn, mặc dù dường như cậu đang tự đề cao mình. Nhưng đúng là bạn cháu và cháu đã thực hiện một vài cuộc điều tra... Danh thiếp của tụi cháu đây.

Rồi Hannibal đưa cho bác sĩ một danh thiếp của nhóm. Trên đó có ghi:

Ba Thám Tử Trẻ

Điều tra các loại

? ? ?

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crentch

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

- Những dấu chấm hỏi này - Hannibal giải thích - là biểu tượng của tụi cháu. Các dấu chấm hỏi là những câu hỏi chưa được giải đáp, những bí ẩn chưa tìm ra và đủ loại câu đố, những ẩn số mà tụi cháu cố gắng làm sáng tỏ.

Bác sĩ Wilbur mỉm cười:

- Hơi tự phụ! - Bác sĩ nhận xét - Nhưng tôi thích thanh niên tự tin. Bây giờ cậu hãy nói: theo cậu, vì nguyên nhân nào Sam Robison đã cố tình bỏ rơi các cậu trên đảo Con Chó, ngay đêm đầu tiên các cậu đến?

- Cháu nghĩ là để làm cho tụi cháu sợ - Hannibal trả lời - Để làm cho tụi cháu muốn quay về Hollywood. Bởi vì có kẻ nào đó sợ tụi cháu phát hiện ra nguyên nhân tại sao hãng làm phim gặp nhiều rắc rối. Đó là điểm bí ẩn nhất. Không thể nào là hành động ác ý đơn thuần được.

- Hay! - bác sĩ nói và tò mò liếc nhìn Hannibal - Đó là một lý lẽ vững chắc. Trông cậu có vẻ khôn hơn tôi tưởng đấy.

- Dạ cảm ơn bác. Nhưng bác hãy nói cho cháu rõ theo những gì cháu biết được, tin đồn về con ma ngựa gỗ đã chấm dứt từ một thời gian, rồi tự nhiên lại tiếp tục từ mười, mười lăm năm nay. Bác có thể cho cháu biết chính xác là từ lúc nào không?

- Để tôi suy nghĩ một chút - bác sĩ vừa vuốt cằm vừa nói - Tôi đã bắt đầu nghe nói lại, lúc tôi dọn về nhà này. Đó là cách đây khoảng mười năm. Phải, đúng rồi. Tại sao cháu lại quan tâm đến điều đó?

- Cháu cũng không biết nữa - Hannibal thú nhận - nhưng bất kỳ chi tiết nào cũng có tầm quan trọng của nó. Cháu cảm ơn bác sĩ rất nhiều. Và cháu xin lỗi vì đã làm phiền bác sĩ.

- Đâu có sao - bác sĩ vừa trả lời vừa đứng dậy - Nếu tìm ra câu trả lời cho tất cả những câu hỏi ấy, cậu hãy thông tin cho tôi biết. Tôi cũng thấy rất thắc mắc.

Hannibal bước ra cửa, thì bác sĩ gọi lại.

- Này! Nếu tìm thấy kho báu nào trên đảo, thì đừng quên nó là của tôi nhé!

Khi Hannibal ra đến đường, có một chiếc xe chạy tới dừng lại. Cảnh sát trưởng Nostigon ngồi sau tay lái.

- Chào cậu - cảnh sát trưởng nói - Có thể cậu muốn biết chúng tôi đã tìm ra dấu vết của tên Sam Robison kia chưa. Hắn đã chuồn mất rồi.

- Hắn đã chuồn à? - Hannibal lặp lại.

- Phải, hắn đã xin làm thủy thủ trên chiếc tàu hàng mới nhỏ neo ra khơi sáng nay, và ta sẽ không thấy lại mặt hắn trong vòng mấy năm... nếu hắn có về. Nhưng hắn có nói cho một tên bạn của hắn, người ấy mách lại cho chúng tôi, rằng trong chuyện đảo Con Chó, hắn chỉ muốn chơi khăm các cậu, để chế giễu các cậu, vì các cậu đến đây cùng với tiếng tăm thám tử xuất sắc... Tôi thấy lời giải trình này hơi khó tin.

- Cháu cũng vậy! - Hannibal đồng tình.

- Dù sao, đó là tất cả những gì chúng tôi đã biết được - cảnh sát trưởng kết luận. Tôi sẽ báo nếu tìm ra được điều gì.

Chìm đắm trong suy nghĩ, Hannibal tiếp tục đi về nhà trọ của bà Barton. Hannibal cảm thấy cậu đã có thể tìm ra lời giải đáp cho những bí ẩn về đảo Bộ Xương nhưng cho đến nay vẫn còn một khúc mắc nào đó mà cậu chưa hiểu ra.

Hannibal quá tập trung, đến nỗi hầu như không chú ý xung quanh. Ngay trước quán rượu, một gã đàn ông cao nhòng đột ngột chạy ra chặn đường Hannibal. Cậu buộc phải dừng lại để không tông vào hắn.

- Nghe tao nói này - gã đàn ông nói, miệng méo đi bởi nụ cười nham hiểm - Tao sẽ cho mày một lời khuyên tốt...

- A! Vậy hả? - Hannibal nói. Rồi để ý thấy thái độ thù địch của gã đàn ông, Hannibal làm bộ mặt mình ngơ ngơ - việc mà cậu làm rất tài.

- Phải - kẻ lạ nói - tao chỉ muốn cho mày một thông tin hay: nếu mày muốn sống, thì hãy mau quay về nơi xuất phát của mày. Và dẫn theo về tất cả mấy thằng trong đoàn làm phim nữa. Ở đây, không ai muốn có tụi mày.

Gã đàn ông tiếp tục cười nham hiểm và để lộ một hình xăm trên mu bàn tay. Hình không rõ lắm, nhưng trông giống như một nàng tiên cá. Hannibal cảm thấy rùng mình.

- Phải, thưa ông - Hannibal vẫn giữ nét mặt ngơ ngác - Tôi sẽ nói lại. Ai nhắ ạ?

- Mày đừng có lấu cá! - Gã đàn ông nạt nộ - Nếu quý mạng sống, thì lo mà cút đi nhé! Lời khuyên chỗ bạn bè đấy.

Nói rồi hắn bỏ đi, trở vào quán rượu. Tim Hannibal muốn ngưng đập. Cậu biết mình nghĩ đúng ít nhất về một điểm: người ta tìm cách đuổi nhóm quay phim ra khỏi đảo.

13. Một Phát Hiện Đáng Ngạc Nhiên

- TÀU MÌNH! - Chris la lên, cố gắng hết sức để kìm lại nước mắt - Mất rồi! Không còn tàu! Không còn cơ may tìm ra kho báu!

- Phải, xui quá! - Bob nói, đột nhiên hiểu ra rằng Chris mất mát nhiều hơn mình và hai bạn. Nhưng tại sao tên quý này lại làm thế? Tài nạn hay cố ý?

- Cố ý! Chris giận dữ nói - Nếu không thì phải dừng lại, hỏi tàu của ai, và xin lỗi!

- Đúng, mình nghĩ thế - Bob nói - Nhưng tại sao lại muốn làm chìm con tàu của cậu, hả Chris?

- Để không cho mình tìm kho báu - cậu bé Hy Lạp nói - Nhiều người đánh cá không ưa mình. Họ không thích người nước ngoài. Họ nói rằng vịnh này, tất cả vùng này là của riêng họ!

- Dù sao - cuối cùng Bob nói - bọn mình không bị mất bộ đồ lặn. Thiết bị này đắt tiền lắm và mình không muốn phải đền!

- Phải! - Peter đồng tình - Những thiết bị này trị giá mấy trăm đô-la và... Ô! Khoan đã!...

Bob và Peter nhìn nhau, vì cả hai đã nảy ra một ý cùng lúc.

- Vậy thì ta có thể lặn xuống lấy quần áo lên! - Cả hai đồng thanh la lên.

Chris cố mỉm cười, vượt qua nỗi tuyệt vọng.

- Tất cả chúng ta sẽ lặn! - Chris nói - Mình là con của thợ lặn tìm san hô Hy Lạp... Mình dám cá là mình lặn giỏi hơn các cậu, cả nếu như mình không ở được dưới nước lâu bằng!

Ngay tức thì, tất cả rớt rít lên. Bob và Peter vội vàng đi lấy bộ đồ lặn, rồi cả ba xuống nước. Ba bạn bơi đến chỗ đá ngầm, vượt qua, rồi tự cho mình chìm xuống.

Chiếc tàu buồm đắm tạo thành một vệt trắng dưới đáy biển, và dường như nó đang lắc lư nhẹ, theo nhịp của những ngọn sóng ngắn. Bob và Peter lặn dừng chân vệt tự đẩy mình xuống.

Nhưng Chris đã lượm một cục đá to trên bờ. Chris ôm cục đá trong tay, cậu xuống rất nhanh, vượt qua hai bạn, đến đáy cát, gần thuyền buồm, trong khi Bob và Peter mới đi được nửa đường. Chris lục lạo trong chiếc thuyền, tìm quần áo mà ba bạn đã nhét dưới ghế ngồi. Khi đây tay, Chris trở lên nhanh như tên bắn. Đi ngang qua Bob và Peter. Chris mỉm cười.

Dưới đại dương sâu thẳm và yên tĩnh, Bob và Peter tạm quên đi mối lo âu. Bây giờ, hai cậu cảm thấy như mình đã trở thành hai thợ lặn thật sự đang thực hiện thao tác cứu hộ - cả nếu như đó chỉ là một con tàu bé tí teo.

Năm phút sau, nghĩ rằng mình đã vớt tất cả những gì có thể vớt, Bob ra hiệu cho Peter. Rồi cả hai trở lên. Khi nhô ra khỏi mặt nước, Peter và Bob nhìn thấy Chris đang đứng chờ trên tảng đá ngầm.

- Cũng khá chứ hả? - Chris nói - chắc là bọn mình lấy được tất cả rồi.

Chris cầm lấy quần áo mà Peter đưa và xem xét cái đồng ướm nhẹp. Đột nhiên, Chris nhăn mặt.

- Thiếu la bàn! - Cậu thốt lên - La bàn nhỏ đẹp! Mình lặn xuống tìm.

Rồi Chris lại nhảy chúi đầu xuống nước.

- Ôi! Mình rất muốn có cách nào đó để ra hiệu! - Bob lẩm bẩm - Ba của cậu sẽ nghĩ bọn mình thật là vô ý mới để bị mắc kẹt một lần nữa trên hòn đảo này!

- Không phải lỗi bọn mình, mà cũng không phải lỗi Chris! - Peter nhận xét. Peter lượm hai cái đèn pin không vô nước mà cậu đã vớt từ xác tàu đắm - Mình rất mừng là bọn mình đã mang cái này theo! - Peter nói tiếp - Nếu phải ở đây đến tối, bọn mình có thể dùng để ra hiệu.

- Ôi thật là xui! - Bob thở dài nhìn mặt trời - Còn lâu lắm trời mới tối. Hy vọng bọn mình sẽ không phải chờ lâu đến thế. Mình đói gần chết rồi!

- Vậy bọn mình hãy vào đất liền sấy quần áo cho khô, rồi suy nghĩ tiếp.

Rồi bỏ đá ngầm, hai bạn trượt xuống nước và bơi về đảo. Sau khi vắt quần áo, Bob và Peter trải ra phơi trên những khối đá nóng bỏng, nơi chúng sẽ khô thật nhanh, rồi cời mặt nạ ra và chuẩn bị tháo máy thở. Lúc này cả hai mới chợt nghĩ, Chris vẫn còn dưới đáy biển.

- Coi chừng! - Bob thốt lên - Chắc là có chuyện với Chris rồi...

Không nói thêm lời nào nữa, hai bạn đeo thiết bị lặn vào, rồi bơi đến chỗ đá ngầm.

Trong vài giây, cả hai đứng trên thành đá, dò nhìn vào độ sâu xanh biếc của nước biển được mặt trời chiếu sáng. Nhưng không có bóng đang chuyển động nào giống Chris đập vào mắt hai thám tử, kể cả xác thuyền buồm đắm. Hai bạn nhảy xuống nước bơi thật nhanh, tìm đập thành thạch vì lo lắng.

Ở ngay tảng đá ngầm, hai bạn nhìn thấy nhiều lỗ hổng do các luồng nước tạo nên. Hay Chris bị đẩy vào trong đó và bị mắc lại? Hay cậu bị mắc bẫy dưới buồm? Hay dưới thuyền?

Hai thám tử nhanh chóng tìm ra thuyền buồm. Dòng hải lưu mạnh đã đẩy nó đi xa khoảng một chục mét, gần sát tảng đá ngầm. Peter và Bob bơi đến gần đó, nhưng không thấy Chris đâu hết.

Bob bơi đến nền đáy có cát và lo lắng nhìn dưới tàu. Cũng không có Chris. Bob biết là không có cá mập hay loại cá nguy hiểm nào khác trong vùng nước này. Vậy thì Chris đã bị mối nguy hiểm nào?

Peter chạm vào cánh tay Bob, Peter giơ hai ngón tay lên, rồi chỉ bức tường đá. Bob hiểu rằng Peter đề nghị Bob đi đến đó để xem. Bob gật đầu đồng ý, rồi cả hai đạp chân vọt thật mạnh tiến tới.

Nhưng hơn năm phút đã trôi qua, mà vẫn không thấy dấu vết Chris đâu hết.

Khi đó hai thám tử dừng lại và kê mặt nạ lại gần nhau. Bob nhìn thấy mắt Peter, mở căng, lo lắng. Bob chỉ sang hướng khác. Peter đồng ý. Cả hai bơi cạnh nhau về chỗ thuyền buồm bị chìm, khi gần đến nơi thì thấy một bóng mảnh khảnh lướt nhanh phía trên.

Đó là Chris đang vội vàng trở lên mặt nước!

Chris đã làm thế nào để ở dưới nước hai mươi phút, mà không cần máy thở?

Bob và Peter cũng trở lên thật nhanh. Chris ngồi trên đá ngầm, nước ngập ngang eo, đang cố gắng hít thật nhiều không khí. Trông Chris không có vẻ bị thương, mà còn đang mỉm cười tươi tắn nữa.

Bob và Peter leo lên cạnh Chris và cởi mặt nạ ra.

- Trời đất ơi, Chris! - Peter la lên - Cậu làm bọn mình sợ quá!...

- Cậu đi đâu vậy? Bob hỏi - Cậu có bị gì không?

Chris hất đầu ra phía sau, phá lên cười.

- Mình đã tìm thấy cái này! - Chris nói, đưa nắm tay phải đang nắm thật chặt lên - Đoán xem cái gì?

- La bàn của cậu hả? - Bob hỏi.

Cậu bé Hy Lạp lắc đầu:

- Không phải. Đoán thử nữa đi.

- Một đồng tiền vàng! - Peter la lên.

Chris xòe bàn tay ra. Một vật hình đĩa, sáng, bờ viền không đều lắm, nằm trong lòng bàn tay Chris. Nó bị mòn, nhưng rõ ràng là một đồng tiền vàng.

- Và các cậu sẽ không bao giờ đoán ra mình đã tìm ra cái gì nữa! - Chris tự hào nói tiếp.

- Một rương kho báu hả? - Bob hy vọng nói - Chôn dưới cát hả?

- Không. Không phải cái đó. Mình tìm thấy một cái lỗ tròn lớn, ngay dưới chân đá ngầm. Cá ra, vào... Mình tự hỏi: nếu cá lọt được, Chris cũng lọt được. Thế là mình vào!

Chris dừng lại một hồi.

- ... rồi mình tìm thấy cái hang dưới đảo! Mình cũng tìm thấy đồng tiền vàng này dưới đất! Và mình dám cá... mình dám cá dưới đó còn rất nhiều!

14. Hang Động Bí Mật

BOB VÀ PETER đang lênh đênh trong nước bên cạnh nhau, cách đáy khoảng hai mét. Hàng xâu bọt khí thoát ra khỏi ống thở của hai thám tử. Một đàn cá sói xoay vòng vòng trước mặt hai bạn, rồi chui vào một cái hang tối tăm mà cả hai đang quan sát.

Lỗ hổng không lớn lắm. Nó rộng khoảng ba mét, cao khoảng một mét rưỡi. Hình thù gần giống như một con mắt - một con mắt đen thui đang nhìn chăm chăm. Thành hang láng bóng bởi các dòng hải lưu ra hoặc vào, tùy theo nhịp độ thủy triều, và mặc dù xung quanh có nhiều rong rêu, nhưng ở cửa hang không có rêu mọc.

Cách đó bảy tám mét, chiếc thuyền buồm của Chris đang lắc lư nhẹ nhẹ, nhưng hiện tại, Bob và Peter không quan tâm đến xác thuyền. Hai thám tử như bị mê hoặc bởi cái hang mà Chris đã phát hiện. Mỗi thám tử đang cầm trong tay một chiếc đèn pin không thấm nước, và một lát nữa, hai bạn sẽ vào thám hiểm hang.

Theo Chris, thì không có gì nguy hiểm hết.

Cậu bé Hy Lạp đã không tìm thấy cái la bàn trong cát đáy vịnh. Nhưng lúc sắp trở lên mặt nước, Chris đã nhìn thấy lỗ hang. Khi nghĩ rằng trong đó có thể có kho báu, Chris đã bơi vào mà không suy nghĩ.

Càng vào sâu lòng hang càng rộng ra. Trong đó tối, nhưng quay lại vẫn có thể nhìn thấy vệt sáng của lỗ vào, và lúc đó Chris cố gắng không để lạc mất lỗ hang.

Chris vừa mới quyết định quay lui, thì cậu lại nhận ra rằng, trong cơn tò mò, cậu đã đi xa hơn đáng lẽ được đi. Chris không đủ khí để thở và phải trở lên mặt nước.

- Khi đó chắc mình làm cho cá sợ lắm! - Chris vừa nói vừa cười, khi kể đến đoạn này - Mình biết rằng cơ may duy nhất là tiến tới, có thể hang sẽ rộng ra, mình sẽ có thể thở. Nên mình bơi như điên! Rồi mình thấy điểm sáng nhỏ trước mắt. Mình bơi đến chỗ sáng, mình đã ra khỏi nước và tìm thấy không khí để thở! Mình thở thật nhiều, thật nhiều rồi mình nhìn. Mình đang ở trong cái hang dưới đảo! Một cái lỗ phía cao trên đá, để lọt chút ánh sáng, mình thấy đá phủ rêu. Mình leo lên đó ngồi nghỉ. Tay mình đụng một đồng tiền vàng dưới lớp rêu. Khi đó, mình quỳnh lên, mình tìm thêm khắp nơi, nhưng không có vàng nữa. Nên mình rời hang để trở lên cùng các cậu.

Một cái hang dưới biển với kho báu hải tặc! Nếu Chris vào được mà không có thiết bị lặn, thì chắc chắn Bob và Peter cũng có thể làm được với bộ áo lặn và bình khí nén mà Jeff Morton đã cho mượn. Sự việc có vẻ không nguy hiểm. Dù sao, hai thám tử vẫn có thể vào đó nhìn.

Bob và Peter đang phân vân trước cửa vào hang, thì một bóng trắng đi ngang trước mặt. Đó là Chris. Sau khi ra hiệu cho hai bạn, Chris chui vào miệng hang đen thui nhanh như tên bắn. Bob và Peter đi theo.

Hai chùm sáng đèn pin chiếu sáng rất tốt trong làn nước trong veo. Hai bên là vách hang phủ đầy rêu. Một chú cá hoảng sợ bơi thật nhanh trước mặt hai thám tử. Một con cá lịch thò cái đầu đầy răng của nó ra khỏi khe đá, hai bạn thận trọng tránh xa nó.

Chris đã biến mất, vì cậu bơi nhanh hơn. Bob và Peter phải chú ý không để cho bộ đồ lặn bị mắc vào đá, sợ bị hư hoặc bị rách. Peter chĩa đèn pin lên phía trên. Đột nhiên, trần hang biến mất. Cả hai tăng tốc lên - mười mét, mười lăm mét... rồi đột nhiên mặt nạ hai bạn nhô ra khỏi mặt nước.

Hai thám tử đang ở trong một cái hang rộng lớn, trần đá cách mặt nước khoảng một mét rưỡi. Chris đang ngồi trên cái gờ đá, để chân thông xuống nước. Bob và Peter tiến tới chỗ Chris, cẩn thận leo lên đá có rêu trơn, cạnh Chris. Cả hai kéo mặt nạ ra phía sau.

- Bọn mình đang ở dưới đảo Con Chó - Chris nói - Các cậu có thích hang của mình không?

- Tuyệt! - Bob khâm phục trả lời. - Mình dám chắc là chưa có ai, ngoại trừ bọn mình, vào được đến đây!

Bob rọi đèn xung quanh. Hình dạng hang không đều, chiều cao vòm thay đổi từ một mét rưỡi cho đến hai mét, ở phía cuối nó nhỏ lại đột ngột. Nhưng từ phía trên cao, có một tia sáng nhỏ lọt vào, khiến ba bạn thắc mắc một hồi.

Bob và Peter tắt đèn để quan sát cho kỹ hơn, và trong bóng tối rừng rợn, trông hang rộng hơn và kỳ bí hơn.

- Chắc là có một cái lỗ trở lên trên - Bob suy nghĩ nói.

- Mạch nước phun! - Peter kêu lên - Khi có bão, sóng biển chui vào đây, đập vào đá rồi trở ra ngoài qua cái lỗ. Nhưng không ai biết là phía dưới có hang. Người ta chỉ nghĩ rằng có khe nứt ra đến biển.

- Phải, đúng rồi! - Bob đồng tình. Bob nhớ lại, hai đêm trước đây, trong cơn bão, ba thám tử trẻ đã nhìn thấy chùm nước bắn lên, ngay giữa đảo. Tất nhiên, phần ghi chép của Bob có nêu mạch nước phun này như một điều kỳ lạ mà các nhà thám hiểm đầu tiên đã ghi nhận. Chỉ đến ngày hôm nay, ba bạn mới phát hiện nguyên nhân của hiện tượng, điều mà chưa ai làm trước đây.

- Ô! Xui thật! Bob buồn rầu nói, trong khi Chris và Peter ngạc nhiên nhìn bạn - Mình mới nghĩ ra một điều... Nếu bọn mình là những người đầu tiên vào được hang này, thì không thể có kho báu chôn giấu trong đây!

- Ủ! Mình không nghĩ đến chuyện này! - Peter cầu nhàu.

- Làm sao biết được? - Chris hỏi - Mình có tìm thấy một đồng tiền vàng mà, đúng không? Đưa cho mình cái đèn, mình sẽ lặn và tìm nữa!

Bob đưa cho Chris cái đèn pin không thấm nước, rồi Chris trượt xuống nước. Trong bóng tối, Bob và Peter nhìn theo ánh đèn mà Chris đang đưa qua đưa lại dưới đáy cát.

- Ôi! Chris thở dài - Phải chi cái hang này là chỗ bí mật của tên hải tặc mà chưa có ai tìm ra hết, thì tuyệt biết mấy! Nhưng chắc cậu nói đúng quá, Bob à.

Hai thám tử đang nhìn chùm sáng qua qua lại lại phía dưới. Rõ ràng là Chris có thể ở dưới nước rất lâu! Hai phút trôi qua trước khi đèn tắt.

Một hồi lâu, đầu của Chris nhô lên. Peter bật đèn lên, và Chris đến chỗ hai thám tử.

- Các cậu nói đúng! - Chris buồn bã nói - Ở đây không có kho báu! Chỉ có cua, cá và sò. Xem này!

Chris mở nắm tay ra. Có hai đồng tiền vàng!

- Ô! Peter và Bob đồng thanh la lên. - Ở đâu vậy?

- Trong cát.

Hai đồng tiền được chuyền tay nhau. Hai đồng tiền nặng một cách lạ lùng và có lẽ đắt giá lắm.

- Bây giờ có ba đồng! - Chris nói, mắt sáng rỡ - Mỗi đứa một đồng.

- Không được, chính cậu tìm thấy - Bob phản đối - Đồng tiền vàng là của cậu.

- Chia đều! - Chris cứng đầu tuyên bố - Bây giờ các cậu lặn đi. Có thể các cậu sẽ tìm thấy đồng khác nữa. Có thể đủ để mình có tiền mua chiếc thuyền khác và chữa bệnh cho ba mình.

Bob và Peter vội vàng đeo mặt nạ vào, kiểm tra xem ống thở có làm việc bình thường không, rồi nhảy xuống nước.

Đáy cát phủ đầy sò. Hai cậu chĩa đèn sang hướng này, rồi sang hướng kia, nhưng không thấy gì hết. Rồi đột nhiên, Peter nhìn thấy một vệt sáng ngay chân đá. Đó là một đồng tiền vàng bị chôn vùi một nửa dưới cát.

Bob bơi qua bơi lại, sát đáy, tiến dễ dàng bằng cách đạp chân vệt. Vài phút sau, Bob cũng phát hiện một vật bóng, bị vỏ sò che một nửa. Đó cũng là một đồng tiền vàng.

Hai thám tử cuống cuống lên. Đúng là có kho báu trong cái hang dưới biển này! Có thể là không được chắt trong một cái rương kiên cố, nhưng được rải dưới đất. Có lẽ còn những đồng tiền vàng khác và ba bạn sẽ tìm ra!

Không quan tâm đến thời gian đang trôi qua, hai thám tử tiếp tục mò dưới đáy nước, lật các vỏ sò, khuấy lên từng đám cát, khiến cả hai phải chờ cát lắng xuống mới tiếp tục tìm kiếm được.

Khi mỗi người đã tìm được khoảng nửa chục đồng tiền vàng, tay không còn sức cầm thêm nữa. Bob vỗ vai Peter, cả hai bơi lên. Mừng rỡ, hai thám tử bỏ chiến lợi phẩm trên một cái bàn đá nhỏ.

- Đây nữa nè! - Bob mừng húp thốt lên - Chris ơi cậu nói đúng! Trong hang này có kho báu!

Chris mỉm cười thò tay ra phía sau lưng và mang ra thêm ba đồng tiền vàng mới.

- Mình tìm thấy những đồng này trên đá, dưới rong - Chris nói.

- Chắc chắn còn nữa! - Bob nói - Không biết mấy đồng này từ đâu ra, nhưng nếu bọn mình lượm được những đồng này, thì chắc là có nhiều lắm.

- Đúng cậu đã thuyết phục mình - Peter tuyên bố - Đi! Tiếp tục!

Quên mất giờ và quên đi bất cứ chuyện gì khác, ba bạn tiếp tục thám hiểm hang dưới biển, dò tìm những khe nứt nhỏ nhất trong đá.

Nhưng trong khi cả ba lao vào cuộc săn lùng vàng này, một chuyện khác đã xảy ra, mà ba cậu không thể nào dự kiến trước được: bị những dòng hải lưu đẩy, xác thuyền buồm đắm của Chris đã đâm vào lỗ vào hang, và bây giờ nó bị lồng khít vào đó, chắn lối vào hang giống như một cái nút chai.

Ba bạn đã bị mắc bẫy trong một cái hang dưới biển mà không ai biết đến!

15. Tình Thế Nguy Kịch

HANNIBAL, bắt đầu thấy lo lắng. Sắp hết buổi chiều, mà Bob và Peter vẫn chưa trở về từ chuyến đi thuyền với Chris. Không hiểu chuyện gì đã có thể xảy ra?

Hannibal rời khỏi cái bàn, nơi cậu đã bày tất cả những giấy tờ của Bob và những ghi chép mà cậu đã thêm vào. Hannibal lại rút thêm một chiếc khăn giấy mới từ cái hộp lớn mà bà Barton cho, rồi ra đứng ở cửa sổ nhìn về phía bắc vịnh. Không thấy thuyền buồm nhỏ nào!

Bà Barton bước vào mang một ly sữa và vài cái bánh.

- Hannibal à, cháu có muốn ăn một miếng không? - Bà hỏi - Trời ơi! Hai đứa kia chưa về nữa sao? Không biết hai đứa đi đâu?

- Cháu không biết - Hannibal lắc đầu trả lời - Hai bạn nói là sẽ về ăn trưa, cháu tin hai bạn. Có lẽ họ đã gặp rắc rối?

- Thôi đi! Thôi đi! Lo lắng cũng chẳng giúp ích được gì! - Bà Barton nói - Có lẽ hai đứa đi câu cá trên một khối đá nào đó ngoài khơi, rồi quên giờ.

Bà bước ra, có vẻ khá bận rộn. Hannibal ngồi vào bàn trở lại, vừa gặm mấy miếng bánh vừa đọc những ghi chép.

Trong đầu, Hannibal cố gắng tổng hợp lại tất cả những sự việc đã biết. Hai mươi lăm năm trước đây, cái chết của cô Sally Farrington đáng thương cùng với trò đùa vô duyên của một vài thanh niên đã cho ra đời truyền thuyết về một con ma trên đảo Bộ Xương. Trong suốt một thời gian, không ai thấy con ma nữa. Sau đó, từ mười năm trở lại đây, người ta lại thông báo là thấy nó khá thường xuyên, nhưng luôn luôn từ miệng những người đánh cá không đáng tin cậy lắm. Hậu quả là không ai dám đến đảo nữa.

Sau đó hãng làm phim đến sửa công viên giải trí để quay một bộ phim. Các nhà làm phim đã gặp phải một chiến dịch trộm cắp và phá hoại có mục đích - Hannibal gần như chắc chắn - là muốn đuổi đoàn làm phim đi.

Chuyện ma có liên quan gì với những rắc rối của đoàn làm phim không? Có hay không có?

Hannibal trong lúc ngẫm đi nghĩ lại về câu hỏi này, thì cánh cửa mở ra. Jeff Morton bước vào, nét mặt bức bối.

- Này, em có thấy Chris Markos đâu không? - Jeff hỏi.

- Không thấy, từ lúc ăn sáng đến giờ - Hannibal trả lời - Bob và Peter đi thuyền cùng Chris. Mà vẫn chưa về.

- Đi tàu suốt ngày! - Jeff thốt lên, mặt đột ngột đỏ gay vì tức giận. Nhưng sáng nay cả hai đã mượn hai bộ đồ lặn của anh, nói là đi tập lặn!

Mặt anh sầm lại.

- Em có nghĩ là cả hai đi lặn với thằng ngốc Hy Lạp kia, hy vọng tìm kho báu không? - Jeff hỏi.

Hannibal và Jeff nhìn nhau, bắt đầu thấy lo lắng.

- Phải đi tìm tụi nó - Jeff quyết định - Lỡ có chuyện gì xảy ra với tụi nó. Nếu vậy, sau tất cả những gì đã xảy ra ở đây...

Anh không nói hết câu, nhưng nét mặt giận dữ.

- Đi Hannibal! Ta đi ngay!

Hannibal quên cả bệnh cảm lạnh, quên những bí ẩn của đảo Bộ Xương, và chỉ còn nghĩ đến việc tìm ra Bob, Peter và Chris. Cậu đi theo Jeff ra biển, nơi có một chiếc tàu nhỏ có gắn động cơ, đang neo ở cầu tàu.

Cả hai leo lên tàu, nổ máy, và tàu chạy qua vịnh như tên bắn.

Hannibal rất muốn hỏi Jeff xem ý anh muốn nói gì khi nói câu: “sau tất cả những gì đã xảy ra ở đây...”, nhưng rõ ràng anh không muốn nói chuyện. Dù sao, do tiếng ồn ào của động cơ, có nói chuyện cũng khó nghe.

Tàu chạy thẳng đến cầu tàu đảo Bộ Xương, nơi chiếc tàu lớn đang đậu.

- Ta sẽ cần nhiều chỗ chở ba thằng kia về, nếu tìm thấy - Jeff giải thích, và nhảy lên tàu lớn. Ngoài ra, - anh nói thêm như tiên đoán điềm dữ, - nếu lỡ anh cần lặn, thì phải có sẵn bộ đồ lặn.

Bob và Peter không có tính liều lĩnh. Hai bạn không thể nào là nạn nhân của một tai nạn ngu ngốc được. Nhưng Hannibal hiểu rằng không phải tai nạn nào cũng do bất cẩn mà xảy ra. Đôi khi, chuyện bất ngờ lại đến...

Jeff khởi động máy của chiếc tàu lớn, và bắt đầu tìm kiếm. Trước tiên, Jeff đi vòng qua đảo Bộ Xương. Rồi anh chạy dọc theo dãy đá ngầm giữa đảo lớn và đảo Con Chó. Cuối cùng, anh chạy hai vòng liên tiếp xung quanh đảo Con Chó.

- Không thấy đâu hết! - Jeff nói với Hannibal, rồi tắt máy cho tàu trôi. Chiếc thuyền buồm nhỏ không có trong khu vực vịnh này. Khả năng duy nhất còn lại mà anh có thể tưởng tượng, là tụi nó chạy sang phần phía đông vịnh. Ta sẽ đi một vòng ra đó và xem xét bờ từng mét một.

Hannibal đồng tình. Jeff hạ một tay cầm, máy nổ trở lại và tàu rời xa đảo.

Trong khi đó, trong cái hang dưới biển, Bob, Peter và Chris đang trèo trên một gờ đá phủ đầy rêu. Nước đen đã lên đến tận eo. Ba bạn không còn biết mình đã ở trong đó được bao lâu rồi nữa. Nhưng xa dưới đáy, nơi có cái lỗ mạch nước phun, ánh sáng đã yếu đi, trong khi thủy triều đã dâng lên ít nhất cũng vài mét.

Lúc đầu, ba bạn quá kích động, đến nỗi chỉ nghĩ đến những đồng tiền vàng tìm được đó. Ba bạn đã thu nhặt được khoảng năm chục đồng tiền vàng, và chúng chứa đầy trong một cái túi nhỏ mà Chris đã mang theo. Thật ra không phải là số tiền lớn lắm, nhưng tìm thấy được bao nhiêu cũng là đáng kinh ngạc.

Đột nhiên, Chris nhận thấy thủy triều đang lên.

- Ê! Ta nên ra khỏi đây! - Chris kêu lên vui vẻ - Có lẽ ta đã tìm hết vàng rồi.

- Phải, từ khoảng nửa tiếng, bọn mình không tìm thấy được gì thêm - Peter thừa nhận - Mình đói muốn chết. Chắc là trễ lắm rồi.

Peter bơi đầu, là người đầu tiên nhìn thấy xác thuyền buồm bị lỏng khít vào lỗ hang. Nó bị đẩy vào cái lỗ hình con mắt, cột buồm và buồm nằm bên trong. Dòng hải lưu làm cho nó bị kẹt chặt vào đó, trong khi đỉnh cột buồm đâm sâu vào một khe nứt.

Chiếc đèn pin của Peter cho phép nhìn thấy mọi chi tiết. Khoảng trống giữa thuyền và đá nhỏ hơn ba mươi centimét. Không thể nào chui lọt qua đó được. Ba bạn đã bị mắc bẫy!

Bob và Peter bơi lại gần tàu và cố gắng đẩy nó đi. Nhưng kết quả duy nhất là chính hai cậu bị đẩy lui ra sau trong khi con tàu không nhúc nhích.

Đúng lúc đó, Chris bơi ngang qua như tên bắn giữa hai thám tử. Chris kịp thời nhìn thấy chiếc thuyền, đủ thời gian để hiểu rõ tình thế rồi quay trở về hang thật nhanh, vì cậu phải thở lại, trước khi hết không khí trong phổi.

Đột nhiên, Peter và Bob nhận thấy không khí trữ trong bình cũng sắp hết. Hai cậu cố gắng thêm một lần để đẩy thuyền ra khỏi lối đi nhưng hoài công.

Một phút sau, cả ba lại ngồi trên gò đá.

- Xui quá! Rắc rối thật! - Chris kêu - Thủy triều làm kẹt tàu!

- Phải, rõ ràng quá - Peter nhận xét với một giọng rầu rĩ. Ai lại ngờ một chuyện như thế có thể xảy ra?

- Lúc này mình có để ý là hải lưu làm tàu dịch chuyển - Bob xen vào - Nhưng không ngờ lại đẩy con tàu ngay lỗ vào hang! Bọn mình sẽ làm gì đây?

Sự im lặng kéo dài. Rồi Chris nói:

- Bây giờ thủy triều đang lên. Nó đẩy tàu vào trong. Có thể khi thủy triều xuống, nó sẽ đẩy tàu ra. Mình nghĩ là chúng ta chỉ còn hy vọng vào điều đó.

- Đúng, nhưng thủy triều sẽ không thay đổi trước vài tiếng! - Peter càu nhàu - Rồi khi thủy triều xuống, lỡ nó không đẩy được tàu ra thì sao?

- Ngay trước mắt, bọn mình phải đối phó với một vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều!

- Vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều à? - Chris lập lại - Ý cậu nói sao?

- Nhìn kia! - Bob chỉ đèn pin lên trên cao. Ngay trên đầu ba bạn là vòm hang ẩm ướt và rong rêu bám đầy.

- Thấy không? - Bob nói tiếp - Khi thủy triều lên, hang đầy nước. Nếu chờ thủy triều thay đổi, bọn mình sẽ ở dưới nước!

Nước biển dâng lên từ từ và vỗ bập bênh xung quanh ba bạn. Không ai nói gì. Peter và Chris hiểu rằng Bob nói đúng.

Đúng lúc đó, trong chiếc thuyền máy chạy thật nhanh xa đảo. Hannibal la lên một tiếng:

- Anh Jeff. - Hannibal kêu - Quay lại! Em nhìn thấy một cái gì đó trên bờ.

Jeff Morton nhú mào, nhưng cũng lái tàu quay lại. Một phút sau, tàu đổ bộ xuống một bãi biển nhỏ xíu. Hannibal nhảy ra khỏi tàu chạy dọc theo bờ về chỗ ghềnh đá, nơi cậu nhìn thấy quần áo của các bạn mình.

Jeff chạy vội đến khi Hannibal đang lục lọi giữa đồng quần áo đã khô.

- Đúng quần áo của ba bạn! - Hannibal hỗn hển reo lên - Chắc là các bạn ở gần đây thôi Có thể đang lặn phía bên kia đảo. Để em đi xem.

Jeff Morton thắc mắc nhìn đồng quần áo.

- Nhưng không có tàu của tụi nó ở đây! Jeff thốt lên - Tụi nó bỏ quần áo lại, rồi đi bằng tàu với thiết bị lặn, không hiểu để làm gì. Ta nên...

Hannibal không còn đứng đó để nghe nữa. Cậu leo lên đồi đá nhỏ ngay giữa đảo, di chuyển nhanh hơn thường lệ nhiều.

Cậu lên tới đỉnh, nhìn sang bên kia. Trong chốc lát, Hannibal không chịu chấp nhận là mình không thấy gì hết. Cậu đã tin chắc là sẽ thấy ba bạn hoặc chiếc tàu. Nhưng không có gì hết, tuyệt đối không có gì hết.

Tuyệt vọng, và không còn giấu nổi sự lo lắng đang tăng dần. Hannibal ngồi sụp xuống khối đá.

Jeff hỗn hển bắt kịp Hannibal.

- Ta đã đi vòng đảo rồi - Jeff nói - Không có tụi nó, đáng lẽ em phải biết trước chứ. Tụi nó đi đâu nhỉ?

Jeff tức tối lượm một viên đá ném xuống dốc. Đá rơi vào một chỗ trũng, lăn trên khối đá rồi rớt mất xuống một cái lỗ rộng khoảng hai mươi centimét. Ngay sau đó nghe cộp nhẹ từ phía dưới.

Hannibal không chú ý lắm.

- Phải, anh nói đúng - Hannibal nói với Jeff - Tốt hơn hết là sang phía đông của vịnh tìm. Mặc dù em không hiểu tại sao các bạn bỏ quần áo ở lại đây...!

Jeff đứng dậy.

- Đi nhanh thôi - Jeff nói - không được chậm trễ. Anh nghĩ ta phải báo động cho cảnh sát tuần tra bờ biển, để giúp ta tìm kiếm. Trời sắp tối rồi, và chúng ta cần tất cả viện trợ có thể có được.

Jeff bắt đầu bước xuống dốc để trở về tàu, Hannibal đi theo. Cậu biết rằng Chris, Peter và Bob đang gặp khó khăn. Thậm chí trong trí tưởng tượng, Hannibal còn nghe thấy ba bạn kêu cứu, và tất nhiên là Hannibal không thể trả lời, vì cậu không biết ba bạn đang ở đâu. Nhưng hình như Hannibal vẫn nghe thấy tiếng ba bạn, nghe rất rõ, y như...

- Ủi chà! Hannibal thét lên. Cậu quay lui và trở lên dốc, chân chạy hết tốc lực. Làm ngơ trước tiếng kêu ngạc nhiên của Jeff, Hannibal lao đến cái lỗ nhỏ trong đá, lỗ mạch nước phun, và nằm sấp xuống ngay bên cạnh.

Hannibal kê miệng ngay phía trên lỗ la lên:

- Bob! Peter ơi! Các cậu có ở dưới đó không?

Im lặng. Tim đập thình thịch, Hannibal tự nhủ rằng đây chỉ là một ý nghĩ điên rồ. Làm sao các bạn có thể ở đó được...

Rồi đột nhiên, từ dưới lỗ vang lên, nhỏ nhưng rõ, tiếng Peter trả lời:

- Babal ơi! Bọn mình gặp rắc rối! Nếu thủy triều lên cao nữa, bọn mình sẽ bị chết đuối! Cậu hãy cứu bọn mình ra khỏi đây!

16. Babal Suy Nghĩ Nhanh

TRONG HANG, ba người bạn nhỏ phải bám vào rong, trên gò đá, để không bị nước kéo đi. Nước đã lên đến vai và không ngừng dâng lên. Chẳng bao lâu, ba cậu sẽ phải bơi, và bơi cho đến khi nào thủy triều đẩy ba bạn sát vào vòm hang.

- Không hiểu sao Babal làm gì mà lâu quá! Peter rùng mình rên rỉ. Thật vậy, ba bạn có cảm giác rằng thời gian trôi qua rất lâu từ khi viên đá bất ngờ rơi xuống lỗ mạch nước phun, và từ lúc tất cả bắt đầu kêu cứu.

Khi không thấy hồi âm, ba bạn đã tuyệt vọng một hồi, tưởng rằng viên đá tự rơi xuống một mình. Nhưng cả ba vẫn tiếp tục la hét, rồi đột nhiên có tiếng của Hannibal trả lời.

Sau Hannibal, đến lượt Jeff Morton nói chuyện. Phải mất nhiều phút - hỏi hoặc trả lời - để Jeff Morton hiểu ra tình thế. Ngay khi hiểu tầm thảm kịch diễn ra, Jeff thông báo là sẽ đi kêu tiếp viện rồi bỏ đi cùng Hannibal.

Bây giờ ba bạn đang chờ được cứu, như đã hứa. Bob vẫn giữ đèn sáng, mặc dù pin sắp hết, bởi vì ánh sáng yếu ớt này giúp cho ba bạn thêm can đảm trong bóng tối.

- Nghe này! - Đột nhiên Chris nói - Đừng nói gì về tiền vàng nhé? Ta giữ bí mật nhé?

- Tại sao? - Bob hỏi - Bọn mình sẽ buộc phải giải thích bọn mình vào đây làm gì!

- Vậy thì mọi người sẽ mặc đồ lặn đến đây thám hiểm hang! - Chris phản đối - Bọn mình sẽ không còn cơ hội trở lại đây tìm thêm nữa!

- Phần mình - Bob nói - mình không bao giờ muốn quay lại cái hang này nữa! Mình không thèm tất cả những kho báu mà hang có thể chứa. Cứ để cho người khác lấy!

- Mình cũng thế! - Peter đồng tình - Mà mình nghĩ rằng bọn mình đã tìm thấy tất cả những gì có thể có. Chỉ là vài đồng tiền vàng bị thủy triều lôi vào đây

- Nhưng có thể còn nữa - Chris nói thêm - Mình vẫn còn cơ may tìm ra kho báu để đưa ba mình về Hy Lạp. Tất cả những gì bọn mình có, bốn mươi lăm đồng. Là không đủ, nhất là nếu chia nhau.

- Vậy, - Bob nói - ta có thể giữ bí mật. Ít nhất là cũng cố gắng. Mình nghĩ cậu nói đúng về những người sẽ đến thám hiểm hang.

- Xin thề là sẽ không có Peter Crentch trong số người đó! - Peter cương quyết nói - Nhưng nếu cậu muốn quay lại, thì được, Chris à. Bọn mình sẽ nói là bọn mình tìm thấy mấy đồng tiền vàng dưới đáy nước. Mà đó cũng là sự thật. Nhưng bọn mình sẽ không nói tìm thấy ở đâu.

- Mình sẽ giữ bí mật nếu được - Chris vừa nói vừa ôm vào ngực túi vải nhỏ chứa mấy đồng tiền vàng - Mình không sợ phải trở lại đây- Bị tàu nhốt lại, chuyện này chỉ xảy ra một trong một triệu lần.

- Phải, nhưng nếu anh Jeff không làm nhanh lên, thì lần này cũng đủ rồi! - Peter càu nhàu - Xui quá! Không biết anh Jeff có đi kêu cảnh sát tuần tra bờ biển không?

- Phải có viện trợ mới kéo tàu ra khỏi cửa hang được - Bob nói - Mình gần như chắc là anh Jeff không thể nào một mình giải phóng lỗ hang được.

- Babal sẽ có sáng kiến - Peter tin tưởng tuyên bố - Khi rắc rối, thì lúc nào cũng tin cậu ấy được!

- Hy vọng cậu nói đúng - Chris nói thật nhỏ. Nhưng không biết có lâu không?

Thật ra, chỉ mới có mười phút trôi qua từ lúc Jeff và Babal rời bỏ lỗ mạch nước phun để nhanh chóng về tàu máy. Bây giờ tàu đang trôi khoảng ba mươi mét cách bờ.

Hannibal cầm tay lái, trong khi Jeff nhanh chóng mặc bộ đồ lặn vào.

- Bọn nhóc này thật là ngốc nghếch - Jeff vừa càu nhàu vừa đeo trọng tải vào dây nịt. Làm thế nào tụi nó lại rơi vào tình huống như thế?

Jeff quay sang Hannibal.

- Đi thôi, Jeff nói - Em sẽ giữ tàu dừng lại đây. Anh lặn xuống xem tình hình. Có thể anh sẽ kéo được tàu ra, ít nhất cũng hy vọng là làm được. Anh không muốn phải gọi cảnh sát bảo vệ bờ biển.

Jeff gắn mặt nạ vào, cầm một cái đèn pin không thấm nước, rồi lặn xuống.

Hannibal cảm thấy rất cô đơn. Xa xa cậu nhìn thấy các tàu đánh cá trở về cảng, từ mút vịnh phía nam, nhưng xung quanh Hannibal hoàn toàn hoang vắng. Giây phút trôi qua chậm chạp một cách khó chịu. Sau một khoảng thời gian mà Hannibal có cảm giác là một tiếng, cậu nhìn đồng hồ và nhận thấy Jeff mới đi được có năm phút. Năm phút nữa lại trôi qua. Rồi cái đầu của Jeff nhô ra khỏi nước, cách tàu không xa. Anh leo lên tàu. Trông anh có vẻ rầu rĩ và lo lắng.

- Không làm gì được hết! - Anh tuyên bố - Con thuyền chết tiệt bị mắc kẹt ở cửa vào hang. Y hệt như cái nút trong miệng chai. Anh nắm lấy vỏ tôn, kéo hết sức mình, nhưng nó không nhúc nhích. Đây là công việc dành cho cảnh sát bảo vệ bờ biển. Cần phải có thợ lặn cùng đèn bẫy, hoặc để kéo ra khỏi đó, hoặc để đập phá nó ra.

Hannibal lo lắng nhìn Jeff.

- Có mất quá nhiều thời gian không? - Hannibal hỏi bằng một giọng ghen ngào - Bao nhiêu? Hai hay ba tiếng hả?

Jeff gật đầu thật chậm.

- Khoảng đó - Jeff đáp - Anh đoán em nghĩ gì. Từ giờ đến đó, hang sẽ ngập đầy nước. Nhưng ta không còn cách nào khác. Phải chi lỗ mạch nước phun đủ rộng, ta có thể thả dây xuống và thử lôi tui nó lên. Nhưng không thể nào được.

Hannibal mím chặt môi, điều này giúp cậu suy nghĩ. Đột nhiên, cậu nảy ra một ý.

- Em nghĩ ra rồi! - Hannibal thốt lên - Ta có thể tự mình thử kéo chiếc thuyền ra!

- Tự kéo à? - Jeff nhú mày - Bằng cách nào?

- Bằng tàu của anh - Hannibal trả lời - Động cơ nó mạnh lắm mà. Chúng ta có neo và rất nhiều dây. Ta sẽ cắm neo vào thuyền, cho động cơ chạy hết tốc độ, rồi tiến lên...

- Đồng ý! - Jeff la lên - Có thể thành công! Làm đi! Nhanh lên!

Jeff vội vàng ra tháo dây mỏ neo ở mũi tàu, và cột vào một cái vòng ở đuôi tàu. Rồi anh vứt bỏ neo ra khỏi tàu, cho chìm xuống hết chiều dài dây.

- Xong - Jeff nói - Ba mươi mét dây, chắc là đủ. Bây giờ anh lặn xuống gắn mỏ neo vào thuyền. Khi anh giật dây ba cái, em cho tàu chạy tới chậm chậm cho đến khi dây căng ra. Sau đó, vẫn thật nhẹ nhàng, em cho máy từ từ chạy hết ga. Anh ở lại dưới cổ lòi chiếc thuyền ra.

Nếu em cảm thấy khó chịu, rồi như có một vật gì đó bị lê đi nặng nề, thì có nghĩa là em đã kéo tàu ra được. Em cứ chạy thêm khoảng ba mươi mét nữa, rồi em cắt đứt dây mỏ neo và quay lại đây. Anh sẽ vào hang giúp tụi nó ra.

Nếu em cảm thấy bị giật thật mạnh, rồi tàu chạy vọt về phía trước, thì có nghĩa là mỏ neo bị sút ra. Khi đó, em phải tắt máy, chờ anh trở lên. Nhưng em hãy cầu xin sao cho sáng kiến em thành công từ cú đầu tiên.

Jeff nhảy ra khỏi tàu, rồi lại biến mất dưới nước sâu. Hannibal chờ, tim đập mạnh, tay cầm sợi dây mỏ neo. Cậu cảm nhận một cú giật nhẹ, nhưng đó chỉ là Jeff lấy mỏ neo mang đến hang. Một phút trôi qua... Hai phút... rồi có ba cú giật mạnh.

Hannibal cho tàu tiến tới, cho đến khi sợi dây trở thành một đường thẳng căng ra giữa đuôi tàu và mặt nước. Rồi Hannibal tăng ga nhiều hơn, vẫn thật nhẹ nhàng.

Động cơ bắt đầu rú lên. Chân vịt làm nổi lên bọt nước xoáy phía sau, nhưng tàu không dịch chuyển. Hannibal tăng thêm tốc lực, cổ họng nghẹn ngào khi nghĩ rằng mỏ neo có thể làm rách hông thuyền buồm.

Rồi chậm chạp, hết sức chậm chạp, tàu bắt đầu tiến lên. Hết sức khó khăn, y như đang kéo một con cá voi, tàu tiến lên dần dần. Cái trọng lượng chết nằm dưới đáy biển mà nó đang kéo, sức tàu chỉ vừa đủ để kéo, nhưng kéo được! Mười mét... hai mươi mét... ba mươi mét!...

Nếu không quá tập trung trong công việc, Hannibal đã reo lên mừng chiến thắng rồi. Cậu cho tay cầm trở về điểm chết, rồi dùng con dao xếp bỏ túi cắt dây mỏ neo. Dây tuột xuống dưới nước. Hannibal cho tàu chạy lui và trở về vị trí ban đầu.

Hannibal cố gắng tưởng tượng chuyện đang xảy ra dưới đáy biển. Bây giờ cửa vào hang đã mở. Jeff đang vào hang. Anh đang gặp lại ba bạn, nói ba bạn bơi ra. Trong vòng một phút... hai phút...

Một cái đầu nhô ra khỏi nước ngay phía sau tàu. Đó là Chris. Chris đẩy mặt nạ ra phía sau và thở phào. Rồi cậu bơi đến tàu, nắm lấy mép tàu, vứt một cái gì đó lên tàu rơi xuống ngay chân Hannibal kêu leng keng.

- Babal ơi! Giấu cái đó đi! - Chris hỏn hỏn nói - Bọn mình đã tìm ra kho báu. Nhưng bí mật nhé! Tạm thời thì bí mật. Mình sẽ kể cho cậu nghe sau...

Hannibal giấu cái bọc ướp nhẹp bằng cách hay nhất mà cậu nghĩ ra: ngồi lên trên đó.

- Ôi Babal ơi! - Chris nói, khi đã lên tàu an toàn - Bọn mình rất sợ cậu không cứu bọn mình ra khỏi chỗ đó! Một giây nữa là Bob và Peter lên tới.

Đúng lúc đó, đầu của Bob nhô lên, ngay sau đó, đầu của Peter cũng xuất hiện bên cạnh.

- Thoát! Lúc nghe giọng của cậu từ dưới đó, bọn mình mừng quá! - Peter thốt lên khi lên tàu cùng Bob. Giọng của cậu và của anh Jeff...

- Anh Jeff cần nhân bọn mình quá - Bob nói - Nhưng anh ấy cũng đúng thôi!

- Khi biết chuyện, chắc ba mình cũng sẽ nổi giận! - Peter rên rỉ thở dài - Dù sao, bọn mình cũng đã tìm ra được một kho báu. Chris nói chưa?

- Mình đang ngồi lên nó - Hannibal đáp - Các cậu sẽ kể cho mình nghe sau.

- Mình có cảm giác là bọn mình sẽ bị nghe một trận chửi rửa thậm tệ! - Bob vừa nói vừa cời thiết bị ra - Nhưng không phải lỗi bọn mình. Lúc đầu, có kẻ đã làm chìm thuyền buồm của Chris, rồi sau đó...

- Anh Jeff kìa - Hannibal cắt ngang - Anh sẽ bắt các cậu giải thích.

Jeff Morton vừa mới nhô lên ở mũi tàu. Anh cầm trong tay đầu dây mỏ neo bị cắt. Khi Hannibal cầm lấy dây và cột trở lại vào vòng, Jeff đã leo lên tàu.

Jeff cời mặt nạt ra, và từ từ tháo trọng tải và bình khí nén. Rồi anh nhìn bốn cậu đang im lặng quan sát anh.

- Được! - Cuối cùng anh nói - Anh rất vui rằng các em bình an vô sự cả. Anh rất mừng! Nhưng dù sao, các em đã hết sức bất cẩn và các em đã bị lâm vào tình thế rắc rối khủng khiếp!

- Nhưng anh không biết rằng... - Bob bắt đầu nói - Cậu tin nếu có thể giải thích tất cả Jeff Morton sẽ hiểu rằng các cậu không hề liều lĩnh- Làm sao các cậu có thể ngờ rằng hải lưu sẽ đẩy tàu đến cửa hang?

Jeff không để cho Bob kịp nói. Anh đưa tay lên.

- Không giải thích gì hết! Anh không cần nghe! - Jeff cần nhằn - Sự việc đã rõ! Khi anh cho ông Crentch và ông Norris nghe chuyện đã xảy ra, chắc chắn hai ông sẽ thống nhất với anh cấm không cho các em lặn nữa.

Mà ngay từ đầu, anh đã nghĩ rằng sáng kiến của họ không thể nào thực hiện được, bởi vì nước ở vịnh không đủ trong để chụp hình dưới biển cho tốt. Ông Norris đã công nhận quan điểm của anh, và chắc chắn, khi về đây, ông Den ton cũng sẽ đồng ý. Nên các em có thể coi như sẽ không còn chuyện quay bộ phim ngắn về việc các em đang lặn tìm kho báu nữa.

Anh Jeff ngừng để thở, nhưng anh chưa nói xong, anh quay sang Chris, giận dữ nói thêm:

- Dù sao, anh nghĩ rằng ít nhất bây giờ chúng ta đã loại bỏ được một nguồn rắc rối. Phải, bởi vì chúng ta đã nhận dạng được kẻ đến lục lạo đồ đạc, ăn cắp hoặc phá hoại thiết bị, và gây cho chúng ta biết bao nhiêu là phiền phức. Tối hôm qua, một xe lặn chứa thiết bị bị ăn trộm, người ta vào được bằng cách đập vỡ một cửa sổ nhỏ. Người ta đã lấy cắp hai ống kính camera, trị giá ít nhất cũng một ngàn đô-la. Anh đã phát hiện hai ống kính đó mất... nhưng đồng thời anh cũng đã tìm thấy một cái khác. Một vật mà kẻ trộm đã vô tình bỏ rơi...

Mắt Jeff nhìn chăm chăm vào mắt Chris.

- Phải, anh đã tìm thấy con dao của em, Chris à! - Jeff nói - Mày đã bỏ rơi khi mày lấy cắp hai ống kính. Ngoài mày ra, không ai có thể chui lọt qua cái cửa sổ nhỏ đó được. Tao đã báo những sự việc này cho trung úy Nostigon. Và khi về tới Cảng cá, tao sẽ đưa mày thẳng về đồn cảnh sát. Và tao e rằng mày sẽ vào tù!

17. Hannibal Làm Rõ Bí Ẩn Thứ Nhất

- ÔI! BỌN MÌNH bị toi, chắc chắn rồi! - Bob thở dài.

- Bọn mình có thể bị toi, nhưng Chris thì bị tù! - Peter rầu rĩ đáp - Mình không tin rằng Chris đã ăn cắp mấy cái ống kính đó. Thế còn cậu, hả Babal?

Hannibal không trả lời. Cậu đang ngồi trên đi văng trong phòng khách bà Barton, về mặt đầm chiêu và ánh mắt nhìn chăm chăm về phương xa. Bên ngoài, trời mưa xối xả. Ông Crentch đã cấm không cho ba cậu ra khỏi nhà, và tối hôm qua ba của Peter đã la rầy nghiêm khắc về sự bất cẩn của Bob và Peter.

- Babal ơi! Peter nói lớn hơn - Mình vừa mới nói rằng mình không nghĩ Chris lấy cắp mấy cái ống kính quay phim. Còn cậu?

Hannibal ho. Bệnh cảm lạnh của cậu chưa đỡ.

- Mình cũng vậy - Hannibal trả lời - Ở tuổi này, ta đã có thể đoán xem một bạn khác có lương thiện hay không. Mà theo mình nghĩ, Chris không phải là kẻ trộm cắp. Chỉ có bề ngoài là chống lại cậu ấy. Chính con dao của cậu ấy lại được tìm thấy tại hiện trường vụ trộm, thật là lạ lùng.

- Chris bị mất dao cách đây hai ngày - Bob nhận xét - Cậu ấy nói thế.

- Và tất nhiên là mấy ông này không chịu tin! - Hannibal nói giữa hai cơn ho - Họ muốn tự thuyết phục mình rằng vụ bí ẩn đảo Bộ Xương đã được làm rõ, vì vậy mà họ buộc tội Chris. Đôi khi người lớn là thế đấy!

- Phải, tất nhiên, nhưng vụ bí ẩn phía đằng sau đó là gì vậy? - Bob cầu nhàu - Là thám tử, bọn mình cũng phải nghĩ ra một cái gì đó chứ!

- Nguyên nhân của tất cả những chuyện này là có người muốn cho đoàn làm phim tránh xa đảo Bộ Xương ra - Hannibal nói - Mình đã hiểu ra điều này tối hôm qua, khi suy nghĩ. Nhưng điều bí ẩn là tại sao?

Ngay lúc đó, bà Barton bước vào phòng để ra mở cửa, vì có người bấm chuông. Hannibal ngừng nói. Trung úy Nostigon xuất hiện ở ngưỡng cửa, áo mưa đầm ướt.

- Chào các cậu! - Trung úy nói - Thưa bà Barton, nếu không phiền bà, tôi xin vào nói chuyện với các cậu nhỏ kia?

- Tất nhiên là không phiền gì, trung úy à!

Bà Barton trở vào nhà bếp, trong khi cảnh sát trưởng cởi áo mưa ra, ngồi vào ghế, ông ung dung châm điếu xì gà.

- Các cậu à, - ông nói - không cần nói nhiều các cậu cũng biết rằng sự việc khá tồi tệ đối với Chris. Chúng tôi đã điều tra và đã tìm thấy đồ vật ăn cắp trong cái nhà xe nhỏ, phía sau nhà chòi nơi Chris sống cùng với cha.

- Bạn ấy không cần ăn cắp để kiếm ra tiền! - Peter la lên - Bạn ấy có tiền! Và bạn ấy có khả năng kiếm thêm nhiều hơn nữa!

- Ủa! Vậy à! - Trung úy nói và nhìn dò xét Peter - Rất hay. Thằng bé có tiền à? Và có thể còn được thêm nữa à? Nghĩa là sao?

Hiểu rằng mình vừa mới làm lộ bí mật về các đồng tiền vàng. Peter im lặng.

- Nào, các cậu! - Trung úy nói - Tôi rất mến Chris và tôi rất muốn giúp nó. Nhưng không ai chịu nói với tôi chính xác chuyện gì đã xảy ra hôm qua. Tôi chỉ biết rằng các cậu đã gặp khó khăn và phải đến cứu các cậu. Đường như tôi đã hiểu tại sao các cậu muốn giữ bí mật đến thế: nếu các cậu tìm ra một cái gì đó và điều đó được tiết lộ, thì đảo Bộ Xương sẽ bị những kẻ săn lùng kho báu xâm chiếm trong chốc lát. Nhưng tôi nghĩ các cậu nên nói thật cho tôi. Có thể như vậy sẽ giúp được Chris. Nên tôi đề nghị các cậu kể toàn bộ câu chuyện cho tôi nghe.

Ba bạn phân vân. Cuối cùng Hannibal quyết định.

- Dạ đúng, thưa chú! - Hannibal nói - Peter ơi, cậu lấy cái túi ra đi!

Peter trở lên phòng. Một hồi sau, Peter trở xuống cùng với cái bọc vải của Chris, và đổ những đồng tiền chứa bên trong xuống đi-văng. Với tiếng leng keng êm dịu, bốn năm chục đồng tiền vàng rải ra nệm đi-văng.

Trung úy Nostigon mở tròn mắt ra.

- Quỷ thần ơi! - ông thốt lên - Đúng là kho báu hải tặc! Có phải Chris tìm ra không?

- Chris, Peter và Bob. - Hannibal trả lời.

- Trong một cái hang dưới biển, phía dưới đảo Con Chó. Chris muốn trở lại đó xem còn vàng không. Vì vậy mà tụi cháu muốn giữ bí mật.

- Tất nhiên - trung úy vừa nói vừa xoa cằm - Nếu vậy, các cậu cứ tin tôi. Tôi sẽ không nói cho ai biết hết.

- Chú thấy không - Bob hăng hái nói - Chris đâu có cần ăn cắp gì đâu. Chris đã có tiền, và có thể có nhiều hơn nữa.

- Các cậu ơi - cảnh sát trưởng nói - Tôi e rằng điều này không chứng minh được gì. Các cậu thấy không, mấy đồng tiền vàng này được tìm thấy sau vụ trộm các ống kính. Chris không biết là nó sẽ có tiền. Điều này có nghĩa là những bằng chứng có được vẫn chống lại Chris.

Đúng vậy. Khi hiểu ra, Bob sầm mặt lại. Peter dứt hai nắm tay thật sâu vào túi áo. Hannibal lại ho nữa. Sau khi hỉ mũi ồn ào. Hannibal nói tiếp:

- Cháu xin lỗi, thưa trung úy - cậu nói - Cháu công nhận rằng, đối với ông Crentch, ông Norris và anh Jeff Morton, vụ bí ẩn đảo Bộ Xương đã được làm rõ. Đối với mọi người, chính thằng bé Chris hèn hạ đã gây nên mọi rắc rối. Nhưng cháu tin chắc rằng mọi người đều lầm. Đằng sau tất cả những cái này, có một người khác, một người mà ta chưa biết. Tất nhiên rồi! Ta hãy xem xét lại sự việc từ ban đầu. Lúc đầu...

Đúng lúc đó, bà Barton trở vào phòng.

- Các cháu ơi, bữa ăn tối xong rồi - bà thông báo - Ồ! Tôi không biết là vẫn còn đang nói chuyện... Trung úy cứ tiếp tục đi, không sao hết.

Khi sắp ra khỏi phòng, bà nhìn thấy những đồng tiền vàng vàng trên đi-văng. Mắt bà lờn ra, rồi không nói một tiếng bà lao ra ngoài. Sau khi đóng cửa lại cẩn thận, bà chạy đến cuối hành lang và nhắc điện thoại lên. Vài giây sau, bà nói bằng một giọng hỗn hển và nhỏ xú:

- Trời ơi! Chị Ella thân mến ơi! - Bà nói - Chị có tưởng tượng nổi không? Ba cậu khách ở nhà tôi đây, đúng là đến đây để tham gia cuộc săn lùng kho báu...! Phải!... Chị có biết là tôi vừa thấy đồng tiền to tướng mà chúng đã tìm ra không!... Đúng, đúng, đúng! Bọn chúng tìm thấy trên đảo Bộ Xương, chắc chắn như thế. Tôi không biết có bao nhiêu, nhưng đồng tiền to lắm!... Và có lẽ đó mới chỉ là phần của bọn chúng mà thôi! Tôi dám chắc là còn hàng tá đồng tiền vàng, trên đảo ấy!...

Bà gác máy lại, rồi ngay sau đó quay một số khác.

Không hay rằng thông tin về phát hiện của mình đã được lan truyền đi khắp thành phố, ba thám tử vẫn còn đang say sưa nói chuyện với cảnh sát trưởng.

Hannibal trình bày lại chi tiết tất cả những sự kiện đã xảy ra ngay từ đầu. Trước hết, cậu lưu ý rằng, suốt nhiều năm trời, nỗi khiếp sợ hồn ma đã làm cho dân chúng tránh xa hòn đảo Bộ Xương. Rồi Hannibal nhắc lại cho cảnh sát trưởng về tất cả những rắc rối mà đoàn làm phim phải chịu từ lúc lập doanh trại trên đảo. Hannibal kể lại một lần nữa Peter, Bob và chính cậu đã bị bỏ rơi trên đảo như thế nào, ngay từ buổi tối đầu tiên mới đến Căng cá.

Cuối cùng, Hannibal cho biết về lời đe dọa từ một gã đàn ông cao nhòng, trên mu bàn tay có xăm hình một nàng tiên cá.

Cảnh sát trưởng xoa cằm dữ dội.

- Rất có thể là tên Bill Ballinger - ông nói - Lạ, lạ thật! Cậu kể tiếp đi

Hannibal kể chiếc thuyền buồm của Chris đã bị đánh đắm như thế nào, rồi kết luận:

- Chú thấy rằng kế hoạch khá rõ ràng. Phải không ạ? Bởi vì đúng là có kế hoạch! Một kế hoạch để làm cho mọi người tránh xa đảo Bộ Xương. Trước hết, dân địa phương sợ con ma không dám đến đảo. Rồi khi đoàn làm phim đến đó, thì có kẻ quấy rối để buột họ đi.

Ít lâu sau, khi có tin đồn rằng chính tụi cháu, Ba Thám Tử trẻ, sắp đến thành phố, kẻ đó tưởng tụi cháu là những nhân vật quan trọng hơn sự thật. Cho nên, với sự giúp đỡ của Sam Robinson, hấn bỏ rơi tụi cháu trên đảo Con Chó, để cho tụi cháu khiếp sợ và làm cho tụi cháu muốn chuồn đi thật nhanh.

Sau đó, người ta cảnh cáo cháu rằng không ai muốn nhìn thấy tụi cháu ở đây nữa hết, và nếu quý tính mạng, thì tụi cháu nên quay về Hollywood. Gần như cùng một lúc, người ta làm đắm thuyền của Chris để ngăn cản không cho bạn ấy chạy quanh đảo Bộ Xương. Làm như thế chưa đủ, người ta lấy cắp ống kính

máy quay phim và bỏ con dao của Chris lại tại hiện trường để cho bạn ấy bị nghi ngờ và đi tù. Rõ ràng là có toàn bộ kế hoạch để làm cho mọi người phải tránh xa đảo Bộ Xương.

- Trời! Hình như đúng vậy! - Cảnh sát trưởng lăm bằm - Tôi phải suy nghĩ về chuyện này. Còn về Chris, tôi rất muốn thả thằng bé ra. Bác sĩ Wilbur có thể nộp tiền bảo lãnh cho nó, nhưng thẩm phán Harvey phải ký giấy, mà hôm nay thẩm phán lại đi vắng, tôi không thể làm gì trước khi thẩm phán về. Nhưng tôi sẽ cố gắng xin cho nó được thả.

Nói xong, cảnh sát trưởng tạm biệt và ra khỏi nhà. Peter vội vàng bỏ các đồng tiền vàng trở vào túi và mang lên phòng cất dưới nệm giường.

Khi Peter trở xuống, bữa ăn tối đã dọn xong. Bà Barton dọn các đĩa thức ăn ra, với một nụ cười khó hiểu. Cuối cùng, khi mang món tráng miệng ra, bà không thể im lặng được nữa.

- Ôi! Các cháu thật là hư! - Bà nói trách - Vậy mà các cháu dám nói rằng những người từ Hollywood đến đảo Bộ Xương không phải để tìm kho báu!

Ba thám tử kinh ngạc nhìn bà:

- Nhưng thưa bác, cháu cam đoan với bác rằng... - Hannibal bắt đầu nói.

- Đừng có cố gắng bào chữa, bác đã thấy hết rồi! - Bà tuyên bố - Bác thấy đồng tiền vàng to tướng mà các cháu cho cảnh sát trưởng xem. Ý bác không muốn rình mò các cháu nhưng khi bác vào phòng, vàng đang bày trên đi-văng. Thật là kỳ diệu!...

Ba cậu buồn rầu nhìn nhau.

- Thưa bác, bác có nói cho ai biết chưa ạ? Hannibal hỏi.

- Chỉ nói cho ba bà bạn thân nhất thôi - Bà Barton trả lời - Bác không thể tìm lại được nhìn thấy kho báu đó, thật là tuyệt vời! Tổng cộng bao nhiêu vậy?

- Ít hơn bác tưởng nhiều - Hannibal đáp - Và cháu xin nói rõ là vàng không được tìm thấy trên đảo Bộ Xương.

- Ô! Cháu không lừa được bác nữa đâu, cháu ơn - Bà phản đối và dùng ngón tay hăm dọa Hannibal - Ngày mai, ngay từ lúc mặt trời mọc, đảo sẽ rất đông người, bác cam đoan! Nhiều người sẽ lao đến đó tìm kho báu! Ôi! Phải chi bác còn trẻ và còn nhanh nhẹn, bác cũng sẽ đi nữa! Bác rất tiếc phải nói với các cháu, nhưng dân ở đây không hài lòng chút nào khi mà những người lạ, như các cháu, lại đến tìm ra kho báu của đảo Bộ Xương, trong khi thành phố chúng tôi nghèo và cần tiền!

Bà bắt đầu gom đĩa lại.

- Bác nói nhiều quá - Bà thở dài - Khi bắt đầu là không dừng được nữa!

Bà trở xuống bếp, bỏ lại ba thám tử buồn rầu.

- Lần này tiêu rồi! - Peter thốt lên - Ngày mai, nửa thành phố sẽ đến đảo Bộ Xương. Sẽ không bao giờ quay xong được bộ phim, và đó là lỗi bọn mình!

- Đúng, mình cũng nghĩ thế! Bob đồng tình - Ba cậu sắp ghé thăm bọn mình rồi, Peter ơi. Bọn mình sẽ nói sao với bác đây?

- Toàn bộ sự thật - Peter trả lời - Phải không hả Babal?

- Mình nghĩ là đúng - Hannibal nói - Nhưng mình cảm giác có một ý tưởng đang đến với mình. Các cậu làm ơn để cho mình suy nghĩ một chút.

Hannibal tiếp tục suy gẫm, trong khi Bob và Peter thờ ơ lật trang vài tạp chí có trong phòng khách.

Khi trời sắp tối, ông Crensch đến cùng Harry Norris. Hai ông thông báo rằng sáng ngày mốt, Roger Denton đạo diễn sẽ về tới, rồi một hai ngày nữa là bắt đầu quay phim. Tuy nhiên, hai người đã từ bỏ ý nghĩ quay một bộ phim ngắn về những cậu thiếu niên lặn tìm kho báu bị đắm dưới biển. Sự cố trong hang ở dưới biển

chỉ là một trong các nguyên nhân thay đổi chương trình. Điều khiến cho đoàn làm phim quyết định là nước biển không trong, và Hannibal bị cảm lạnh nặng.

Bình thường, có lẽ ba thám tử đã hết sức thất vọng về tin này, nhưng hiện trong đầu ba cậu có quá nhiều mối bận tâm đến nỗi không còn để ý việc này nữa. Đành phải kể cho ông Crentch và ông Norris nghe chuyện đã xảy ra, và hai người không tiếc lời trách móc.

- Các cháu đã làm hỏng tất cả! - ông Crentch thốt lên - Giỏi quá! Bọn săn lùng kho báu sẽ ập xuống đầu mình y như là đàn châu chấu, và bây giờ khi có người thấy mấy đồng tiền vàng, ta sẽ không thể nào thuyết phục mọi người rằng ta đến đây không phải là để tìm kho báu hải tặc!

- Khoan đã! Cháu có sáng kiến! - Đột nhiên Hannibal tuyên bố - Có thể còn cứu vãn được tình thế. Sao bác không quay bộ phim về tất cả những người sẽ đổ bộ lên đảo ngày mai và đang chạy tứ phía để tìm kho báu? Bác có thể làm đoạn phim ngắn mang tựa, chẳng hạn, như Cơn sốt vàng. Bác sẽ không bao giờ có đủ tiền để thuê một đám đông như vậy cho vai quần chúng, nhưng lần này, mọi người sẽ tự nguyện đến miễn phí. Có thể làm được bộ phim khá vui.

Harry Norris suy nghĩ một hồi.

- Sáng kiến không tồi - cuối cùng ông tuyên bố - Không thể hàn gắn lại thảm họa, nhưng đúng là có thể lợi dụng. Ví dụ ta có thể quay một người tìm được hai ba đồng tiền vàng... Tin được lan truyền đi, rồi cả thành phố lên tàu ra đảo, rồi ta quay những tên gốc đang đào bới như điên... Đúng!

Ông quay sang ba của Peter:

- Làm được đấy! Chỉ còn tổ chức một cuộc săn lùng kho báu. Tôi thấy phải làm thế này...

Rồi ông nhanh chóng trình bày kế hoạch, để chỉ đạo vụ khai quật khổng lồ đó.

- Thay vì cố xua đuổi người ta - ông giải thích, ngược lại ta sẽ khuyến khích họ ra đảo. Ta sẽ nhờ bác sĩ Wilbur phát biểu ở đài phát thanh địa phương để mời toàn dân từ ngày mai ra đảo Bộ Xương đào bới. Ta sẽ nói rằng ta tin chắc là không có kho báu nào hết, nhưng xin mời tất cả những ai muốn tìm kiếm cứ đến. Thậm chí, cuối ngày, ta sẽ trao giải thưởng năm trăm đô-la xổ số.

Ta sẽ ra điều kiện cho tất cả những ai lên đảo phải ghi tên lên danh sách để xổ số, và cam kết không dừng đến vòng ngựa quay và đường tàu thắng cảnh. Buổi tối, ta sẽ mời tất cả mọi người đến dự một buổi liên hoan vui vẻ, khi đó sẽ tiến hành bốc thăm để xổ số. Ta sẽ quay phim mọi người đang đào bới như điên, và ta sẽ đặt tựa cho đoạn phim ngắn này là Cơn sốt vàng, như Hannibal gợi ý. Sau tất cả, dân chúng sẽ hoàn toàn tin tưởng rằng trên đảo không có kho báu. Người ta sẽ để cho chúng ta yên thân và ta sẽ có thể tiếp tục quay những cảnh của bộ phim Thách thức cái chết, mà không bị quấy rầy.

- Đúng, có vẻ hay lắm - ông Crentch tán thành - Ta hãy quay về khách sạn để gọi điện thoại cho ông Denton. Còn các cháu... - ông quay sang Ba thám tử nói - không được đi đâu từ đây đến tối. Nghe chưa? Các cháu đi ngủ sớm đi. Sáng mai, các cháu sẽ ra đảo để dự hội. Còn bây giờ, không được để mắc vào những rắc rối mới nữa nhé!

- Nhưng thưa ba - Peter bắt đầu nói - Con định nói với ba, về Chris...

- Cho nó ở trong tù vài ngày - ba Peter đáp - Đó sẽ là bài học cho nó. Anh Norris ơi, ta đi chưa?

Hai người đàn ông bước ra, bỏ lại ba bạn khá buồn bực.

- Xui thật! - Peter cầu nhàu - Mình cứ hy vọng là sẽ thuyết phục được ba rằng Chris vô tội! Không ai chịu nghe mình hết!

- Khi đã có một định kiến nào đó rồi, người lớn thường không thích nghe trẻ con - Bob trịnh trọng nhận xét - Nhưng dù sao, với sáng kiến quay phim về cuộc đổ xô đi tìm vàng của những người hiếu kì, cậu đã cứu họ đấy. Babal à!

Hannibal không trả lời gì hết. Cậu đang suy nghĩ dữ dội. Đầu óc cậu đang tích cực làm việc. Cậu đang kiểm tra lại tỉ mỉ tất cả những dữ kiện đã biết.

- Cậu đừng có suy nghĩ dữ quá như thế! - Peter khuyên, cố gắng đùa - Coi chừng cậu bị kẹt vòng bi đấy!

Hannibal ho thật lớn. Rồi một vẻ hài lòng hiện trên khuôn mặt tròn trịa của cậu.

- Cậu làm sao vậy Babal? - Bob hỏi ngay - Cậu có ý kiến gì hả?

- Đúng - Hannibal trả lời - Dường như mình đoán ra được tại sao các cậu lại tìm thấy những đồng tiền vàng đó trong cái hang bí mật dưới đảo Con Chó.

- Sao? Cậu đoán ra được hả? - Peter kêu lên - Cậu giải thích nhanh lên đi! Cậu làm ơn đừng nói những bài diễn văn dài dòng nhé!

- Trước hết, ta hãy đọc lại những ghi chép của cậu, Bob à - Hannibal nói - Mình muốn đọc lại đoạn về thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai và việc cuộc chiến cuối cùng của thuyền trưởng với người Anh.

Cả ba lên phòng. Bob nhanh chóng tìm ra đoạn đó. Bob đọc lớn tiếng về việc tên hải tặc đã bị quân đội Anh tấn công bất ngờ giữa đêm như thế nào. Hắn bỏ trốn trên một chiếc xuồng sà lúp, cùng những cái rương đầy vàng, và đến đảo Con Chó. Nhờ bóng tối, hắn đã thoát khỏi những người đang rượt hắn, nhưng khi trời sáng, hắn bị bao vây và bị bắt.

Nhưng các rương đều trống rỗng, và người Anh đã kết luận rằng hắn đã vứt vàng khỏi tàu để cho vàng không rơi vào tay kẻ khác. Thuyền trưởng không chịu chỉ nơi hắn đã trút vàng trong rương ra ở chỗ nào đó ngoài khơi. Hắn chỉ nói: “Bây giờ Thần Biển giữ mấy đồng tiền vàng của ta, giữa chân của Thần. Thần sẽ giữ cho đến khi nào Thần quyết định trả lại...”

- Rồi sao? - Peter hỏi.

- Cậu không hiểu sao? - Hannibal đáp - Nếu hắn đã vứt vàng ra khỏi tàu, thì hắn đã nói là Thần Biển giữ vàng trong lòng, hoặc trong tay. Nhưng hắn nói “giữa chân”. Vậy ai có chân?

- Tất nhiên là sinh vật - Bob nói, mắt sáng rỡ - Trời! BaBa ơi, có phải ý cậu muốn nói rằng...

- Dĩ nhiên! - Hannibal tuyên bố - và đó là cách giải thích logic duy nhất. Khi thấy là không thể thoát được nữa, thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai đã vứt toàn bộ kho báu vào mạch nước phun, trên đảo Con Chó! Rồi hắn lừa bọn Anh bằng cách nói kho báu đang ở giữa chân Thần Biển, trong khi thật ra có nghĩa là dưới đảo Con Chó. Cả nếu như người Anh hiểu được ý hắn, họ cũng không tài nào lấy lại được. Kho báu đã nằm dưới hang hàng thế kỷ.

- Vậy là vàng vẫn còn đó! - Peter thốt lên - Chris nói đúng! Chắc là có cả một gia tài dưới cái hang đó!

- Mình không nghĩ vậy - Hannibal nói - Cậu phải nhớ là hắn đã vứt những đồng tiền vàng vào cái lỗ. Suốt mấy thế kỷ, thủy triều và sóng biển đã có đủ thời gian chôn thật sâu, hoặc lôi ra ngoài vịnh. Chắc là trong cát vẫn còn vài đồng tiền vàng, nhưng mình không nghĩ là còn nhiều. Các cậu chỉ tìm thấy những gì đại dương chịu để lại cho các cậu.

- A! Sao lúc nào cậu cũng logic quá! - Peter thở dài - Nhưng có lẽ cậu nói đúng. Dù sao mình vẫn hy vọng rằng Chris sẽ tìm được đủ tiền để đưa ba của cậu ấy về Hy Lạp.

Nhắc đến Chris cả ba trở lại nỗi lo hiện tại. Nhưng, vì lúc đó không có gì khác để làm, ba bạn đành lên phòng đi ngủ.

Peter và Bob gần như thiếp đi ngay. Ngược lại, Hannibal không ngủ được. Bây giờ đầu óc cậu lại làm việc một cách hết sức sáng suốt. Phải, vẫn còn một vụ bí ẩn nữa cần được làm rõ. Hannibal đã biết tất cả những dữ kiện, chắc chắn như vậy. Nhưng phải chỉ cậu biết kết hợp chúng lại với nhau cho đúng!

Hannibal nghĩ đến thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai lừa bọn Anh, bằng cách vứt vàng vào lỗ mạch nước phun. Rồi, bỗng nhiên, Hannibal nhớ lại một mẫu đối thoại khác, mà cậu đã nghe và hầu như quên đi. Và cuối cùng mảnh ghép cuối cùng của toàn bộ bức tranh trong trò chơi ghép hình đã được đặt vào đúng chỗ.

- Rồi! - Hannibal thét lên và ngồi phốc dậy trên giường - Mười năm? Đúng điều đã xảy ra! Tất nhiên là phải vậy rồi! Bob, Peter, dậy đi!

Hai cậu bạn thức dậy, vừa cầu nhàu vừa ngáp:

- Chuyện gì vậy Babal - Peter hỏi - ác mộng hả?

- Không, không - Hannibal đáp - Cả hai cậu mặc quần áo vào ngay lập tức, rồi lấy tàu đi ra đảo Bộ Xương. Mình đã phát hiện ra bí mật của hòn đảo!

Hannibal nhanh chóng giải thích cho hai bạn những gì cậu vừa mới chợt hiểu ra. Bob và Peter há miệng nghe bạn nói, và khi Hannibal nói xong, Peter la lên:

- Babal ơi, cậu là một thiên tài! Chắc chắn cậu nghĩ đúng. Đó là cách giải thích duy nhất phù hợp với tất cả những gì ta đã biết.

- Mình không hiểu tại sao phải mất đến bấy nhiêu lâu mình mới hiểu ra - Hannibal giả vờ khiêm nhường tuyên bố - Dù sao, mình tin chắc là cách giải thích đó đúng. Nên các cậu sẽ ra đảo kiểm tra suy luận của mình. Sau đó, các cậu sẽ trở về thành phố báo tin cho ba của cậu. Peter à, cũng như tất cả những người khác. Các cậu sẽ đưa họ xem những gì các cậu tìm thấy được. Rồi các cậu để họ lo phần tiếp theo.

Nét mặt Hannibal trở nên ngao ngán.

- Mình đi cùng các cậu cũng được - Hannibal nói - nhưng mình mệt quá.

- Cậu làm việc như vậy là nhiều quá rồi, Babal à - Bob hăng hái khẳng định - Như vậy bọn mình sẽ có dịp trở tài! Mình rất muốn đến phiên mình được làm anh hùng, để thay đổi một chút. Nhưng sao không đi báo ngay cho ông Crentch và các chú kia để cùng đi đến đó?

- Bởi vì, - Hannibal trả lời - Có thể mình lầm, và các chú sẽ giận nếu bị đánh thức mà không có chuyện gì. Nếu mình lầm, thì các cậu đi thẳng về đây, không ai thấy, cũng không ai biết.

- Đồng ý - Peter nói - nhưng mình rất muốn báo cho ba. Không sao, bọn mình sẽ làm y như cậu nói.

Peter và Bob mặc đồ vào trong vòng năm phút. Hai bạn lấy đèn pin, rón rén bước xuống thang lầu và lên ra ngoài...

Babal đã nằm trở vào giường. Cậu cảm thấy càng lúc càng mệt hơn. Thật là xui mới bị cảm trong lúc này. Nhưng biết làm sao bây giờ, và dù gì hai bạn cũng không hề bị nguy hiểm mà...

Cái gì? Không nguy hiểm à?...

Một ý nghĩ mới đột ngột nảy ra trong đầu Hannibal. Tất nhiên là có nguy hiểm chứ! Thậm chí mối nguy hiểm còn lớn hơn, và phải chỉ Hannibal không bằng lòng về chính mình như thế, thì cậu đã nghĩ ra sớm hơn rồi! Đúng, đơn giản là Bob và Peter có nguy cơ bị giết chết!

18. Bob Và Peter Lâm Nguy

PETER CHÈO THẬT MẠNH chiếc xuồng nhỏ mà hai bạn đã may mắn tìm thấy, được cột ở cầu tàu của hãng phim. Dưới ánh sáng yếu ớt của các vì sao, hai thám tử đang hướng tới hòn đảo Bộ Xương.

- Đảo kia! - Peter nói khẽ với Bob, khi hòn đảo đột ngột nhô lên trong bóng tối trước mặt.

Peter định hướng rất giỏi. Cậu chèo ra cái vịnh nhỏ gần công viên giải trí. Thoáng thấy những khối đá viên bờ vịnh, rồi Peter tiến tới từ từ cho đến khi mũi xuồng chạm vào cát. Bob nhảy ra ngoài để kéo xuồng lên bờ.

- Bây giờ phải băng qua công viên giải trí - Peter nói nhỏ, rồi leo theo con đường mòn lên hang - Mình chỉ tiếc là Babal không cho đánh thức ba mình dậy!

- Mình cũng vậy - Bob thú nhận - Bây giờ, mình rất muốn có ai đi cùng. Cậu nghĩ bọn mình sẽ tìm ra đường đi trong bóng tối nổi không?

- Dĩ nhiên là được - Peter trả lời, rồi phân vân một lúc. Màn đêm tối thui và im lặng, chỉ nghe có tiếng bập bênh của nước nhẹ vỗ vào bờ.

- Thôi, Peter nói tiếp - Lên đường! Can đảm lên nào!

Peter đi trước, chỉ bật đèn pin ngắn đoạn để nhìn thấy phía trước. Một hồi sau, hai thám tử bước vào phế tích ma quái của công viên giải trí.

Đường tàu thẳng cánh dựng trên bầu trời tối đen, như một bộ xương bằng sắt vĩ đại. Peter dùng nó làm điểm mốc đi vòng qua và đi ngang vòng ngựa quay. Khi đến hàng rào cuối công viên, Peter dừng lại.

- Thôi mình chịu thua! - Peter nói khẽ! - Mình đi đánh thức ba mình dậy đây. Dù gì ba đã ra lệnh bọn mình phải ở nhà bà Barton mà... mình nghĩ ba mình phải biết những gì Babal đã phát hiện.

- Đồng ý! - Bob gần như thì thầm tán thành - Ta hãy làm như cậu nói. Mình cũng sẽ cảm thấy yên tâm hơn!

Bob và Peter quay lui. Rồi đột nhiên cả hai đứng sững lại, tim đập thình thịch.

Có kẻ đã đột ngột xuất hiện từ phía sau! Một bóng cao và tối. Có đèn pin sáng lên, chiếu vào mắt hai cậu, và một giọng nói gầm lên:

- Không được động đây! Các người đã bị bắt!

Bob và Peter đứng yên. Hai cậu không nhìn thấy gì vì ánh sáng chiếu thẳng vào mắt. Rồi giọng nói thốt lên:

- Trời! Bob và Peter! Hai cậu làm gì mà đến rình mò trên đảo như thế này?

Người đàn ông hạ đèn xuống đất. Bây giờ, Bob và Peter có thể nhìn thấy ông, nhưng hai cậu cũng đã nhận ra tiếng nói của ông. Đó là Tom Farraday.

- Các cậu có thể bị thương! - ông bảo vệ nói - Tôi tưởng có kẻ đến phá hoại vòng ngựa quay. Các cậu bước lại đây giải thích cho tôi nghe đi!

- Hannibal đã giải được bí mật của hòn đảo! - Bob thông báo - Tụi cháu đến xem Hannibal nghĩ có đúng không?

- Vụ bí mật của hòn đảo à? - Tom Farraday chưng hửng lặp lại - Các cậu nói gì vậy?

- Đúng là có một kho báu được giấu ở đây - đến phiên Peter nói - Dù sao, Hannibal cũng tin chắc như vậy.

- Kho báu hả? - ông bảo vệ nhắc lại, rõ ràng ông không tin. Kho báu nào?

- Thì bác biết là... - Peter bắt đầu nói.

Nhưng Bob ngắt lời:

- Chính bác đã giúp Hannibal làm rõ toàn bộ câu chuyện - Bob tuyên bố với ông Tom Farraday - Chính bác đã cung cấp cho Hannibal chỉ dẫn cần thiết.

- Ê! Khoan nào! - ông bảo vệ cầu nhàu - Tôi không hiểu các cậu nói gì?

- Sáng hôm nọ, bác đã kể cho tụi cháu nghe vụ anh em Ballinger tấn công xe hòm bọc thép của bác, cách đây mười năm, và lấy cắp tiền sau khi đánh gục bác.

- Phải, rồi sao?

- Thì - đến phiên Peter nói - bác đã kể cho tụi cháu nghe rằng anh em Ballinger đã bị cảnh sát bảo vệ bờ biển tóm trong một chiếc xuồng bị hỏng, bác nói rằng các thủy thủ nhìn thấy họ vứt nhiều cái bao ra khỏi xuồng. Mọi người tưởng đó là tiền ăn cắp.

- Tất nhiên là đúng! Rồi sao nữa?

- Thì, - Peter nói tiếp - đúng vào thời điểm đó, cách đây mười năm, người ta bắt đầu làm cho thiên hạ sợ hãi và tránh xa đảo bằng cách tin về chuyện con ma. Hannibal nói rằng không phải do ngẫu nhiên mà vụ ăn trộm xảy ra cách đây đúng mười năm và chiến dịch phao tin đồn nhằm bắt đầu cùng một thời điểm. Chắc chắn là hai chuyện có liên quan với nhau.

- Tôi càng không hiểu ý các cậu nói gì - Tom Farraday nói với một giọng thắc mắc.

- Sao? Bác không thấy sao? - Peter trịnh trọng nói - anh em Ballinger định chuồn bằng đường biển, nhưng động cơ tàu bị hỏng. Trước đó, hai anh em đã cố gắng ghé qua đảo Bộ Xương để giấu tiền ăn cắp. Khi

đi tiếp hai anh em quyết định rằng nếu bị bắt, chúng sẽ làm cho mọi người tưởng rằng chúng đã vớt tiền xuống biển. Như vậy khi ra tù, bọn chúng sẽ có thể lấy lại tiền dễ dàng và lảng lạng trốn đi.

Bác đã nói cho tội cháu biết rằng bọn chúng đã được thả cách đây vài tuần. Nhưng rõ ràng là bọn chúng chưa trở lại lấy tiền được, vì sợ bị bắt quả tang, khi có hăng phim đang ở trên đảo.

- Này! - Tom Farraday thốt lên - nghe có vẻ mâu thuẫn quá đấy! Thế, giả sử bọn Ballinger giấu tiền trên đảo, thì bạn các cậu có thử đoán ra được tiền ở đâu không?

- Hannibal nói rằng tiền chỉ có thể nằm ở một chỗ cao và khô ráo - Bob trả lời - Nếu chôn dưới đất, thì những bao vải và tiền giấy sẽ nhanh chóng bị mục. Chỗ giấu duy nhất kín đáo trên đảo là...

- Cái hang trên kia! - Tom Farraday la lên - Có hàng tá khe nứt trong đá, nơi có thể giấu những bao giấy bạc.

Hannibal nghĩ như vậy - Peter thừa nhận - hang là chỗ duy nhất mà tiền có thể tránh khỏi bị phát hiện.

- Đúng, nhưng chỉ cho đến ngày hôm nay! - Bob xen vào - Sáng mai, hàng trăm người sẽ ập đến đảo để tham gia một cuộc săn lùng kho báu vĩ đại, và rất nhiều người sẽ nghĩ đến việc khám xét cái hang! Vì vậy mà tội cháu đến ngay từ tối nay, để thử tìm tiền.

- Quỷ thật! Quỷ thật! Tôi bắt đầu tin các cậu nói đúng! - Tom Farraday thốt lên - Nghĩ rằng toàn bộ số gia tài này đã nằm kín trong hang suốt mười năm, vậy mà không ai đoán ra trước các cháu! Không hiểu sao tội tôi đã không nghĩ ra! Ta hãy lên trên đó xem có đúng là tiền nằm trong hang không.

- Bọn cháu thích đi kêu bác Crentch trước đã - Bob nói.

- Không cần! - ông bảo vệ đáp - Mấy ông đó dậy sớm lắm: cứ để cho mấy ông ngủ. Nếu tìm thấy tiền, ta sẽ mang về Cảng cá và đánh thức mọi người. Nếu không thấy, thì các cậu kín đáo chuồn về, và sẽ không ai biết gì hết.

- Dạ... - Peter định nói, nhưng ông bảo vệ đã quay đi.

- Đi theo tôi - ông nói - Tôi biết đường.

Tom Farraday nhanh nhẹn bước đi giữa cây cối, hai thám tử bước theo. Quang cảnh tối thui và im lặng, hơi ma quái, và Bob mừng thầm là đã gặp được bác Tom. Sự hiện diện của người đàn ông to khỏe làm cho Bob cảm thấy yên tâm.

- Ái! Đột nhiên Bob kêu lên. Một bóng người vừa xuất hiện từ sau bụi cây. Hai cánh tay khỏe mạnh giữ cậu chặt như cái gọng kìm sắt.

- Cứu... - Bob hổn hển nói. Nhưng một bàn tay to khỏe đè lên miệng cậu và Bob không thốt ra được tiếng nào nữa.

Phía sau lưng, Bob nghe tiếng đánh nhau, tiếng Peter kêu, rồi im lặng. Nhưng Tom Farraday vẫn còn tự do, ông có vũ khí, ông sẽ can thiệp.

Tom Farraday quay lại. Trông mặt ông hoàn toàn không có vẻ gì ngạc nhiên, mà ông cũng không rút súng ra.

- Tốt! - ông chỉ nói vậy - Tội nó không kịp la.

- Tôi không khen ông! - gã đàn ông đang giữ Bob nói. - Lỡ tội nó đi kêu mấy thằng hăng phim thì sao hả? Ta sẽ tiêu đời.

- Phải, Jim à, nhưng tội nó không làm thế và ta đã bắt được tội nó - ông bảo vệ nói, trông ông khá căng thẳng - Bây giờ, ổn cả rồi.

- Không! Không ổn cả đâu! - Gã đàn ông cao nhòng đang giữ Peter đáp - Còn phải khử tội nó. Nhưng để sau. Tạm thời, ta cho tội nó lên tàu. Sau đó ta đi lấy tiền, rồi ta sẽ chăm sóc những thằng tò mò tọc mạch này.

- Đồng ý, Bill, đồng ý! - Tom Farraday vội vàng đồng tình - Chuyện tụi nó kể về số tiền giấu trên kia, có đúng không?

- Ông không phải lo - tên bắt Bob gầm gừ - đó là việc của tụi tôi!

- Ê! Đó cũng là việc của tôi chứ! - ông bảo vệ phản đối - Dù sao, một phần ba số tiền là của tôi, tôi đã chờ mười năm. Chưa kể cánh tay của tôi bị hư do các anh vụng về...

- Im đi! Ông nói nhiều quá! - tên Bill mắng - Bây giờ ông cố gắng cẩn thận! Ông hãy cởi áo sơ mi ra, xé thành dây. Phải bịt miệng hai thằng nhóc này lại và trói tay tụi nó nữa.

- Nhưng...

- Nhanh lên!

- Thôi, được...

Tom Farraday cởi áo sơ mi và nhanh chóng xé ra từng dải. Đầu óc của Bob bắt đầu hoạt động trở lại. Bill và Jim... Đó là tên của anh em Ballinger! Và bỗng nhiên hóa ra Tom Farraday đồng lõa với bọn chúng! Chắc ông bảo vệ đã giúp bọn chúng chuẩn bị vụ trộm mười năm về trước. Thậm chí Tom đã chịu cho bọn chúng đánh gục để không bị nghi ngờ, nhưng bọn chúng đập mạnh quá và làm gãy xương đòn của ông. Từ đó, Tom đã chờ anh em Ballinger đến lấy tiền đã giấu, để được lãnh phần của mình.

Bàn tay đang đè lên môi Bob đột ngột dang ra, làm đứt dòng suy nghĩ của Bob. Cậu há miệng ra để la, nhưng Tom Farraday lợi dụng cơ hội để nhét giẻ vào. Một dải vải được cột quanh đầu Bob để giữ miếng giẻ đúng vị trí. Ngay sau đó, bọn chúng bẻ hai tay Bob ra phía sau lưng, rồi Tom Farraday lấy dây vải chắc trói lại.

Khi Peter cũng bị trói và nhét giẻ vào miệng xong, hai tên Ballinger nắm cổ áo của hai cậu.

- Hai thằng nhóc - Bill Ballinger nói bằng một giọng chói lói - bây giờ tụi bay bước đi về phía trước ngay! Đừng có thử chơi trò gì, nếu không sẽ mất mạng đấy!

Bob vừa bước tới vừa vấp trên nền đất gồ ghề. Cậu nghe Peter bị thúc phải đi theo. Không biết hai thám tử đi được một quãng đường bao nhiêu trong bóng tối? Cuối cùng hai cậu ra đến một bãi sỏi, cả hai nhìn thấy lơ mơ một chiếc tàu lớn có động cơ bị mắc cạn trên bờ.

- Hai đứa lên tàu! - Bill Ballinger la lên - Bây giờ, nằm xuống! - Bill ra lệnh rồi vỗ một cái vào lưng cho hai cậu lăn xuống sàn - Jim ơi, mày đưa tao sợi dây câu kia. Tao muốn chắc chắn tụi nó không chạy trốn, trong khi chúng ta bận bịu.

Một lúc sau, Bob cảm thấy mình bị một sợi dây thừng cột chặt lại như khúc giò. Rồi hai gã đàn ông đẩy Bob lăn sang một bên, và trói Peter cũng theo cách đó.

Hai anh em vừa loay hoay vừa trao đổi với nhau vài lời bằng một giọng thấp nhỏ và tức giận. Bob hiểu rằng bọn chúng định kiên nhẫn chờ đợi tại Cảng cá, không rời xa đồng tiền. Cho đến khi không còn nguy hiểm gì nữa. Nhưng viễn cảnh hòn đảo sẽ tràn ngập một đám đông hiếu kỳ đã buộc chúng hành động ngay, bất chấp mọi rủi ro!

- Rồi! - Bill Ballinger nói - Hai chú lươn này không thể nào tẩu thoát được nữa! Jim ơi, đi nhanh lấy mấy cái bao về. Ta đã mất quá nhiều thời gian rồi.

Hai gã đàn ông bước ra khỏi xuống. Khi vào bờ, Jim Ballinger nói nhỏ:

- Ông Tom, ông đứng ở đây canh. Nếu cần báo gì cho chúng tôi, ông làm tiếng kêu cú mèo.

- Hai anh định làm gì? - ông bảo vệ hỏi bằng một giọng lo lắng - Tụi nó sẽ nói, tụi nó sẽ tố tôi...

Một trong hai tên Ballinger có tiếng cười hiểm độc:

- Tụi nó sẽ không nói - hần đáp - Chúng tôi mang tụi nó đi cùng, ông đừng có quan tâm đến những gì chúng tôi làm. Nhưng khi chúng tôi chuẩn rồi, ông sẽ ra chỗ xuống của tụi nó và ông đẩy ra ngoài khơi. Ngày mai khi tìm thấy, người ta sẽ nghĩ tụi nó bị chìm tàu và mất tích ngoài biển.

- Ồ... đồng ý. Chắc là không có cách nào khác - ông bảo vệ nói.

Im lặng kéo dài, rồi tiếng bước chân của hai anh em Ballinger biến mất. Bob và Peter đồng tai lên nghe Tom Farraday tức tối cầu nhàu:

- Chẳng trách mà bạn bè của bọn chúng tung tin về những chuyện ma ngu ngốc! Như thế, không ai đến thọc mũi vào đây! A! Phải chỉ mình đoán ra được! Mình đã có thể lấy trọn số tiền cho một mình mình mà thôi!

Bob nằm sát bên Peter. Bob thử nói chuyện, nhưng chỉ phát ra được một tiếng thật nhỏ. Các ngón tay cậu cố gắng chạm đến gút dây trói, nhưng đành phải chịu thua.

19. Xuất Hiện Bất Ngờ

LẦN NÀY, đúng là hai thám tử rơi vào một tình thế vô vọng. Bob buồn rầu tự nhủ. Còn tệ hơn tất cả những tình thế trước đây. Hannibal đã đoán đúng khi nghĩ rằng tiền được giấu trên đảo Bộ Xương. Rất tiếc! Hannibal đã không đoán ra được rằng Tom Farraday đồng lõa với hai tên cướp! Hannibal cũng đã không nghĩ rằng anh em Ballinger sẽ đến lấy tiền chính tối nay, do cuộc săn lùng kho báu được dự kiến vào ngày mai.

Bob cố gắng không nghĩ đến số phận khắc nghiệt đang chờ đợi hai cậu.

Bob nằm bất động, mắt nhắm lại, lắng nghe tiếng sóng vỗ nhẹ vào hông tàu. Đột nhiên có tiếng bập bênh mạnh hơn khiến tàu lắc lư nhẹ. Bob mở mắt ra nhìn thấy một cái bóng đen đen đang bước qua đuôi tàu

Bóng người ngồi chồm hổm, nên từ bờ Tom Farraday không thể nhìn thấy được. Người đó bò thận trọng bên máy tàu, tiến về phía hai tù nhân.

Suốt một lúc, Bob chỉ nghe có tiếng thở. Rồi tiếng thì thầm thật nhỏ vang đến tai Bob.

- Chào! Đừng sợ... Mình, Chris đây!

Chris! Làm thế nào Chris lại ở đây được? Chris đang ngồi tù mà!

- Mình tháo dây cho cậu - Chris thì thầm vào tai Bob - Cậu nằm yên nhé!

Bob cảm nhận được Chris đang loay hoay với sợi dây thừng trói chặt mình, rồi đến những dây vải áo sơ mi trói chặt hai tay và bịt miệng cậu. Bob cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu, trong khi cậu bé Hy Lạp vật lộn với những gút cột của Bill Ballinger, nhưng rồi cậu cũng được giải thoát và từ từ vươn hai tay chân bị tê cứng ra.

- Chris... - Bob bắt đầu nói nhỏ.

- Suyt! - Cậu bé Hy Lạp kêu nhỏ - Cậu hãy ra phía sau thật nhẹ nhàng và chuẩn bị sẵn sàng nhảy xuống nước. Mình cởi trói cho Peter.

Bob bò ra đuôi tàu. Bob tháo đôi giày ra. Nếu phải bơi, thì nên vứt bỏ tất cả những gì có thể làm cho mình nặng thêm.

Một lúc sau, không hề gây tiếng động gì. Peter và Chris ra cùng Bob.

- Ra khỏi tàu đi! - Chris thì thầm - Vịn vào bánh lái. Mình tới ngay...

Bob muốn hỏi vài câu hỏi, nhưng không phải lúc. Nên Bob trượt xuống nước, cùng Peter.

- Trời ơi! - Peter nói khê vào tai Bob - Không hiểu Chris từ đâu chui ra nhỉ?

- Mình cũng không hiểu, nhưng mình rất vui là Chris đến kịp thời - Bob trả lời nhỏ.

Mềm dẻo như một con lươn, đến lượt Chris cũng trượt xuống nước.

- Rồi! - Chris nói - Bây giờ, bơi đi! Nhớ bơi bên hông để không được làm ọc ạch nhé! Đi theo mình!

Không hề làm xoáy nước, Chris bơi xa khỏi tàu. Bob bơi theo, hối hận vì đã không cởi luôn áo khoác và quần dài khi tháo giày ra.

Ba bạn tiến lên, không gây tiếng động, đầu sát mặt nước. Sau ba bốn phút, ba bạn đi vòng qua một mũi đất nhỏ, và không còn thấy tàu và Tom Farraday nữa.

Chris đưa Bob và Peter lên bờ. Ba bạn bước lên một bãi biển nhỏ, nơi cây cối cần cối mọc gần tới nước. Chris cúi người xuống, len lỏi giữa những lùm cây và leo đến đỉnh dốc, nơi cậu tìm ra một chỗ canh gác tốt, giữa hai khối đá. Sau khi lên cùng với Chris, Bob và Peter nhận thấy là mình chỉ đứng cách tàu khoảng một trăm mét và nhìn thấy hình dáng nó rất rõ.

- Bây giờ có thể nói chuyện, nhưng không được nói lớn! - Chris nói - Bọn chúng không tìm ra ta ở đây.

- Cậu làm thế nào mà ra đến đảo được vậy? - Bob và Peter hỏi.

Chris cười khúc khích, rồi hạ giọng nhỏ kể lại câu chuyện. Buổi chiều, cảnh sát trưởng Nostigon, tin tưởng rằng Chris vô tội, đã đến nhà tù. Sau đó, ông đã tìm gặp viên thẩm phán ấn định tiền bảo lãnh của Chris là năm mươi đô-la, số tiền mà chính ông đã nộp. Rồi sau khi đãi Chris một bữa tối thật ngon, cảnh sát trưởng đã thả tự do cho Chris.

- Mình về nhà - Chris giải thích - Mình thấy ba mình rất khỏe. Có bà hàng xóm đang lo cho ba mình. Nhưng khi đó, mình suy nghĩ, mình suy nghĩ nhiều... Tại sao con dao của mình nằm trong xe lán bị trộm trên đảo? Hả? Bởi vì có kẻ đã để vào đó, sau khi mình làm mất! Nhưng mình làm mất ở đâu? Mình suy nghĩ mãi... Phải, đúng rồi, mình làm mất ở trong hang, hôm kia, lúc mình nhát các cậu với cái đầu lâu. Kể duy nhất có thể tìm thấy là Tom Farraday! Khi đó, mình tự nhủ rằng chính ông ta đã vứt con dao vào trong xe lán để làm người ta tưởng mình là thằng trộm. Ồ! Coi chừng, tên Tom Farraday này đang âm mưu gì đây!

Khi đó, mình quyết định theo dõi ông ta. Mình mượn cái tàu của một chú, bạn ba mình, rồi mình trốn đến đây lúc trời tối...

Vậy là Chris đã theo dõi Tom Farraday, khi ông lên đường đi tuần trên đảo, và đã thấy ông đứng lại, nơi tàu hiện đang mắc cạn. Ông bảo vệ đã bật tắt đèn pin ba lần liên tiếp. Lúc đó, anh em Bill Ballinger xuất hiện từ trong bóng tối, cho tàu tiến tới bằng mái chèo tay, và bọn chúng đã cho tàu chạm đất. Gần như ngay lúc đó, có tiếng chèo của Bob và Peter tiến đến gần đảo.

- Peter à, cậu chèo tồi quá! - Chris vừa nói vừa cười nhỏ - Khi đó anh em Bill Ballinger trốn đi. Tom Farraday đi theo các cậu, nói chuyện với các cậu, rồi dẫn các cậu vào bẫy. Mình không biết làm gì. Mình có thể về thành phố kêu mọi người, nhưng mình tự nói: lỡ không ai tin mình? Lỡ họ nghĩ mình trở lên đảo để ăn cắp nữa? Có lẽ tốt hơn là mình nên ở đây để xem mình có giúp gì được các cậu không.

Bọn chúng bắt các cậu lên tàu, rồi Bill Ballinger leo lên chỗ hang. Mình xuống nước, và đến cõi trời cho các cậu. Còn bây giờ: hãy xem trò đùa!

- Chris à, cậu thật hết xảy! - Peter nói khê - Nhưng hãy xem “trò đùa” có nghĩa là sao?

- Suyt! Ballinger quay về. Nhìn kìa!

Ba bạn nhìn thấy bóng anh em Bill Ballinger đang trở về chỗ Tom Farraday. Mỗi tên mang hai bao to tướng trên vai.

- Sao, ổn cả chứ? - Bill hỏi, giọng hân vang lên rõ ràng từ bãi biển.

- Phải, ổn cả - Tom Farraday đáp - Nhưng nghe đây: tôi lấy phần tôi ngay!

- Ông sẽ nhận được khi chúng tôi xong - gã đàn ông kia trả lời - Thôi, Bill ơi! Ta hãy chất tiền và cố gắng không nán lại ở đây lâu quá!

Hai anh em bước qua trước mặt Tom và vứt bao tiền lên tàu. Đột nhiên, Bill Ballinger kêu lên một tiếng:

- Tụi nó chuồn mất rồi! Chính ông làm vụ này, phải không Tom? Chính ông giải thoát cho tụi nó!

- Không bao giờ! - ông bảo vệ đáp - Tụi nó không trốn đi, không thể nào được!

Ông chìa đèn pin vào bên trong tàu và nhìn thấy, dưới sàn, sợi dây câu dùng để trói Peter và Bob.

- Phải, tội nó đi rồi! - ông nói với một giọng bàng hoàng - Không thể thế được! Chẳng lẽ bọn chúng có thể qua mắt tôi!

- Tội nó đã thoát rồi! Ta cũng phải chuồn nhanh thôi! - Jim Ballinger hét lên - Bill, lên tàu!

- Thế còn tôi thì sao? - Tom Farraday phản đối kịch liệt - Tôi chờ phần tôi mười năm nay rồi! Phải, mười năm! Cả nếu như các anh đưa cho tôi toàn bộ số tiền, thì cũng không đền bù nổi cánh tay mà các anh đập gãy của tôi! Rồi bây giờ, khi bọn nhóc kia được tự do, chúng sẽ nói và tôi sẽ đi tù!

- Đó là việc của ông, ông tự lo liệu! - Bill Ballinger trả lời cộc lốc - Có tàu chở hàng đang chờ chúng tôi, nó sắp nhổ neo đi Nam Mỹ. Đi! Bill ơi, đẩy tàu ra khơi!

Bill Ballinger đẩy tàu xuống biển, rồi nhảy lên tàu. Jim Ballinger bấm nút khởi động máy tàu. Đề rú lên, nhưng động cơ không chạy. Hắn thử lại lần nữa, nhưng lần này không có kết quả gì.

- Động cơ! - Jim Ballinger nói, với giọng hoảng sợ - Nó không chịu chạy. Tom, ông đã làm gì cái máy hả?

- Không làm gì hết! - ông bảo vệ hét lên - Nhưng tôi rất vui khi thấy nó bị hư! Tao có món nợ phải thanh toán với bọn này!

- Thử lại lần nữa xem, Jim! - tên Bill Ballinger kia lo lắng nói - Phải chuồn khỏi đây thật nhanh!

Hai tên nhiều lần bấm vào nút đề, nhưng động cơ không chịu chạy.

Chris thích thú cười khúc khích.

- Mình bứt dây của tất cả các bu-gi! - Chris giải thích - Mình làm cho bọn cướp bị kẹt! Không thể đi đâu được nữa hết! Bây giờ ta có thể đi gọi mấy người làm phim, họ sẽ đến chăm sóc cho bọn cướp!

Đột nhiên có tiếng động cơ tiến về phía đảo. Hai chiếc tàu máy xuất hiện từ trong bóng tối, đèn pha xuyên thủng màn đêm.

Hai tên Ballinger hoảng hốt cuống quýt lên. Dùng hai cái găng, bọn chúng chèo vào bờ, nhảy xuống bãi cát, và chạy thẳng về hướng ba bạn đang nấp. Chris đứng dậy.

- Ta cản đường chúng! - Chris hăng hái la lên - Bọn chúng sẽ không thoát!

Chris lượm một cành cây khô to dưới đất, rồi núp sau một khối đá. Khi tên cướp đang bỏ trốn đầu tiên chạy ngang gần Chris, cậu ném cành cây khô vào thân hắn, và Jim Ballinger ngã nằm dài.

Bill Ballinger cũng vấp trúng vào anh hắn và té ngã xuống đất. Chris lao đến bọn chúng bất thần như một cơn gió lốc.

- A! Mấy người làm cho tôi bị bỏ tù! - Chris hét lên - Mấy người làm cho mọi người tưởng tôi là kẻ trộm! Tôi sẽ cho các người một bài học!...

Chris ôm Bill Ballinger, không cho hắn đứng dậy. Nhưng Jim nâng Chris lên, đẩy sang một bên. Chris ngã trúng Bob và Peter đang chạy đến giúp.

Đúng lúc ba cậu ngã lăn xuống đất, Tom Farraday chạy nhanh đến, phóng thẳng vào bọn Ballinger. Ba người đàn ông té xuống đất, trong một cuộc loạn đả kịch liệt.

- Tội bay định xù phần tao hả? - ông bảo vệ gầm lên - Rồi bỏ tao ở lại một mình để chịu tội hả?

Mặc dù cánh tay bị tật, nhưng Tom Farraday khỏe như trâu. Anh em Bill Ballinger không thoát nổi khỏi tay hắn. Ba người đàn ông ngã lăn xuống đến cuối bãi, rồi lăn tiếp xuống biển, làm nước bắn tứ tung. Sau một hồi vật lộn dữ dội, Tom Farraday đè được đầu của hai anh em Ballinger xuống nước. Hai tên càng lúc càng giãy giụa yếu ớt đi.

- Thả bọn chúng ra! - một giọng nói hét lên - ông làm chúng chết ngạt mất!

Peter, Bob và Chris quá tập trung theo dõi cuộc chiến đến nỗi không để ý đến hai tàu máy đã đến bãi, cách đó vài mét. Nhiều người đàn ông nhảy xuống đất. Cảnh sát trưởng Nostigon chia ánh sáng vào ba người đàn ông dưới nước. Tay phải cảnh sát trưởng cầm khẩu súng lục.

- Tom, thả chúng ra đi! Ông có nghe không? - cảnh sát trưởng ra lệnh một lần nữa.

Nhưng dường như ông bảo vệ quyết tâm nhấn chìm hai tên đồng lõa cho đến chết. Cần đến bốn người mới đẩy được Jim và Bill Ballinger khỏi tay Tom, hai tên được lôi ra khỏi nước, thở hổn hển một cách khó nhọc

Khi còng ba tên cướp xong, cảnh sát trưởng chuyển ánh sáng đèn pin và nhìn thấy Chris, Bob và Peter.

- A, đội ơn trời, các cậu đông đủ đây cả! - trung úy thốt lên - Nhưng, Chris ơi, làm thế nào cậu lại có mặt ở đây?

- Chính Chris đã cứu bọn cháu, và chính bạn ấy đã ngăn cản không cho bọn cướp chạy trốn! Bob giải thích - Nhưng còn chú, sao chú lại đến đây ạ? Có phải chú đoán ra là tối nay anh em Ballinger sẽ đến lấy tiền không ạ?

- Rất tiếc là không - cảnh sát trưởng thừa nhận - Tôi không ngờ bọn chúng lại giấu tiền trên đảo Bộ Xương. Các cậu phải cảm ơn bạn Hannibal của các cậu. Cách đây khoảng bốn mươi lăm phút, chúng tôi thấy Hannibal xông vào vào đồn cảnh sát và kể cho chúng tôi những câu chuyện không tin nổi về số tiền bị giấu, rằng tối nay anh em Ballinger sẽ đến lấy tiền, vì ngày mai sẽ trễ mất!

Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại nghe theo Hannibal, nhưng tôi đã nghe! Chỉ mất thời gian kêu gọi vài người, thế là chúng tôi lên tàu... Nhưng bạn các cậu lại đoán đúng!

Trung úy cảnh sát quay lại.

- Hannibal ơi! - ông gọi - Hannibal đâu rồi? Bạn bè cậu bình an vô sự đây này!

Từ trong một chiếc tàu, Hannibal đứng dậy và đặt chân xuống bãi. Hannibal loạng choạng bước tới.

- Các cậu không phải cảm ơn mình! - Hannibal lầm bầm - Mình thật là ngu ngốc mới không nghĩ ra rằng bọn Ballinger cũng sẽ đến lấy số tiền vào tối nay. Mình chỉ nghĩ ra nửa tiếng sau khi các cậu đi. Nên mình đi tìm cảnh sát trưởng ngay...

- Nhưng cuối cùng cậu cũng nghĩ ra! - Peter tử tế nói - Quan trọng nhất là cái đó!

- Nếu cậu không bị cảm, cậu đã nghĩ ra sớm hơn rồi! - Bob nói thêm - Sổ mũi thường hay làm cho đầu óc hoạt động chậm hơn...

- Mình... - Hannibal bắt đầu nói - Mình... A... A... át xì!

- Ai cũng đáng được khen hết! - trung úy cảnh sát tuyên bố - Cả bốn cậu đã làm sáng tỏ vụ bí ẩn đảo Bộ Xương, giúp lấy lại được số tiền mất cắp và tóm bọn tội phạm. Trong vòng một đêm mà được như vậy là cũng khá lắm rồi! Bây giờ chúng tôi sẽ làm những phần còn lại. Đã đến lúc các cậu trở về nhà và chui vào chăn ấm.

Hannibal lại hắt hơi thêm một tiếng điết tai, làm mọi người có cảm giác Hannibal tán thành lời nói của cảnh sát trưởng.

20. Báo Cáo Ông Hitchcock

ÔNG ALFRED HITCHCOCK ngắm nhìn đồng tiền vàng nhỏ trên bàn làm việc.

- Cuối cùng các cậu cũng đã tìm ra! - ông cười nói - Tôi đã nói các cậu là trên đảo không có kho báu mà, vậy mà các cậu cũng tìm ra cho bằng được một kho báu!

- Ôi! Chỉ có bốn mươi lăm đồng tiền vàng thôi, - Hannibal hồi tiếc nói - Đâu phải là một gia tài lớn lắm.

- Tuy nhiên, đó vẫn là một kho báu, đồng thời là một món đồ kỷ niệm quý giá - ông Hitchcock nói - Bây giờ, cậu Hannibal thân mến à, cậu hãy kể cho tôi nghe làm cách nào cậu đã suy luận ra được rằng số tiền mất cắp của Công ty Chuyển khoản Ngân hàng được giấu trên đảo Bộ Xương.

- Dạ, thưa bác - Hannibal bắt đầu nói - rõ ràng là có kẻ muốn xua đuổi mọi người tránh xa đảo Bộ Xương. Vì vậy mà người ta đồn đại khắp nơi về chuyện con ma. Cháu suy ra rằng trên đảo phải có một cái gì quý

giá mà kẻ đó không muốn mọi người phát hiện. Mà vật duy nhất có giá trị là số tiền bị mất cắp trong vụ trộm.

Những gì người ta kể về anh em Ballinger vút tiền xuống biển giống với phương pháp mà thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai áp dụng để lừa người Anh. Nên cháu kết luận rằng, thật ra, anh em Ballinger đã giấu số tiền, và lừa mọi người bằng cách làm cho người ta tưởng rằng tiền đã bị mất vĩnh viễn.

- Xuất sắc! ông Hitchcock tuyên bố - Tôi đoán rằng khi đi tù, anh em Ballinger đã dặn đồng bọn tiếp tục phao tin đồn nhằm về hồn ma hiện hình.

- Dạ phải, thưa bác. Trong lúc đó, Tom Farraday lảng vảng trong vùng, chờ anh em Ballinger ra tù. Đáng lẽ ông ta phải được lãnh một phần ba chiến lợi phẩm, cái giá cho việc đồng lõa trong vụ cướp, mà hai tên kia đã hứa trả khi chúng được thả ra. Nhưng ông không biết tiền giấu ở đâu.

- Nếu không, có lẽ hẳn cũng đã lấy hết rồi! - ông Hitchcock cười nhận xét - Lúc ra khỏi tù, chắc bọn Ballinger bị cú sốc khi thấy hãng phim đang ở trên đảo.

- Dạ đúng, thưa bác - Hannibal đáp - Đó là một đòn nặng cho bọn chúng. Khi vẫn có người gần đó, bọn chúng không dám ra lấy tiền. Bọn chúng cố đuổi đoàn làm phim đi bằng cách lấy trộm đồ và phá hoại ban đêm. Khi ông Norris thuê Tom Farraday làm bảo vệ, ông Tom chỉ tiếp tục làm cùng một công việc đó: chính hắn thực hiện những hành động phá phách, đồng thời giả vờ trông coi thiết bị trên đảo.

- Và cũng chính hắn bỏ con dao của Chris vào xe lán bị trộm, để làm cho cậu bé bị liên lụy, phải không? Nhà đạo diễn lừng danh hỏi.

- Dạ phải, thưa bác. Và cũng chính hắn cho chạy vòng ngựa ngay vào buổi tối hôm tội cháu đến, để tung tin rằng con ma đang lảng vảng gần đó.

- Có một điểm tôi muốn làm rõ. Chính xác là vì nguyên nhân nào các cậu đã bị tên Sam Robinson bỏ rơi trên đảo Con Chó, ngay tối hôm mới đến? Tôi không nghĩ là để làm cho các cậu sợ và thúc các cậu trở về nhà.

- Dạ không, thưa bác. Về điểm này, cháu lằm. Bill Ballinger tưởng rằng cả đoàn làm phim sẽ lao đi tìm tội cháu và Tom Farraday sẽ ở lại một mình để canh gác. Khi đó bọn chúng sẽ có thể lợi dụng thời cơ để đến lấy tiền.

Nhưng cơn bão làm cho chúng không lên tàu được ngay. Sau đó Chris đã cứu tội cháu rồi những người đi tìm tội cháu đến đảo trước khi bọn chúng kịp ra tay. Chính do vậy mà kế hoạch của bọn chúng đã thất bại ngay tối hôm đó.

- Phải, tôi hiểu - nhà đạo diễn lằm bằm - Rồi sau đó, khi biết rằng hàng trăm kẻ hiếu kỳ sẽ ập đến đảo để tìm kho báu, dĩ nhiên là bọn Ballinger đã phải mạo hiểm để đến đảo tối hôm đó. Vì vậy mà Bob và Peter đã bị bắt.

- Dạ đúng, thưa bác - Hannibal khiêm nhường thừa nhận - đáng lẽ cháu phải đoán ra được ngay. Nhưng khi Bob và Peter đi rồi cháu mới nghĩ ra. Khi đó, cháu phóng đến chỗ cảnh sát trưởng.

- Tốt lắm - ông Hitchcock tuyên bố - Dường như bây giờ đã rõ hết rồi. Tuy nhiên, tôi còn muốn đặt ra hai câu hỏi: Chuyện quay phim thế nào? Chris và ba của cậu bé ra sao?

- Về bộ phim, mọi việc ổn hết. Ngay khi mọi người hiểu rằng con ma chỉ là bù nhìn, ông Crentch đã tìm ra công nhân để sửa đường tàu thẳng cánh. Những đoạn quay cuối cùng của Thách thức cái chết tuyệt lắm.

Ông Denton cũng đã quay được một đoạn phim ngắn rất hay về cuộc săn lùng kho báu, ông đã nhận Chris, thay vì tội cháu, và ông quay Chris đang lặn trên kiếm kho báu để giúp người cha. Khôi hài nhất là đoạn người dân thành phố đào bới hòn đảo dữ dội!

Nhưng hay hơn tất cả, là Công ty Chuyển khoản Ngân hàng đã tặng phần thưởng cho số tiền mất cắp tìm lại được. Trung úy Nostigon và bác Crentch cho rằng phần thưởng phải thuộc về Chris, bởi vì một mình Chris đã cứu mạng Bob và Peter. Và Chris đã can không cho anh em Ballinger chạy trốn cùng với chiến lợi phẩm. Số tiền này, cộng với số thù lao kiếm được lúc đóng phim, đã cho phép Chris đưa cha đến chữa bệnh chỗ những bác sĩ giỏi, và đưa cha trở về Hy Lạp sống.

Chris nhất định muốn tụi cháu giữ phần tiền vàng của cậu ấy. Nhiều người nhái đã lặn xuống thám hiểm hang dưới biển mà Chris, Bob và Peter đã phát hiện, nhưng chỉ tìm thấy có vài đồng tiền vàng nữa thôi. Có lẽ phần lớn số vàng mà thuyền trưởng Chỉ Có Một Tai đã vớt xuống lỗ mạch nước phun đã bị nước biển cuốn đi hết rồi.

- Có lẽ vậy - ông Hitchcock nói - Thế là các cậu xứng đáng với lòng tin của tôi , và tôi sẽ vui lòng viết lời mở đầu cho bài tường thuật về cuộc phiêu lưu của các cậu. Nếu có cuộc điều tra nào có tính chất bất thường nữa, chắc chắn tôi sẽ gọi các cậu.

- Dạ cảm ơn bác.

Ba Thám Tử Trẻ đứng dậy. Peter gom các đồng tiền vàng lại, cho vào túi.

- Tụi cháu giữ mấy đồng tiền vàng này lại - Peter nói - để sau này chi cho việc học đại học. Nhưng tụi cháu nghĩ rằng, vì chính bác đã phái tụi cháu đến đảo Bộ Xương, nên bác xứng đáng nhận của tụi cháu một món quà kỷ niệm nhỏ về cuộc phiêu lưu này.

Peter đưa cho ông Hitchcock đồng tiền vàng nguyên vẹn nhất.

- Cảm ơn các cậu - đạo diễn nói - Tôi sẽ cất giữ cẩn thận.

Rồi trong khi Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi văn phòng, ông tung tung đồng tiền trong tay.

- Phải, đúng là một kho báu hải tặc! - ông mỉm cười nghĩ thầm - Ai ngờ ba cậu này lại tìm ra. Thật vậy, tôi không thể không tự hỏi không biết lần sau, Ba Thám Tử Trẻ sẽ lao vào một vụ bí ẩn nào đây?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-hon-dao-bo-xuong>